

Yeni demokrasi

Nisan 1992 Sayı: 42 Yıl: 5 Aylık Siyasi Dergi Fiyatı: 7000 TL (KDV Dahil)

**Newrozu Kana
Bulayanları Demokratik
Halk Devrimi
Mücadelesiyle
Yenilgiye Uğratalım!**

1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ SAVUNMALAR BELGELER

ÇIKTI!

Yeni Demokrasi Büroları ve Kitapçılarda!

TKP/ML 20. YIL ŞENLİĞİ VE KAYPAKKAYA'YI ANMA GEÇESİ

SANATÇILAR

- ☆ FIRAT BAŞKALE
- ☆ SELDA
- ☆ SADIK GÜRBÜZ
- ☆ ARAM

- ☆ ALİ ASKER
- ☆ CAN YOKSUL
- ☆ BURHANİ
- ☆ AKKAYALAR İKİLİSİ

- ✦ PARTİZAN KOROSU
- ✦ PANDOMİM

- ✦ FİLM GÖSTERİSİ (Kamptaki ve dağdaki
TİKKO gerillalarından görüntüler.)

ENTERNASYONAL GRUPLAR

- ☆ FİLİSTİN MÜZİK GRUBU
- ☆ PERU MÜZİK GRUBU

- ☆ ŞİLİ MÜZİK GRUBU
- ☆ ALMAN MÜZİK GRUBU

YER: KÖLN - SPORT HALLE (MESSEGALENDE)
TARİH: 9 MAYIS 1992 SAAT: 16:00

UMUT YAYIMCILIK
ve Basım Sanayi Limited Şirketi

Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul KARATAŞ

Genel Müdür
M. Ali ESER

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No:16/3
Sultanahmet-İstanbul
Tel: 516 60 20 - 518 23 23
Fax: 518 23 23

ANKARA
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe Tel: 230 63 27

İZMİR
Yaparsoy İşhanı No:508 Kat 5
Üçüncübeşler/Konak

ÇUKUROVA
İnönü Cad. Kızılay İşhanı
K.4 No:44-45 Adana

MALATYA
Turgut Temelli Cad.
Baş İşhanı K.1 No:72

ALMANYA
Turner Str. 7 5000 Köln 1

AVUSTRALYA
77/1 Rawson St, Auburn 2144 Sydney

AVUSTURYA
Münzwardeingasse 5/9 1060 Wien

FRANSA
17. Rue De-L'echoier 75010 Paris

HOLLANDA
Shijker Sraat 203 6828 DD Arnheim

İSVİÇRE
Herrengaerweg 19 4054 Bassel

İNGİLTERE
P.O. Box 2455 London N.11 2. NA.

ABONE KOŞULLARI
6 aylık 42.000 TL. 30 DM-15 \$
1 yıllık 84.000 TL. 60 DM-30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Umut Yayıncılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesap No: 6720-7 DHN

Yurtdışı Hesap No:
Umut Yayıncılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesabı No: 6764-5

Teknik Hazırlık:UMUTYAYIMCILIK
Baskı: Uygun Basım Ltd. Şti.

NİSAN 1992

SÖNÜŞ

Sömürsüz baskısız ve sınıfsız bir dünya özleminin yaratıcısı olan işçi sınıfının 1 Mayıs gününe yaklaştığımız bir süreçte yeni bir sayıya sizinleyiz.

Dünya işçi sınıfı ve tüm ezilen halklar zulme sömürüye ve baskıya karşı birlik dayanışma ve mücadelesini yeni bir 1 Mayıs'ta doğanın fışkıran canlılığı ve hareketliliğiyle kucaklayacak. Türkiye işçi sınıfı ve emekçisi, yoksul köylüsü ve militan gençliği 1992 1 Mayısında da faşizm korkusunu dövecek; bugün ve yarın için istediklerini ve karşı olduklarını sokaklara ve meydanlara seslenecektir.

Dünyanın her toprak parçasında milyarderler işçi ve emekçinin, sesi ni yüreğini beynini ve yumruğunu birleştiren görkemli günü 1 Mayıs'ın mücadelesine katılmaya davet ediyoruz.

Bu sayımızda; faşizm tarafından kana bulanmış Newroz olayları ve Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin çeşitli haber ve yorumlar bulacaksınız.

Devrim tasfiyeciliğinin çeşitli çevrelerce gündeme getiriliş biçimini ortaya koyan ve tasfiyeciliğin ülkemiz gerçekliğinde devrim karşıtı hatta hızla yaklaştığı irdeleyen bir yazımız var: *Devrim Tasfiyeciliği "Birlik" Çağrısı Olamaz!*

"Faşizmin Ayak Sesleri ve Avrupa Burjuvazisinin Ekonomik Baskısı" başlıklı yazı; Avrupa'da neo nazilerle hortlayan ve hemen bütün Avrupa ülkelerine, yabancı işçi ve göçmenlere saldırı ile şekillenen faşist gelişmelerin iktidardaki teknelci burjuva politikalarıyla nasıl bütünleştiğini somut uygulamalarla örneklediren gelişmeleri içermektedir. Bu yazıda önemli bir sonuç çıkıyor. Sınıf mücadelesinden iltica etmek ve kendi ülkesinden kaçmakla kaçılmaz..

Enternasyonal devrimci Barbara Anna Kistler'le yaptığımız röportajın okuyucularımızın enternasyonal duygu ve düşüncelerine önemli katkı yapacağına inanıyoruz.

"İdeolojik Mücadelede Kitle İletişim Araçları" başlıklı yazımız, emperyalist dünyanın medyaları, haydutluklarını korumakta çok güçlü bir silah olarak kullandığı günümüzde işçi ve emekçilerin kendi iletişim araçlarına vermesi gereken değeri ve onları sahiplenme bilincinin tarihsel sorumluluğunu irdeliyor.

Ülkenin birçok yerinden bize ulaşan haberlerin yanı sıra daha önceki sayılarımızda başlattığımız iki yazımızı veriyoruz: *Bizim Kızıl Bayrağımız Dalgalanıyor Peruda* ve *Dünyadaki Siyasi Duruma Proleter Devrimci Bakış* başlıklı yazılar bu sayımızda bitiyor.

Mayısın direngen atmosferinde buluşmak üzere...

İÇİNDEKİLER

Başyazı: Kürt Halkına Yönelik Saldırlara Karşı Koyulmuş Haberler	2
Barbara Anna Kistler ile röportaj	4
Türk Barbar Burjuvazisinin Türk Barbar Aydınları!	21
Devrim.Tasfiyeciliği "Birlik" Çağrısı Olamaz	26
Bursa Cezaevinden Mektup	28
Faşizmin Ayak Sesleri ve	37
Avrupa'da Burjuvazinin Ekonomik Baskısı	39
İdeolojik Mücadelede Kitle İletişim Araçları	43
Bizim Kızıl Bayrağımız Dalgalanıyor Peruda!	51
Dünyadaki Siyasi Duruma Proleter Devrimci Bakış	59

TC Devleti'nin Kürt Halkına Yönelik Saldırılarına Karşı Koy, Kendi Gündemini Belirle, Tüm Gücünle Buna Yüklen!

1992 yılı sıcak geçeceği benziyor. Dağların doruklarında esen ılık rüzgarlara bir de yükselecek mücadelesinin sıcaklığı karışacak. Zaten sıcak olan ortam iyice ısınacak. Devrimle karşı devrim güçleri arasında devam eden mücadele kızışarak devam edecek. Faşist Türk devleti, Türkiye Kürdistanı'nda ulusal kurtuluş mücadelesi veren PKK ile Kürt ulusal sorununun çözümünü de beraber sağlayacak olan sosyal kurtuluş mücadelesi veren PKK ile Kürt ulusal sorununun çözümünü de beraber sağlayacak olan sosyal kurtuluş mücadelesi veren TKP/ML'ye karşı, yoğun ir askeri harekate girişecek. Devletin yetkili ağızlarından açıkça ifade edilen ve "Bahar Taarruz"u denilen bu operasyon, Newroz ateşinin yakılmasıyla birlikte, ona koşut olarak başladı. Bu saldırıdan ve yapılacak saldırılardan Kürt ulusu nasibini aldı ve bundan sonra da fazlasıyla alacaktır. bundan hiç kuşquamuz yok.

Türk egemen güçleri, Kürt sorununa barışçıl bir çözüm(!) bulmak yerine askeri "çözüm" seçeneğini sunuyor. Tabii buna karşı Kürt ulusal hareketi sessiz kalmayacak, kendi diliyle konuşmaya, kendi çözüm alternatifini sunmaya devam edecektir. Bu ise karşılıklı çatışmayı artan oranda sürdürecektir, devlet halkın PKK'ya olan yardım ve desteğini kesmesi için, bir yandan PKK'ya karşı etkin ve şiddetli askeri saldırılarını yoğunlaştıracak, diğer yandan ise bu saldırıları daha fazla halka yönelterek yer yer kitle katliamlarına varan saldırıları sistemleştirecektir. DYP-SHP koalisyonunun hâlâ süslü ve "demokrasi" vaadeden

sözlerine rağmen, akıttıkları kanın örtüsü daha da yaygınlaşmıştır.

Devletin, Kürt ulusuna yönelik saldırılarına, halkımız arasında ulusal farklılığa dayandırılarak düşmanlık tohumları eken, her iki ulusu karşı karşıya getirmek isteyen politikasına, Türk ezilen kitlelerinde şoven duyguları geliştirmek için girişilen oyun ve entrikalarına karşı mücadele etmek, başta işçi sınıfının öncü müfrezesi olmak üzere, tüm devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin görevidir. Aksi halde görev ve sorumluluklar yerine getirilmemiş, devletin bu politikasını rahatça uygulamasına yardımcı olunmuş ve oynamak istediği oyuna gelinmiş olur.

Bugün PKK'nın önderlik ettiği Kürt ulusal mücadelesi ve Kürt sorunu Türkiye siyasal gündeminin önemli bir yerine yerleşmiş durumdadır. Bu gerçek gözardı edilemez. ancak, sınıf bilinçli proleterya ve sosyal kurtuluş mücadelesini esas alan ve bugün bu düzlemde mücadele yürüten proleteryanın öncü müfrezesi, kendisini esas olarak buna göre ayarlayamaz, kendisini buna kaptırıp mücadelinin esasından geri duramaz. Tüm toplumsal sorunlar, en başta proleterya partisinin çözmesi gereken sorunları arasında yer alır. Toplumsal bir sorun olan ulusal sorun da, diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi proleterya partisinin çözeceği sorunlar arasındadır. Fakat birincil ya da esas sorunu değildir. Bu sorun, sınıfsal sorunun yanı başındadır ve talidir, yani ikincil öneme sahip sorunlar arasındadır. öncünün kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda oluşturduğu

bir çizgisi ve mücadele yürüttüğü bir düzlem vardır. Tüm sorunları bu çizgiyle uyum içinde ve bu düzlemde ele alır, değerlendirir, yargılar ve yine bu düzlem içinde çözümler üreterek bunları hayata uygulamaya çalışır. Öncü, hiç bir yan tesirin bu çizgiyi değiştirmesine ve başka bir düzleme itilmesine müsaade etmez. Çünkü öncü ülke gerçeğini değerlendirerek, somut durumu ve muhtemel gelişmeyi tahlil ederek, tüm sorunların çözümünü sağlayacak olan bir hat çizmiştir ve kendi gündemini belirlemiştir.

Öncünün çizgisi bellidir, gündemi belirlenmiştir. Görev, dışında gelişen olaylara seyirci kalmadan, onların peşine takılmadan, dışında oluşan gündemi kendi gündemiymiş gibi algılamadan hareket etmeli, doğru çizgi düzleminde belirlenmiş olan kendi gündemine dört elle sarılmalı, tüm güç ve imkanlarını bu gündemin hayat bulması, toplumda etkin bir yere sahip olması ve siyasal etkisini göstermesi için seferber etmelidir. Doğru olan budur. Toplumda var olan, esas ve tali çelişkiler temelinde oluşan sorunları kolay, açık ve anlaşılır bir şekilde çözecek, Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını kurtuluşa götürecektir olan yegane doğru anlayış ve yol budur.

Bugün Türkiye Kürdistan'ında katliamlara dönüşen egemen sınıfların zulmüne tanık oluyoruz. Buna tavır almayan kişi veya kişiler demokrat dahi olamaz. Kürt ulusal hareketinin tarihten gelen haklılığı hiç çekinmeden öncelikle kabul edilmelidir. Ancak bu kabul edişin Kürt milliyetçiliği savunusu biçimine bürünmesine proleter öncü ortak olamaz. Sınıf bilinçli proletarya, bu harekette ilerici olanı desteklemekle yetinir, daha öteye gitmez. Bugün Kürt ulusal hareketi kendi ulusal istemleriyle ortaya çıkmıştır. Kürt ulusal burjuvazisinin istemleri olduğu gibi proleter sınıf hareketinin de kendi istemleri vardır; proleter öncü bu istemlerle ortaya çıkar ve çıkmıştır da. İşte proleter öncü, Kürt ulusal hareketinin istemle-

rini ve mücadelesini kendi sınıf çıkarları ve istemleri düzleminde değerlendirir ve o doğrultuda tavır alır.

Bu demektir ki; sınıf bilinçli proletarya öncüsünün, sorunlara salt Kürdistan penceresinden değil, genelde Türkiye penceresinden bakmak, sorunları Türkiye açısından formüle etmek vazgeçilmez bir görevidir. Ancak Kürt sorununu da gözardı etmemeli, "her şey Kürdistan için" vb. bir güzergah değil, "her şey Yeni Demokratik Türkiye için" güzergahı, kullanılacak yegane güzergah olmalıdır. Bugün, devrimcilik adına ve hatta "komünizm" adına ortaya çıkan bazı çevrelerde izlerin birbirine karıştığına tanık oluyoruz. Yer yer Kürt ulusal hareketinin "fetiş" haline getirildiğini görmemek ve bu noktada secdeye varan anlayışlara tanık olmamak mümkün değil. Evet, ezen ulus şovenizmi ve sosyal şovenizmle amansızca ve hararetle mücadele edilmelidir, ulusal hareketin ilerici yanları ve demokratik muhtevası desteklenmeli, ancak bu yapılırken sınıf bakış açısı, Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi elden bırakılmamalı, kızıl bayrak asla ulusal bayrakla yer değiştirilmeden bu iş yapılmalıdır. Çünkü bir elde "kızıl", bir elde ulusal bayrak sallanamaz.

Tüm bu doğru önermeler ışığında hareket etmesi gereken sınıf bilinçli proletarya öncüsü, enternasyonal proletaryanın sınıf çıkarları güzergahında, ML-MZD bilimi ışığında sebatla tutunmalı, faşist Türk devletinin, başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı uyguladığı ve uygulayacağı baskı ve katliamlara, kararlı ve amansızca mücadele etmeli, esas olarak kendi gündemi doğrultusunda hareket ederek sınıf mücadelesi içinde yerini almalı ve sınıf mücadelesinde oynaması gereken önderlik fonksiyonlarını oynamalıdır. Siyasal iktidar mücadelesinin yürüyüşü başarıyla taçlandırılmak isteniyorsa, artık vazgeçilmez ve ertelenemez hale gelen görev, mutlaka yerini getirilmelidir.

Devlet Newroz Katliamıyla Çaresizlik İçinde Çare Aramaktadır

Kürt Ulusu üzerinde uygulanan her soykırım Kürtlerin devletten kopuşunu daha da derinleştirmektedir. Kürdistan'a giden bazı demokratik kurumlar orada olanların kamuoyuna tam yansıtılmadığını da ortaya koydu.

Emperyalizme göbeğinden bağlı olan ekonomik ve siyasi krizin girdabında sürekli bunalan bir iktidarın en insani talebi karşısındaki vereceği tek yanıt zorbalıktır.

Kürt Ulusal Mücadelesi'nin vardığı boyut, Kürt realitesini faşist TC devletine dayatmış ve kabul ettirmiştir. Soyut bir kavram olarak salt Kürt realitesinin kabul edilmesinin bir anlam taşımayacağını ardından da bir dizi şu ya da bu boyutuyla başka taleplerin de geleceğini devletle çok iyi bilmektedir.

Bu talepleri güdükleştirmek ve kendi çıkarları çerçevesinde "çözüm" yolu bulmak için devlet bir kez daha dışlerini Kürt ulusuna geçirmek istedi. Amaç bir kez daha "devletin milleti ve ülkesiyle bölünmez bir bütün olduğunu" devletin asla(!!) taviz vermeyeceğini Kürt ulusuna göstermek, katliamlarla gözdağı vererek ayaklarını denk almalarını istemektir. Eğer Kürt ulusu bir talepte bulunacaksa öncelikle devletin gücünü enselelerinde hissetmelerini gerektiğini ortaya koymak düşüncesindedir.

Oysa devlet tam da bu noktada büyük bir yanılgı içindedir. Buna itiraz etmese de kendisi de çok iyi bilmektedir. Korkuyu yenen bir ulusa gözdağı politikasının çok demode olduğu ve geri tepen silah konumuna geldiğini dost düşman herkes görmekte ve duymaktadır. Artık sopa politikası iş yapmamaktadır. Her sopa halkın devlete olan kinini daha da çok bilelemektedir.

Newroz katliamı, aylar öncesinden iç ve dış kamuoyu yaratma çabasıyla birlikte gündeme sokuldu ve bağıra bağıra geldi. Bunun için de en uygun zaman olarak Newroz kutlamaları seçildi. Devlet Newroz kutlamalarının isyana dönüşeceği demogojisiyle ve aslında hazırlıksız bir şekilde isyana kalkışılmasını sağlamak amacıyla (Zira hazırlıksız kalkışılan isyanın yenilgisi kolay olur) ortam yaratıp Kürdistan'a askeri yığınak yapıldı. Kutlamalar bahane edilerek isyandır denerek halkın üzerine topla tüfekle gidildi. Sonuç olarak 100'ün üzerinde ölü ve yine yüzlerce yaralı.

Kürdistan'da yaşanan gerçek bölgeye giden İHD, bazı demokratik kuruluş temsilcileri ve hukukçulardan oluşan heyetin belirttiği gibidir. Heyetle birlikte Kürdistan'a giden İstanbul İHD Başkanı Ercan Kanar gözlemlerini şöyle dile getirmektedir. "En tepedeki yetkililer özel temlerin verdiği bilgilere göre olayları yorumluyorlar. Halka doğrular söylenmiyor. TRT ve her türlü medya aracı resmi ağızlar ne söylüyorsa onu gerçek olarak yayınlıyorlar... Cizre'de olayları güvenlik güçleri başlatmıştır. Pankartın açılmadığı ve sloganların atılmadığı ana caddeden mezarlığa sessizce yürümek isteyen 1500-2000 kişilik topluluğu panzerlerle, sis ve gözyaşırtıcı bombalarla saldırılmasıyla olaylar başlatılmıştır.

Eğer güvenlik güçlerinin saldırısı olmasaydı, halk kesinlikle New-

rozu barışçı bir şekilde kutlayacaktı. Gözlemimiz budur. Halk potansiyel suçu görülmüştür. Slogan atmanın ve pankart taşımamanın bedeli ölüm olmuştur.

Bir başka gerçeklik tüm bu olgulara ve hazırlıklara rağmen Cizre Hastahanesinde olası vakalara karşı sağlık tedbirleri de alınmamıştır."

Faşist TC devleti emperyalistlerin ve bölge gericilerinin desteğiyle içte ve dışta sınır ötesinde yoğun bir saldırıya girişti. Kelle avcısı niteliğinde olan bu devletin en yetkili ağızlarından biri olan Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz "Hasılat gayet iyidir, onun için yeni operasyonlar yapılacaktır" diyerek ölü sayısının çok olmasından duyduğu memnuniyeti dile getirmektedir.

Devlet bir yandan "isteyen bayramını gelenek göreneklerine göre kutlayabilir" demogojisi yaparken bir yandan da yapılan tüm kutlamalara yerine göre silahla, ya jopla, ya da yasakla müdahalede bulundu. Kimi yerde de müdahale etmedi. Oysa tüm kutlamalar aynı inanç ve aynı coşkuyla yapılmaktaydı. Devletin farklı müdahale taktikleri iğrenç demogojisinin bir uzantısıydı.

Katliam genel olarak ve özellikle Kürdistan'da yaşandı. Devlet oradaki halkı kaybettiğini artık yer yer itiraf etmektedir. Bu nedenle saldırısı çok daha pervasızca ol-

HEP MERKEZİNE ULAŞAN NEWROZ YANKILARI

maktadır. Yalan-Demogoji oralar da sökmemektedir. Açık bir savaş var ve taraflar bellidir. Orada yaşayan herkes devlet nezdinde potansiyel suçlu durumundadır ve cezalandırılmaları gerekmektedir. Çünkü "onlar şanlı Türk Devleti'nin birliğine, bütünlüğüne göz dikmişlerdir, katli vacip insanlardır"

Kürdistan dışında yapılan kutlamalarda, kitlesel katliama kalkışmamasının nedeni iyi niyetinden ya da içine sindirmediğinden değil. Katliacı yüzünün Türk ve diğer azınlık milliyetler nezdinde iyice açığa çıkmasını istememesindedir. Tabii bu düşünceleri tek tek insanların katledilmesinin işkencelerden geçirilmesinin önünde engel değildir. Fark, askeri yığınak yapıp kitlesel katliama geçmemesidir.

Alman emperyalizminin Orta-doğu'daki çıkarlarını ve kendi kamuoyunun tepkilerini düşünerek, güneydoğu operasyonlarında Doğu Alman silahlarının kullanılmasını protesto etmesi ve silah ambargosu koymasına devlet ve yardakçıları büyük bir hezeyanla karşılık vermekte, hop oturup, hop kalkmaktadır. Daha dün sarmaş dolaş olanlar bugün "bizi arkadan hançerledi" diye feryadı figan etmekte, 7'den 70'e herkesin Almanya'ya tavır almasını istemektedirler. Katliamcı yüzlerini açığa çıkaran her olaya büyük bir panik içinde yaklaşılmaktadır.

Dün dost olduklarının bugün ülkemizi bölüp parçalayacağından endişe etmektedirler. Almanya'nın silah ambargosunu "Hans çıldırdı, PKK'ya destek verdiler. Türkiye'yi Yugoslavya gibi parçalamak istiyorlar" gibi manşetlerle yorumlamak, bu paniğin açık örneğidir.

Oysa daha dün Yugoslavya'dan ayrılan Slovenya - Hırvatistan'ın bağımsızlığını tanıdılar. Azerbaycan'ın ya da Türk kökenli diğer devletlerin Rusya'ya başkaldırışını destekliyorlar, Bulgaristan'daki Türklerin haklarının verilmesini istiyorlar, bağımsızlıktan, insan haklarından yana olduklarını söy-

Bugün 21 Mart Newroz Bayramında bölgede gelişen olaylar aşağıdadır:

ŞIRNAK: Saat 11.15: Halk bu saatten önce davul ve zurnalarıyla meydana toplanmış, hiç bir pankart taşımadan taşkınlık yapmadan ve slogan atmadan geleneksel olarak bayramını kutlarken polislin kadınlar aramak istemesi ve kadınların da kadın polis olmadan aratmayacaklarını söylemeleri üzerine halk taranmış. Şu anda 10 ölü, 30 yaralı olduğu söyleniyor.

Saat 12.20'de evleri taranmaya başlanmışlar, 11.45: İçişleri Bakanı ile Genel Başkanımız telefonda görüşüler. İçişleri Bakanı halka ateş edilmeyeceğine dair talimat verdiğini söyledi.

Bakan'ın söylemesine rağmen ateş devam ediyor. Çatışma yok. Çünkü halk silahlı.

1200 Halk meydana yağmur altında bekliyor. Sokak aralarında Güvenlik güçleri ağır silahlarla (Roket vb.) evleri tarıyor. Saat 12.01: Şırnak'ta telefon bağlantısı kuruyoruz. Ateşin kesilmediği hatta ağır silahların kullanıldığı anlaşılıyor, telefonunda bize silah seslerini dinletiyorlar. Sokaklar onlarca yaralı ve ölüyle dolu deniyor.

Saat 15.20: tekrar telefon bağlantısı kuruluyor. Ölü sayısının 20, yaralı sayısının da 100'ün üzerinde olduğu söyleniyor. Halka ateş edenler minibüslere binerek kaçmışlar. Yetkililerle görüşülmek isteniyor. Ancak santral numaraları dahi bulunamıyor. Sokağa çıkma yasağı var. Evler kurşunlanıyor. Ya da bombalanıyor. Emniyetten parti Meclisi üyemiz Mesut Uysal'ın evine ateş açılıyor. Gece operasyonun süreceği ve katliam olacağı kaygısı var. Şu anda silah sesleri her yerden gelmeye devam ediyor.

2) Cizre: Sabah halk yine hiç bir taşkınlık yapmadan ve slogan atmadan Newroz'u kutluyor. Güvenlik güçleri ateş açıp gözyaşartıcı bomba atıyorlar. Bize ulaşan bilgilere göre 6 ölü ve onlarca yaralı var. Saat 12.00'de sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş. Halk evlerinde, panzer ve benzeri silahlarla güvenlik güçleri mahallelere giriyor, evleri tarıyor. Şu anda ölü sayısı konusunda tam bir bilgimiz yok. Ancak bu bölgede hem polissayısının artması sözkonusu hem de katliam düzeyinde gelişmelerin de olmasından kaygı duyuluyor.

3)Van: Öğleden önce gelen haberlere göre şehrin her yerinden silah sesleri geliyor. Parti binamızda bayramlaşma içinde olan 100 kadar insan var. Parti binası kuşatma altında. En son saat 13.45'de aldığımız haberler: Van Milletvekili Remzi Kartal bir evden dışarı çıkartılmamak üzere etrafı sınırlı parti binamızdaki kuşatma sürüyor. İnsanları içerden tek tek çıkartarak ya üzerlerine ateş ediyor yada sürükleyerek götürüyorlar. Saat 15.45'de parti binasında bulunan 60 kadar partilimiz kendilerini yakacaklarını söylüyorlar. Şehirde her yerden silah sesleri geliyor.

ADANA: Sabah saatlerinde Kürtlerin yoğunlukta oturduğu mahalleler kuşatma altına alınıyor. Evler taranıyor. İçerdeki insanlara "erkekseviz döğüşelim" diye güvenlik güçlerince tahrikler yapılıyor. Saat 14.15'de aldığımız habere göre Barbaros ve Yenibey mahalleleri arasında Eminaga Eddesinde 40.000'e yakın insan etrafı sınırlı olarak muhasara altında tutuluyor. Şu ana kadar yeni bir haber alamadık.

İSTANBUL: Esenyurt'ta bir grup insan gösteri yapmışlar. Jandarma bizim aldığımız haberlere göre ateş açmış. Kaçan insanlar o bölgedeki B.Çekmece İlçe Merkezimize sığınmışlar. Bunun üzerine ilçe merkezimiz de taranmış ve şu anda kuşatma altındadır. Valilik operasyon yaparak içerdekileri çıkartacağını söylüyor. Büyük olaylan olacağından kaygı duyuluyor. Jandarma ateşinden kaçan insanlar HEP binasında toplanıyor Jandarma ve polis insanları zorla dışarı çıkararak 100'ün üstünde insanı gözaltına alıyor. 7 Yaralı var.

Omranıye ilçe binamız aynı biçimle kuşatılmış durumda. Şu ana kadar edindiğimiz bilgiler bunlardır.

Nusaybin: 50-60 kadar yaralı, Helikopter ile üstten taranıyor.

İZMİR: Kadifekale'de bir Kürt kız kendini yakarak devletin Newroz'da Kürt ulusuna karşı giriştiği katliamları protesto etti. Ulusunun Newroz Bayramını kutladı.

23 Mart 1992 saat 13.00'ten itibaren alınabilen bilgiler:

ŞIRNAK: 13.45: Lise binasında çatışma var. Evlere baskın yapılıyor ve bulunan genç insanlar öldürülüyor. Halkı meydanlara bir arada toplamaya çalışıyorlar...

İZMİR: 13.45: 1000 civarında tutuklama var. Kadifekale'de halk dağılması için ikna edilemiyor.

LİCE: 14.35: Bu gece 52 işyeri ve çok sayıda ev ile HEP parti binasının üzerine çarpi işareti ve soru işaretleri konuldu. Haberi veren Lice HEP ilçe Başkanı Hafız Uzun.

DIYARBAKIR: Gazeteciler yoğun alçak uçuş yapıyor, ev ve işyerlerinin camları kırılıyor. Şırnak, Cizre ve Nusaybin'de gazetecilere ateş edilmiş; HEP örgüt yöneticilerinin isteği: Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'ne durumun aktarılması ve diğer kurumlara da bildirilmesi bunun yanısıra SAVAŞ HUKUKU'nun uygulanması.

BİNGÖL'e dikkat uyarısı iletiliyor. 250 gözaltı var.

İZMİR: 13.45: Cenaze otobüsü Mardin'e gönderilmiş 7-8 bin kişi katılmak istemiş. İzin verilmemiş.

ŞIRNAK: 15.15 Halkı meydanlara topluyorlar, taranıyorlar, gençler öldürülüyor. Evlerdekilere "çıkın döğüşelim" diye bağırılıyor. "Hepinizi, çıkmazsınız bombalayacağız" diye bağırıyorlar. Yardım istiyorlar.

HAKKARİ: 15.20 11 yaralı 20-30 tutuklama var. 3'ü bayan.

YÜKSEKOVA: 4 ölü var. 60 civarında tutuklama var. HEP İlçe Başkanı Recep Korkmaz'ın kadesi Emin Korkmaz öldürülmüş. Haberi veren İl Başkanı Hamit Geylani.

ADANA: Barbaros mahallesinde 5000 kişilik bir kitle ablukaya alınmış tarama var. Net haber alınmıyor. 1 ölü, 16 yaralı. Kürt mahalleleri abluka altına alınmışlar, giriş çıkış yasak.

Şırnak-Cizre ağır silahlar kullanılıyor, semtlere bombalama var.

CİZRE: Sabah muhabiri İzzet Kezer öldürüldü. Diş ve iç muhabirler mahsur durumda ve üzerlerine ateş açılıyor. Meclis'ten yardım isteniyor. 2 muhabir yaralı. 2 çocuk ölü 1 kadın ağır yaralı.

ANTALYA: Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencileri forum yapmaya çalışmışlar. Polis tarafından çoğu bayan öğrenci olmak üzere dövülerek 40 kişi gözaltına alınmışlar.

luyorlar. Aynı şey Türkiye toprakları üzerinde olunca bölücülük yapıyorlar, eşkiyadrlar, teröristtirler diye feryat etmektedirler. Bu iki yüzlü politikaları mide bulandırmaktadır.

"Tencere dibin kara. Seninki benden kara" misali emperyalist efendilerini eleştirirlerken kendi-

pitmeye çalışmaktadır. Tüm bu kurum ve kuruluşlar ağız birliği etmişcesine devletin şakşakçılığını yapmakta, orada yaşanan katliamı kamuoyundan gizlemeye çalışmaktadırlar. Her zaman olduğu gibi şimdi de devletin güçlü olduğunu, 3-5 eşkiyanın üstesinden geldiğini, halkı eşkiyanın zulmünden

miştir. Esasen halkın sokaklarda, meydanlarda coşkuyla bayramını kutlaması, ancak devletin saldırısı karşısında silah kullanmayı hedeflemiştir. Ve dağdan düze ancak belli sayıda gerillasını indirmiştir.

Bugün devletin başarılıyız diye övündüğü olgu bu az sayıda düze inen güçler ve protesto eylemleri karşısında belli oranda denetimi ele geçirmesinden başka bir şey değildir.

Çok değil 5-10 gün sonra her gün şişinerek övündükleri "zafer" haberlerinin gerçeği yansıtmadığını kabul etmek zorunda kalacaklardır. Hatta şimdiden bir kısım köşe yazarları bunu itiraf etmeye başladı bile. Örneğin Oktay Ekşi 27 Mart 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde şunları söylemektedir. "... Başbakan Süleyman Demirel'in dünkü basın toplantısında gazetecilere 'Şırnak ve Cizre'de gündüzlerde devletin, geceler de devletindir' şeklinde verdiği yanıt bir gerçekten çok iyimserlik ifadesi gibi görünmektedir.

Nitekim Şırnak'ta geride kalan pazar günü öğleden sonra başlayıp ertesi günü öğleye kadar aralıksız 22 saat süren silahlı çatışmaya rağmen, bu olayın ardından yapılan geniş çaplı aramada devletin sadece 64 kaleşnikof, 189 tabanca, 158 tüfek, 1 Stan, 12 el bombası bulabilmiş olması ortaya çıkanın devde kulak olduğunun kanıtıdır.

Demek ki Şırnak ve Cizre'de PKK'ya vurulan darbeler, özellikle küçük yerleşim yerlerinde sonuç almaya yetmemiştir. O nedenle değerlendirmelerde gereksiz iyimserliklere kapılmaktan kaçınsak iyi olur."

Devletin günlerdir sürdürdüğü "zafer" demagojisi geri tepen bir silah olacaktır.

Ezilen halklar her zaman son tahlilde kendi kaderlerini kendileri çizmiştir. Onların adına kader çizmeye çalışanlar tarihin çöplüğüne atılmaktan kendilerini kurtaramamışlardır.

Yaklaşık 50 kişilik bir katılımı, devletin Newroz katliamlarını protesto eden HEP'çiler ve diğer duyarlı insanlar, Sultanahmet Parkı'ndan İstanbul Valiliğine kadar yürüdüler. Yürüyüşçüler ellerinde siyah bayraklar ve siyah giysilerle ulusal yas içinde olduklarını da vurguluyorlardı.

lerince haklı olan bir gerçeği de dile getirmektedirler.

Geçmiş dönemlerde Özal, yine cezaevlerindeki zulme karşı çıkma babında insan haklarına saymen Alman emperyalistlerine şu yanıtı vermişti. "Biz size Baader Meinhaf'lara ne yaptığımızı soruyor muyuz?" Şimdi de ustası Demirel katliamı savunurken Almanya'ya aynı tepkiyi göstermektedir. "Siz Baader Meinhaf'lara ne yaptysanız biz de aynısını yapıyoruz"

Burada bir not düşmek gerekiyor: Baader Meinhaf örgütünün elemanları kaldıkları tek kişilik hücrelerde aynı gece asılarak öldürülmüştü. Alman devleti bunu intihar ettiler diye açıkladı.

Devlet basını, yayını, televizyonu uşak yazarı çizeri ile olayı çar-

kurtardığını söylemektedirler.

Devlet yaptığı her operasyondan sonra aynı şeyleri söylemiş fakat daha üzerinden 3-5 gün geçmeden gerçeğin böyle olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Devlet PKK'nın hazırlıksız isyana kalkışmasını ve tüm güçlerini bu hareketin içine sokmasını arzuluyordu. Böylece saldırdığında büyük bir başarı kazanmış olacaktı. Ve hatta bunun ötesinde Kürt halkının bu saldırı karşısında Irak'a kaçmaya yöneleceği hesaplarını yapıyor. Ona göre de toplu katliam planlarını arzuluyordu. Bu şekildeki kalemde Saddam'a da rol biçildiğini, MIT müstaşarının basına yansıyan demecinden görüyoruz.

Şu anda görülen verilere göre PKK devletin istediği oyuna gelme-

TUNCELİ'DE HALKIN BİRLEŞİK GÜCÜ

Devletin Cinayet

Şebekeleri Yenilebilir

Faşist devletin zulmüne karşı direnişler Kürdistan'da giderek yayılıyor. Halk, faşizme boyun eğmektense, ölümüne mücadele etmeyi yeğ görüyor. Çünkü faşist TC'nin zulmü o denli arttı ki, sokakta insanlar rahatça yürüyemiyor, biraraya gelip konuşmuyor, baskı, sömürü ve ulusal hak gasplarına karşı sesini yükseltse hemen ya kurşuna diziliyor ya da işkencelerden geçirilerek zindanlara tıklıyor.

Demirel-İnönü faşist hükümetinin "demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" palavraları, ülkenin hiçbir yerinde esamesini göstermediği gibi, Kürdistan'da özellikle de Dersim'de hiç görülüyor. Tunceli'nin meydanında Tunceliliden çok polis ve özel tim var. Her kilometre başına bir kontrol noktası ve neredeyse ortalama iki köy başına bir karakol düşüyor. Evler sık sık aranıyor, sokaktan geçen insan aranıyor, köylerden özel tim ve asker baskısı eksilmediği gibi, her gün operasyonlar düzenleniyor. Gençler, sorgusuz sualsiz alıp götürülüyor ve günlerce işkence yapılıyor.

Dereye su almaya inenler "terörist" diye vuruluyor, kurşunlanıyor, gece köylü sokağa çıkmıyor. Yaşam güneş batmaz durduruluyor.

Özellikle lise çağına gelmiş gençlere "suçlu" gözüyle bakılıyor, her fırsatta baskı ve silahlı tehdit tepelerinde demoklesin kılıcı gibi sallandırılıyor.

10 Mart'ta yine olağan baskı günlerinden birisi yaşandı. Ama

bu kez baskılar kitleleri sokaklara döktü. Tunceli halkı, özel tim ve asker baskısına yeter! dedi. Sabah, Cumhuriyet Lisesi öğrencileri okullarına ikişer üçer gelmeye başladıklarında karşılarında Amerikan esvabı ve silahlı özel tim ve polisi gördü. Polisler bir gün önce dağıtılan bildirileri bahane ederek öğrencileri aramak istediler. Bir çoğunu ise dipçikle yaralayıp tartakladılar. Öğrenciler insan kanına susamış bu çapulcu sürüsüne karşı direndi. Özel timin okuldan gitmesini istedi. Üstlerini aramak istemediler. Bunun üzerine 15 öğrenci tartaklanarak gözaltına alındı. Öğrenciler aramayı protesto etmek için ve gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılması için derslere girmediler, okulun bahçesinde toplanarak oturdular. Bu süre içinde öğrencilere halkta katılmaya başladı. Hep birlikte özel timi ve polis ve asker baskılarını kınayan sloganlar attılar. Öğrencilerin slogan seslerini duyan halk, okula koştu. Onlarda öğrencilerin protestosuna katıldılar.

Öğrenciler daha sonra Tunceli meydanına doğru yürüyüşe geçti. Özel tim ve polis engellemeye çalıştıysa da öğrenciler yürüyüşe devam ettiler. Yürüyüş sırasında halktan katılanlar daha da çoğaldı ve yürüyüşe katılanlar bini geçti. Öfkeli kitle "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Özel tim defol" ve öğrenciler üzerindeki baskıların kalkması, okul idaresindeki faşist yöneticilerin kovulması için sloganlar

attı. Ayrıca polisle işbirliği yapan Ali Ekber isimli faşist öğretmeni dövdüler ve öğretmenin okuldan atılmasını istediler.

Tunceli emniyet müdürü öğrencileri önce tehdit etti, baktı olacak gibi değil, yürüyüş giderek kalabalıklaşıyor, valiyi çağırıldı. Vali, yürüyüşün kalabalıklaşması üzerine özel timi geri çekti. Öğrenciler ve halk valiyi de dinlemedi. Vali burada taşlandı. Kafasına taş yiyen vali kurtuluşu kaçmakta buldu.

Faşist devletin baskıların protesto yürüyüşü tam 4 saat sürdü. Yeni Demokratik Gençlik okulları yürüyüşe aktif olarak katıldılar ve bir YDG'li öğrenci konuşma yaptı. TC'nin Kürdistan'daki ve ülkedeki baskılarını anlatıp, halkı baskıları karşı direnişe çağırdı. Kitleler konuşmacıyı coşkuyla alkışladılar.

Protesto yürüyüşü, özel timin gözaltına aldığı 15 öğrenciyi serbest bırakmasıyla sona erdi.

Tunceli'de son on yıldır ilk defa böylesine bir kitle yürüyüşü gerçekleşiyor. Bu yürüş yeni yürüyüşlerin ve devletin baskılarına karşı kitlesel direnişlerin ilk habercisi oldu. Kitlelere moral verdi ve kitlesel direnişlerin gücünü halka ve düşmana gösterdi. Okuldaki ufak bir kıvılcım, istim üzerinde duran halkı sokağa döktü. Halkın gücü ve direnişi karşısında düşmanın kaçacak delik araması, halka kendi gücünün düşmanın topu tüfeği karşısındaki büyüklüğünü ve zaferi kazanacağını gösterdi.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Yeni Demokrat Kadının

8 Mart Şenliği

Çoşkuyla Kutlandı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart'ta kutlamak için yapılan başvuruyu devletin bilinçli ertelemesi sonucu 15 Mart'ta kutlandı.

Devlet İstanbul'da 8 Mart ile ilgili çeşitli etkinliklerde bulunmak için başvuran bir dizi devrimci demokrat kişi ya da kurumların başvurularını reddetti. Gerekçesi ise o gün fazla etkinlik var yeterince günlük ölemi alamayacakları aldatmacasıydı. Bu aldatmacanın birinci nedeni 8 Mart coşkusunun 8 Mart günü yaşanmasını istemiyorlardı.

İkincisi ise olayı özünden saptırarak Emekçi Kadınlar Gününe burjuva nitelik vererek içini boşaltarak kendileri sahiplenmek istiyorlardı.

O gün DYP'siyle, ANAP'ıyla, Refah Partisiyle, SHP'siyle devletin bir dizi kurum ve kuruluşuyla 8 Mart kutlandı. Fiferleriyle, kürk mantolarıyla, paha biçilmez mücevherleriyle bir yığın asalak burjuva kadın, kadınlar gününü bir dizi şaklabanlıklar yaparak kutladılar.

Sömürücü sınıflar son yıllarda emekçi halklara özgü günleri 1

Mayıs, Newroz, 8 Mart vb ortadan kaldırmaya ya da yasak koyma gücünden yoksun olduğu için son çare olarak içlerini boşaltıp kendilerine "özgü" gün haline sokmaya çalışıyorlar. Tabii ki bu iki yüzlülükleri tutmadı, tumayacak.

8 Mart şenliği bazı eksiklik ve amatörliğe rağmen disiplinli ve coşkulu bir şekilde kutlandı.

Emekçi kadınların mücadeledeki yeri ve önemi hem açılış konuşmasında hem de şenliğe gelen mesajlarda tekrar tekrar vurgulandı. Her konuda olduğu gibi bu konu-

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Çeşitli Etkinliklerle Kutlandı.

Mersin'de 12 Eylül'den sonraki ilk miting, 8 Mart 1991'de "Emekçi Kadınlar Gününde" gerçekleştirildi. Yaklaşık 2000 civarında emekçi ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinden gelen destekçilerden oluşan kortej, rengarenk pankartlarıyla ve sloganlarıyla, istasyon alanından çıkıp sahil boyunca yürümeye başladı. Korteji gören Mersinliler de ilgiyle izlediler.

Konuşma alanına geldikten sonra, mahalli sanatçılar türküler söylediler. Kürtçe ve Türkçe türkülerle halaylar çekildi. Miting boyunca çeşitli etkinliklerin yanısıra, konuşmacılar Türkiye ve dünya-daki gelişmeler hakkında da bilgi

verdiler. Mersin İHD sekreteri, konuşmasında Karabağ olaylarına değinerek "Karabağ'da Azerilerin katledilmesini kınadıklarını ancak, Azeri-Ermeni çatışmasının emperyalizmin oyunu olduğunu ve iki ülke yöneticisi sınıflarının emperyalistlerin uşakları ve onların ellerinde birer oyuncak olduklarını bu nedenle taraf olunmasının doğru olmadığını" belirtti.

Miting boyunca "Kadın Erkek Elele Demokratik devrime", "Kadınlar Gögün Yarısıdır", "Kadınlar Üzerindeki Ulusal ve Sosyal Her Türü Baskıya Son", "Cinsel Tacize ve Dayağa Hayır!" sloganlarının yazdığı pankartlar taşındı.

Polis çevrede "gerekli" önlemi (!) almıştı. Ancak fazla güçlük çıkarmadı. Mitingden sonra insanlar sessizce dağıldılar.

Öte yandan Adana'da, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için bir araya gelen, kadın ve erkeklerden oluşan 100 kişilik grup, ellerinde Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili pankartlarla, Atatürk Parkı'ndan PTT'ye "Kozlu

katliamını kınamak" amacıyla hükümete telgraf çekmek için yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş süresince 8 Mart ve Kozlu maden cinayeti ile ilgili sloganlar attılar. Ancak yürüyüş esnasında, çevrede mevzilenen çevik kuvvet, yürüyüşçülere joplarla ve tekmelerle saldırdılar. Saldırı sonucunda 30'dan fazla kadın, erkek ve çocuk gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Emegin Bayrağı gazetesi muhabirinin kafası yarıldı. Polis, bayan muhabirin kafasına hastanede dikiş atıldıktan sonra tekrar gözaltına alarak siyasi şubeye götürdü.

Adana halkı, aynı günlerde, aynı semtlerde "Ermeni katliamını protesto" amacıyla ülkücülerin çeşitli semtlerde izinsiz gösteri yaptıklarını, hatta bu gösterilerini Adana İHD'sine sözlü sataşmaya varıracak kadar götürmelerine rağmen, polisin hiçbir müdahalede bulunmadığını söylüyor.

Adana'da gözaltına alınanların aileleri ve Yurtsever Kadınlar Derneği İHD'de bir basın toplantısı dü-

daki feminist, sosyalist feminisit vb. sapmalara karşı uyanık olunması, bir yandan erkek egemen ideolojiye karşı mücadele ederken, esas olarak kadın - erkek omuz omuza sınıf mücadelesine birlikte katılmasının gerçek kurtuluşa götürecektir yol olduğu saptaması yapıldı.

Konuşma metni can alıcı konulara değinmekle beraber biraz fazla uzun olmuştu. Gelen kitlelerin durumu da göz önüne alındığında, sonlarına doğru dikkatlerin dağılmasına neden oldu. Bu tür etkinliklerde daha öz, kısa ve vurgulayıcı metin olmasına dikkat etmek gerekir.

Ses düzeninin iyi olmaması hem ayarlamalarda zaman kaybına neden oldu hem de seslerin kitleye daha etkileyici ulaşmasına engel teşkil etti. Teknik sorunların etkinlikten önce mutlaka halledilmesi gerekmektedir.

Bazı etkinliklerdeki slogan yarışması 8 Mart Şenliğinde görülmedi. Bu bir olumsuzluktu. Zira hep birden atılan çeşitli sloganlar

ne kitle tarafından anlaşılıyor ne de devam eden programın izlenmesine olanak tanıyor. Böylesi bir olumsuzlukta da hem kitleye istenilen mesaj verilemiyor, hem de programı sunanlara karşı saygısızlık yapılmış oluyor.

Oysa sloganlar yeri geldiğinde kısa süreli ve esasta etkinlikle ilgili olmasına özen gösterilerek atılırsa doğru davranılmış olur. Böylesi bir davranış hem etkinliğe coşku katar, hem de etkinliğin içeriğinin kavranmasına ve siyasal mesajlarında kitleye ulaşmasına yardımcı olunmuş olur.

Şenliğin ilk anlarında slogan yarışmasına dönüşmesinin endişesiyle gerektiği yerde dahi slogan atılmasında çekingen davranıldı. Bu da bir başka uç nokta oldu, coşkusuz bir hava sezildi. Daha sonraki dönemde disiplinli, coşku ve gerekli olan sloganların atılması şenliği olması gereken niteliğine kavuşturdu.

Zamanın sınırlı ve programın yüklü olması nedeniyle ister istemez bazı kısaltmalar yapılmak zo-

runda kalındı. Kitlelerin de coşkuyla katıldığı halk oyunları, koro, Grup Munzur, Grup Kızılırmak süreyi kısa tuttular.

Şenlikte en etkili olan ve en coşkulu katılımın sağlandığı bölüm, Tuzla Şehitlerinden İsmail Hakkı Adalı'nın annesinin yaptığı konuşma oldu. Devletten tüm yüreği ile nefret eden bir ananın isyanı, her gün ülkenin her yerinde özellikle Kürdistan'da uygulanan katliamı yaşayan, gören, duyan herkesi derinden etkilemekte, katliamlara duyulan öfke herkesi tek yürek yapabilmektedir.

Şenlikte proletarya enternasyonalizmi adına konuşan Hasanpaşa katliamında tutuklanıp 7 ay tutuklu kalan Barbara Anna Kisler geceye gelenlerde sempati yarattı ve coşkuyla "yaşasın proletarya enternasyonalizmi" sloganı atıldı.

Önce uysal ezilen bir kadın iken sonra bilinçlenerek eski yaşama isyan eden; şeytan, hoca ve kadından oluşan mini skeç oynayanların amatör olmasına rağmen izleyicilerde olumlu etki bıraktı.

Şenliği düzenleyenler bu tür etkinliklerde yeterince tecrübesi olmayan insanlardı. Ama herşeyin iyi olabilmesi için ellerinden geldince çaba göstermişlerdi. Daha sonraki etkinliklerde daha iyiyi kollarabilmek için bu bir noktada sıçrama tahtası konumunda oldu.

Başlangıçta bazı eksiklikler olsa da, önemli olan iyi şeyler yapabilmek azminde ve kararlılığında olmaktadır. Süreç içinde çok daha güzel şeyler yapılır yapılacaktır da. Yeter ki atımlı ve özverili bir ruhla donatılmış olunsun.

Her konuda olduğu gibi kültür-sanatta da kendi göbeğimizi kendimiz kesmeliyiz. Bu tür etkinliklerde bulunanların önu açılmalı, olanak tanımalı ciddiyetle üzerinde durulmalıdır. Amatörlükten profesyonelliğe doğru yol alınmalıdır. Ama atılan her adımın mücadelesinin bir parçası olduğu gerçeği asla akıldan çıkarılmamalıdır.

Ne yazık ki ülkemizde kültür ve sanatta biraz ilerleme kaydedenler popülizm illetinden kendilerini kurtaramamakta, hemen burnu

zenledi:

Toplantıda şunlar anlatıldı. "Sömürüye, baskıya, cins ayrımcılığına karşı bir mücadele günü olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü duyarlı her insanın yapması gereken bir poteste gündeme gelmiştir. Günboyu gösteriler yapan Türk Ocağı, polis güvencesi altındayken, işçi kıyımlarını, işçi katliamlarını, sokak infazlarını protesto edenlere polis jopuyla gözetimlerle karşılık verilmiştir... Gözetim altında ağır yaralıların ve beyin kanaması tehlikesi bulunanların olduğunu öğrenmiş bulunmaktayız. Bu nedenden dolayı biz aileleri olarak endişelenmekteyiz. Gözetimdeki insanlara yapılan işkencelerin durdurulmasını en kısa sürede yakınlarımızın biz ailelerine ve basına gösterilmelerini ve bir an önce serbest bırakılmalarını istiyoruz."

İstanbul'da 8 Mart etkinlikleri bir hafta gecikmeli olarak, valiliğin izniyle 15 Mart'ta gerçekleştirildi.

Kadın Dernekleri Platfor-

mu'nun Bağlarbaşı meydanında düzenlediği miting, tek açık hava etkinliğiydi. Coşkulu başlayan miting, bir süre sonra 150 kişilik sivil faşist bir grubun provokatif tavırları ve sloganları nedeniyle kısa sürdü.

Mitingin başlamasından kısa bir süre sonra hemen yanbaşlarında, daha önceden hazırlandığı ve örgütlendiği belli olan sivil faşist bir grup oluştu. Bu grup kadın derneklerinin mitingini hedef alarak korsan gösteri yapmaya başladı.

Devrimcilerin haklı nedenlerle gerçekleştirdikleri en küçük gösterisine dahi jop, meydan dayağı ve gözetimlerle karşılık veren polis, o gün sivil faşistlerin korsan gösterisine hiç bir müdahalede bulunmadı. Bunun üzerine miting için gelenler, can güvenlikleri olmadığı için mitinge son vererek otobüslerle miting alanından uzaklaştılar.

Ayrıca çeşitli kadın derneklerinin düzenlediği şenlik ve gecelerde de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü coşkulu bir şekilde kutlandı.

büyümekte işi ticarete dökmekte, disiplini reddetmektedirler. Bu tür durumların tekrar tekrar gündeme gelmemesi için işi baştan sağlam tutmak gerekmektedir. Bunun için hem bu işle uğraşanların ideolojik olarak sağlam olmasına dikkat edilmeli hem de böylesi bir yozlaşmanın içine girenlere karşı kitlesel tepki göstermekten çekinilmemelidir.

Bu işle uğraşanlar birmisyonun

ruh yansımalıdır. Zira bu tür etkinlikler mücadelemizin bir parçasıdır ve başarısı bizlerin de başarısıdır. Bu tür etkinliklerde programda yer almaktan tutalım da, bürokratik işleri takip etmekten, maddi sorunları çözümlenmekten, bilet satışlarını sağlamaktan vb. bir dizi çabaya ihtiyaç vardır. 3-5 kişiyle bu işlerin kotarılması elbette olanaklı olmaz.

Eğer iyi şeylere layık olmak isti-

yapmama tavırlarını eleştiriyoruz.

Programa katkıda bulunma daki duyarsızlık bilet satışlarında da kendini gösterdi. olması gerekenden çok daha az bilet satıldı. 30 tane bilet alıp ta sadece 2 tane bilet satan insanlar da oldu. Oysa bilet satışları hem etkinliği geniş kitleye hitap etmesi açısından hem de yapılan masrafları finansman etmesi açısından önemlidir. Bilet satışları ne kadar fazla olursa, bu etkinliğin masraflarını karşılama ve bir sonraki etkinliğin de daha kalabalık olmasına, masrafları karşılama açısından daha rahat kutlanmasına olanak sağlar.

Bilet satışının azlığı yanında bazı arkadaşlar da biletleri bedava dağıtmışlardır. Daha fazla ve daha kaliteli etkinliklerde bulunabilmemiz için maddi olarak ta özveride bulunmamız gerektiğini mutlaka bilince çıkarmak zorundayız. Hitap edilen kitlenin maddi durumunun iyi olmadığını biz de biliyoruz. Ama yaptığımız her şey yoksullara dayanarak ve yoksullar için değil midir? Maddi katkılarda bulunmak mücadelenin devamlılığı için bir zorunluluktur. Aynı açmaz kitap dergi satışlarında da yaşanmaktadır. İnsanlar aldıkları dergilerin, kitapların parasının ödenmesinin ne kadar önemli olduğunu bir türlü görmek istemiyorlar. Ama ellerine düzenli kitap, dergi, broşür geçmeyince veryansın ediyorlar. Bu beleşçi mantığın mutlaka terk edilmesi, soruna devrimci sorumlulukla yaklaşılması lazımdır. Bunları da giderlerimizin bir parçası olarak görmeli hatta gerekirse diğer giderlerimizi kısarak bu konulardaki maddi yükümlülüğümüzü -ki bunlar diğer masraflarda çok daha önemlidir- yerine getirmeliyiz.

Herşeyin en güzelini yaşamak, yaşatmak ve kalıcı kılmak için kolektif bir ruh ve coşkuyla mücadeleye sarılmaya ve payımıza düşen sorumluluğu yerine getirmek için kaçınmamalıyız.

Kitlelere dayanıyoruz, diyorsak kitleler bunun bilincinde olmak zorundadır.

Yeni Demokrat Kadının 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde, gelecek güzel günler için kendini feda edenlerin anılarına saygı duruşunda bulunuldu.

ifadesi olduğunu düşünmeli, bunun gerekli kıldığı disiplin ve özveriye yaşam biçimiyle bütünleştirmelidirler.

Bu sorumluluğu duyan ve becerisi olan insanların bulunup çıkarılması, kurumlaşmanın sağlamlaşması mücadele açısından oldukça yarar sağlayacaktır.

Sömürücü sınıfların dört bir yandan tüm olanakları kullanarak yaptıkları yoz burjuva feodal ideolojik saldırılarını ve kitleleri etkilemelerini ancak devrimci kültür-sanatla etkisiz hale getirebiliriz. Kültür ve sanatın mücadeledeki yeri ve önemi her geçen gün biraz daha kendini dayatmaktadır.

Şenlik hazırlıklarında genel olarak gözlemlenen şu oldu. Şenlik hazırlıklarına herkesin gücü ve becerisi oranında katılması çağrısı yapıldığı halde ilgi duyup gelen az oldu. Oysa her etkinlikte kolektif

yorsak -ki istememiz gerekir- iyi şeylerin oluşmasında mutlaka bizlerin de katkısının olması gerektiğini ta yüreğimizde duyumsamamız gerekmektedir.

Bu şenlik hazırlıklarında şu acı gerçek görülmüştür. İnsanlarımız genelde hazır konmak gibi kötü bir küçük burjuva alışkanlığının etkisi altındadır. Yapabileceği gücü, olanağı becerisi olduğu halde hiçbir işin ucundan tutmazlar. Yaptıkları tek şey gelip izlemek şurası olmamış, burası eksik diye eleştirilerini sıralayıp gitmektir. Tabi bu insanların, bu yaklaşımları sadece bu tür etkinliklere karşı değil, genel olarak mücadelenin her alanında aynı üşengeçliği ve vurdum duymazlığı gösterirler.

Her etkinlikte herkes aynı çabayı göstermelidirler, mekanik yaklaşımını savunmuyoruz. Elbette sadece yapması gerekenlerin

Erzincan Depremi Devletin İnsana Verdiği Değerin Göstergesidir

Düzenin halka layık gördüğü yoksul ve ilkel yaşam koşulları doğanın saldırılarıyla da katmerleşerek, bir kıyım halini alıyor

Savaş uçaklarının dağları bombalamasıyla düşen çığlar birçok köylünün ölümüne, evlerinin başlarına yıkılmasına neden oldu. Zonguldak Kozlu'da TTK işvereni, devletin kâr hırsı yüzlerce maden işçisinin yaşamının elinden aldı. Aileleri çaresiz bir şekilde ortada bıraktı. Daha Kozlu Cinayeti'nin yaraları sarılmadan Erzincan'daki depremle, Erzincan yerle bir oldu. Halk hastahanelerde, okullarda ve evlerinde enkaz altında kalarak diri diri gömüldü.

Bu katliamlar, sorumlularının eteklerini tutuşturup, gerçekleri örtbas etme çabasına sokarken; yardım kampanyalarıyla köşe dönen, servet edinen ve servetine servet ekleyen fırsatçıların da ellerini istahla ovuşturmalarına neden olmakta...

Erzincan depreminde yıkılan binaların özellikle kamu binaları (okul-hastane) olması, yıllardır söylenegelen bir gerçeğin de kanıtıdır: Bu tür inşaatlar, ihaleyle bürokratların eşine-dostuna verilmekte, ihaleyi alanlarda malzemelerden çalıp-çırparak kalitesiz malzeme kullanarak bu binaları ucuza(!) maletmekte. Bugünün başbakanı Demirel'in yıllarca önce ihalesini aldığı hastane de hastaların mezar olmuştur. Bunun yanında, Erzincan'ın deprem kuşağında olduğu bilinmesin/bilinmesi gerekmesine rağmen çok katlı yapıların depreme karşı önlemler alınmamış olması, özellikle de okul, hastane gibi binaların depreme karşı korunmuş olmaması gemenlerin insan hayatına verdikleri değeri de ortaya koyuyor.

Yıkılan binaların enkazından yaralıları kurtarma biçimleri de bunun başka bir göstergesi: enkazlara dozerlerle girilerek sözde kurtarma operasyonları adına kurtulma olasılığı olan yaralıların, bu olasılıkları ortadan kaldırılmış oluyor. Avrupa'dan gelen kurtarma ekipleri, bu dozerli-kepeçli kurtarma(!) operasyonları karşısında dehşete düşerek, durumu protesto ediyorlar ancak bir işe yaramadığını görünce çareyi geldikleri ülkeye geri dönmekte buluyorlar. Nereden bilsinler ki, Türkiye'de insan hayatı sudan ucuz. Her gün sokaklarda, işkencehanelerde, maden ocaklarında ve köy meydanlarında üçer, beşer ölüme gönderiliyorlar.

Deprem bir başka üzü de yağmalar ve yardım kampanyaları. Fırsatçılar hemen para ve eşya kampanyaları başlattılar. Ancak toplanan onca eşya ve para depremden zarar gören halka ulaşmıyor. Kızılay çadırları para ile satılıyor, kampanya gelirleri Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrımı yapılarak dağıtılıyor. Tabii Kürtler ve Aleviler kampanyanın hiç bir yararını görmüyorlar. Türk ve Sünni köylerindeki köylülerin ise depremden zarar görmediği halde yardım kampanyası malzemelerinden bol bol yararlanma imkanı var. Birçok alevi köyüne hâlâ ulaşılmamış durumda. Köylüler kendileriyle başbaşa çaresiz bir durumdadır. Ancak büyük şehirlerdeki akrabaları bireysel çabalarıyla yardımlar toprayarak ulaşmaya çalışıyor, Kürt köylerine. Birçok insan, devlet eliyle açılan banka hesaplarına ve yardım kampanyalarına güvenmediği için, ta-

nıdıkları veya devrimci demorat kurumlar aracılığıyla yardımlarını ulaştırmaya çalışıyorlar. Çünkü, yardım kampanyalarıyla toplanan malzemelerin yıllar sonra depolardan çıkması, ölü-yaralı sayısının abartılarak yurtdışından yardım sağlanıp, yine bürokratların yakınlarının, yiycilerin buralara el koyması, Irak'tan gelen peşmergelere yapılan yardımların onlara ulaştırılmamış olması, insanlarda sisteme karşı bu konuda da güvensizlik yarattı.

Depremde tüm varlıkları olan birkaç koyununu, ineğini kaybeden köylüler, derme-çatma naylon çadırlarda, barakalarda, hayvan leşleriyle iç içe ve her türlü yardımdan uzakta bekiyorlar. Bekledikleri Rivlet Baba(!) ise az ötelere Newroz kutlamalarını bahane ederek Kürt Köylülerinin kanını içmekle meşgul. Kamuoyunun gözü-kulağı(!) olan boyalı basın ise, beyaz balina Aydın'la, depremde gerçekleşen mucizelerle(!) ve herkese ulaştırıldığı yalanını attıkları kampanyaların dağıtımıyla ilgili mutluluk tabloları çizerek kamuoyunun gözünün kulağını kapatıyorlar ve sadece kendi istedikleri haberleri, kendi istedikleri -aşlında egemenlerin istediği- biçimde kamuoyuna veriyorlar. Böylece her zamanki gibi devletin koltuk değnekliğini yaparak görevlerini yerine getiriyorlar.

Ancak, Erzincan Halkı, devletin gerçek yüzünü bir kez daha görmüş oldu. Devletin hangi kesim için var olduğunu, kimlerin çıkarını koruduğunu kendi yaşadıkları acı pratikleriyle gördüler.

DİL TARİH ve COĞRAFYA FAKÜLTESİNDE Bilinen Karanlık Olaylar

Yaklaşık iki yıldır fiili etkinliklerini sürdüren ve kendilerini *Ülkücü Gençlik* olarak adlandıran sivil faşist çete, DTCF'de terör estirmektedir. Artık *sivil faşistler-polis-idare işbirliği* gündemde.

Adı kamuoyunda da duyulan Naim Aydoğru ve çetesi, geçtiğimiz yıl okul bahçesinde demokrat öğrencilerin yaptığı bir foruma bıçaklı, sopalı, demir çubuklu ve silahlı olarak saldırmış ve altı öğrenciyi yaralamışlardı. Bu da yetmiyormuş gibi yaralıları polis tehdidi ile karşılaştırmışlar, bu faşist çetelerden davacı olmamaları istenmiş, şikayetçi olanları ise yoğun olarak işkenceden geçirmişlerdi.

Son iki aydır DTCF'de toparlanan ilerici-demokrat öğrenciler bir dizi eylem ve etkinliklere başladılar. (Duvar afişleri, bilim-kültür, sanat panosu, okuma masaları, bildiriler vb.) Okulda en son 8 Mart'a hazırlık için görsel etkinlikler düzenleyen öğrenciler okula 8 Mart konulu pano asmış ve duvarlara resim afiş yapıştırılmıştı.

4-5 Mart günleri Zonguldak katliamını protesto için kapsamlı afiş, ilan, bağış çalışmaları başlamıştı. Ayrıca faşistleri şaşırtan bir etkinlik daha yapılmıştı. Karabağla ilgili bir pano asılmış "her türden gericiliğe ve katliamlara hayır" türünde bir mesaj öğrencilerin okunmasına sunulmuştu. Bu günlerde okul polis tarafından gözetim altındaydı. Sivil faşist çeteler sataşma, yıldırma, psikolojik baskı vb. fiili olarak şiddeti içermeyen davranışlarda bulunuyorlardı. 6 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlama ve Zonguldak katliamını protesto için bir forum düzenlendi. Forum bitince, **Ülkücü Gençlik(!)** kitleye sadırarak, önceden hazırlanmış olan senaryoları gereği yıllardan beri sürdürdüğü halk düşmanı eylemlerine bir yenisini daha katmıştır. Önceden kantine sokulan sopalı polisin yerli işbirlikçileri tarafından faşist

çeteye verilerek demokratlara ve gözünün tutmadığı her kesime saldırılmıştı. Olay sırasında bir çok öğrenci kantinden dışarı sürdürüldü. Bu arada kitlenin ileri kesimi anlık bir toparlanmayla can güvenliğini koruma temelinde sivil faşist çeteye karşılık vererek saldırıyı püskürttüler. Fakat bu arada 7 öğrenci yaralandı. Yaklaşık 30 dakika süren çatışma sonucu çete, kantinin bir köşesine sıkıştırılınca yalvarmaya başladı. Bu arada devrimci demokratlar çatışmayı durdurup sloganlarla okul bahçesine toplandılar. Faşist çete bir süre uzaktan küfür ederek, taş atmaya başladı. Devrimci demokrat ve yurtseverlerin karşı koyması üzerine saklanmaya, koşmaya yeltendiler. Yeni olaylar gelişebilir diye kitle bahçede toplanıp barikat kurdu. 20 dakika aradan sonra dekan bahçeye çağırıldı. Fakat dekan öğrencilerle görüşmeye gelmedi. Dekan gelmeyince "Faşist polis idare işbirliğine Son, Dekan istifa, Okuma hakkımız engellenemez" sloganları atıldı. Bu olaylar karşısında seyirci kalan polis sonunda müdahale edip yaralı bir çete üyesini okuldan kendisi çıkarttı. Bu arada yaralanan ilerici, demokrat öğrencilere "sizi tedavi ettireceğiz, ifadenizi alacağız, bizimle gelin" diyerek Adli tıp karakol şube üçgeninde dolandırdılar. Olayla ilgili olarak 20'ye yakın öğrenci şubeye götürülerek ifadeleri alındı. Bu öğrenciler daha sonra 6 Mart günü okulun önünde serbest bırakıldılar. Aynı gün faşist çetenin bazı elemanları da sözde tarafsızlık adına gözaltına alındı.

8 Mart pazartesi günü ilerici, yurtseverler okula topluca gittiler. Okul çevresi polis tarafından kuşatılmış, çete üyeleri de yanlarına

okuldan olmayan başka kişileri de alarak sopalı bir halde okulu işgal ettiler. Kendilerini bir saldırıya karşı hazırlayan ilerici, demokratlar öğle sonuna kadar bina içinde toplu halde beklediler. Derslere girmediler ve okulu da topluca terk ettiler. 9 Mart günü okula gene toplu giden öğrenciler okul çevresinde polis kuşatması ile karşılaştılar. Bu olaylar sonunda genel öğrenci mevcudunda bir azalma oldu. Polis öğleden sonra 4 faşisti göstermelik olarak gözaltına aldı. Polis okul çıkışında başka bir öğrenciyi daha gözaltına aldı.

9 Mart'ta DTCF'li öğrenciler olup biteni kamuoyuna duyurmak için okulun önünde basın açıklaması yapmayı planladılar. Bu nedenle gazeteler, dergiler, çeşitli DKÖ'leri, SHP kadın komisyonu, gençlik komisyonları ve diğer üniversitelerden öğrenciler okula davet edildi. Ama çağrılanlar polis tarafından içeri alınmadı. SHP milletvekili Uluç Gürkan basına okunmak için hazırlanan metni öğrencilerden isteyerek gerekli yerlere faksleyeceğini söyledi. Basın açıklaması yapılmayınca öğrenciler çıkıştan sonra okulun önünde toplanıp "Eğitim Hakkımız Engellenmez", "Bilim içeri Terör dışarı" sloganları atarak alkışla protesto yaptıktan sonra okula döndüler.

Aynı gün basında ve kamuoyunda ilginç bir olay daha yaşandı. Okuldan ayrılan bir grup öğrenci SHP Çankaya ilçe binasına giderek orada tüm bu olayları protesto etmek için bir basın açıklaması yapmak isteyen demokrat, yurtsever öğrenciler bu seferde SHP Çankaya ilçe yönetimi tarafından engellenmek istendi. 3 kişilik bir komite SHP merkeze giderek izin

almasına rağmen basın açıklamasına izin vermeyen SHP Çankaya İlçe Başkanı Haydar Yılmaz binayı terkedin diyerek öğrencilerden gitmelerini istedi. Öğrenciler de "siz izin verseniz de vermeseniz de biz burada basın açıklamasını ve oturma eylemini yapacağız" diyerek basın açıklamasını okudular. Basın açıklamasında öğrenciler şu taleplerde bulundular:

1) Can güvenliğimizin sağlanması,

2) Engellenen eğitim hakkımızın geri verilmesi ve güvence altına alınması,

3) Haksız yere gözaltına alınan

İbrahim Çıtak ve İsmail Karakuş adlı arkadaşlarımızın serbest bırakılması,

4) Bize saldıran faşist çete mensupları Naim Aydoğdu, Kadir Aydoğdu, Cem Başer, Naim Çelebi, Vahap Çınar, Ömer Mantı, Turgay Çalışkan ve arkadaşlarının adedelet önüne çıkarılmaları,

5) Başta dekan Rüçhan Arık, dekan yardımcısı Kenan Gürsoy olmak üzere faşist çetenin silah ve sopalarını sağlayan okul görevlilerinin okuldan uzaklaştırılması ve istifası,

6) Sivil ve resmi polislerin okul işgalinden geri çekilmesi,

7) Uzun zamandan beri faşist terörden dolayı derslerimize giremiyoruz. Devamsızlığımızın geçersiz sayılması,

8) Türkiye genelinde var olan faşist saldırıların durdurulması,

9) Öğretim üyelerinin, hatta tehdit edilen öğretim üyelerinin faşist saldırı karşısında duyarlı olması,

10) Faşist saldırılar sonucu harabeye dönen kantinimizin onarılıp hemen açılmasını,

11) Farabi salonunun etkinliğimiz için öğrencilere açılmasını,

12) Bundan sonra da yapılabilecek haksız gözaltılara son verilmesini istiyoruz"

Mücadele İçerisinde Liseliler de Yerini Aldı

Ankara'da liseliler kabuklarını kırmaya başlıyor.

12 Eylül askeri faşist cuntasıyla yeniden şekillenerek daha da katmerleşen faşist-gerici-şöven eğitimin ağır koşullarında okumaya çalışan Ortaöğretim gençliği, yükselen mücadele içinde yerini alması gerektiğinin bilincine vararak "eğitim sistemine" karşı hoşnutsuzluklarını dile getirmeye başladı.

Genelde faşist gerici şöven eğitime, özelde kişilerin üzerinde doğrudan somutlaşan baskılara karşı mücadele veren gençliğin Ankara özgülünde yaptığı bazı eylemleri ve bu eylemlerde yaşanan baskıları "demokrasi havarilerinin" iyice görmesi açısından kısaca özetliyoruz.

19 Şubat 1992 günü üzerinde **Genç Umut** dergisi bulundurduğu için Ankara Seyranbağları Lisesi Müdürü Eyüp Karabulut ve yardımcısı Erol Karlısaz tarafından iki öğrenci dövüldü ve haklarında disiplin soruşturması açıldı.

2 Mart'ta Ankara'nın çeşitli semtlerinden gelen 100'e yakın öğrenci okul önünde toplanıp pankart açarak, "İşkenceci Müdür İstifa", "Bilim içeri İşkence Dışarı", "Gerici Kadrolaşmaya Hayır" sloganları attılar.

Müdür ve yardımcısı polisleri öğrencilerin üzerine sürmeye çalışırken bir yandan da olayı izlemeye çalışan gazetecilere saldırdılar.

Tuzluca'yı Lisesinin duvarlarına yazılama yaptığı gerekçesiyle **Barış** adlı bir lise öğrencisi idarenin zoruyla okuldan kaydını aldırdı. Bunu protesto etmek için kendilerini DLMK (Devrimci Liseliler Mücadele Komitesi) olarak adlandıran bir grubun çağrısı üzerine 70 kişilik bir kalabalık Tuzluca'yı Lisesinin

önünde 18 Mart 1992 günü toplandı. DLMK ise okul yönetimine, atılan öğrencinin geri alınması için verdiği bir haftalık sürenin dolması üzerine eylemi yapmaya karar verdi. Öğrenci kalabalığının döviz açıp, sloganlar atarak eyleme başlaması üzerine okulun hemen yakınında olan karakoldan gelen polisler kitleye acımasızca saldırdılar. Saldırı karşısında düzenliliğini koruyamayan kitlenin bir kısmı okul dışına, otoyola çıktı. Polislerce çember altına alınan bazı öğrenciler ise dövülerek gözaltına alındılar.

Gözaltına alınan 13 öğrenci 10 gün sonra DGM'den serbest bırakıldı.

Eyleme katılan liseli bir öğrenci eylemin değerlendirilmesini şöyle yaptı:

"Eylem yeterli organizasyon olmadığı için beklenenin altında bir katılımı gerçekleştirdi. Tuzluca'yı Lisesinde lise eğitimi sabahları ortaokul eğitimi öğlenleri yapıldığı için eylem saati liselilerin çıkış saatine denk getirilmeliydi. Bu yapılamadığı için eyleme liseden katılım çok az oldu. Gösteri başlayınca öğretmenler ortaokul öğrencilerini sınıflara soktular. Eylemde deneyimsiz epeyce bir kitle olduğu için ve tertip komitesi yeterince yönlendirici olamadığı için tam bir birliktelik sağlanamadı, sloganlar bile düzenli atıldı.

Eylemin yeterli kiteselliğe ulaşamamasının esas nedeni diğer platformlardan insanların gösteriye çağrılmamasıydı. DLMK bir dergi dışında sosyalist basını da olaydan haberdar etmeyerek eylemin yeterli bir kamuoyu yaratmasını engellemiştir. Yine de eylemin liselerdeki durgunluk ortamını bir parça olsun kırmaması bir olumluluktur."

125 inci Maddeden Yargılananlar Yine Tutsak

Faşist TC devletinin intikamcı ve siyasi rehin tutma mantığı bir kez daha kendini kanıtladı

12 Eylül askeri faşist cuntasıyla birlikte gözaltına alınan yoğun şkencelerden geçirilen, yıllarca cezaevinde yatan, delilsiz, tanıklı yargılanan ve çoğunun giyanında, savunması dahi alınmayan idam, müebbet cezası verilen siyasi tutsaklardan bir kısmı (146. maddeden yargılananlar) iç ve dış komuoyunun baskılarıyla 91 yılı için şartlı olarak tahliye edildiler.

Şartlı tahliyenin ardında yatan gerçek birincisi sivil faşistlerin öncelikle dışarı bırakılmalarının zeminini yaratmak, ikincisi ise devlet bir yandan kamuoyunu şartlı tahliye ile oyararken, devletin büyüklüğünden, affediciliğinden, yaraların sarılmasından söz ederken, diğer yandan devlet terörünün yasallaşması anlamına gelen anti terör yasasını sessizci gündeme sokmaktır. O dönemde böyle bir girişimi tüm burjuva partileri onaylamıştı.

Devlet şartlı olarak tahliye edilenlerin üzerinde baskı ve zulmünü demoklasın kılıcı gibi sallandırmakta, sudan bahanelerle tekrar içeri alıp yıllarca yatıracığının tehdidini ypmaktadır. Son dönemlerde devletin terörüne karşı yapılan her eylemde, şartlı tahliye ile dışarı çıkanların olduğunu söyleyerek polise doğrudan hedef göstermektedir.

Devlet bir yandan "terör"ün ardında ondan yararlananlar vardır derken —ki bu kendi terörü gözden gizlemek için başvurdukları iğrenç bir demogojidir— bir yandan da 125. maddeden dolayı hâlâ içeride tutsak kalanların çıkarılmaması gerektiğinin mesajını vermekteydi. Kamuoyunda

"geri kalanları da çıkarırsak terör daha da boyutlanır" imajını yaratmaktaydı.

Açıktır ki 125. maddeden hüküm giyenlerin içeride tutulması siyasi bir karardır. Devlet kendi hukuk kuralları çerçevesinde bile tutarlı davranmayarak anayasanın eşitlik ilkesine ters düşmüştür. Her fırsatta anayasa karşısında herkes eşittir diyen hukukun üstünlüğünden dem vuranlar devlet büyük bir iki yüzlülükle tam da zıddı bir davranış içine girmişlerdir.

Lafta "Kürt, Türk ayrımı yapmıyoruz, hepsi bizim vatandaşımızdır, Kürtler bizim birinci sınıf vatandaşımızdır" diyen devlet Kürtleri içeride tutarak bizzat kendisi bölücülük yapmıştır.

125. Maddeyi uzun süre sürümcedeme tutan devlet, iptal davasını kendince uygun bir dönemde reddetti.

Newroz kutlamalarını kana bulayan devlet günlerdir terörün üstesinden geldik geleceğiz diye basın yayın; uşak aydınlarıyla kamu oyunu yanıltmaya çalışmakta yaptığı katliamı gözdağı etmektedir. "Çıkanlar terörü daha da çok arttıracaktır" diyerek içeride kalmalarının zeminini yaratmaya çalışmaktadır.

Açıktır ki gelişen ulusal mücadelenin diyeti olarak 125. maddeden yargılananlar içeride tutulmuştur.

Ne Kürt tutsakların içeride tutulması ne de artık anında infazların yapılması gelişen ulusal mücadeleyi durduramayacaktır. Bunu devletin kendisi de çok iyi bilmektedir.

ÖNCE VUR; ÖLÜRSE "TERÖRİSTLER VURDU" DE, SAKAT KALIRSA "TERÖRİST" DİYE TUTUKLA Faşizmin Adaleti

Erol Kaban, 24 Kasım 1991'de Ümraniye'de TIKKO'nun bir polis ekip otosunu taraması olayından sonra polisin panik içinde sağa sola ateş etmesi sonucu omurliliğinden yaralandı. Erol Kaban, polis tarafından önce "teröristler vurdu" diye hastaneye kaldırıldı. Birgün sonra ise "terörist" diye tutuklandı.

Olay günü sabah gazeteler, olay yerinde jeton satan Şefik Demir ve Erol Kaban'ın "Teröristlerin açtığı ateş sonucu yaralandığını" yazarken, olayın üçüncü günü gazetelerde işe ağır değiştirildi. Kaban'ın, polis ekip otosunu tarayan militan grubun içinde olduğu iddialara yer verildi.

Erol Kaban birgün önce yaralı vatandaş olarak polis tarafından "iyilik olsun" diye hastaneye bırakırken, birgün sonra da gözetime alınıp, "terörist" ilan ediliyordu. Neden böyle oldu? Kaban, 12 Eylül'de keyfi tukulamalarda yıllarca cezaevinde yatıldıktan sonra beraat eden onbinlerce gençten birisiydi. Polis kendi kayıtlarda Erol Kaban'ı "örgüt üyesi" olarak tutuklanmış olması bir fırsat olarak değerlendirildi ve "suçluyu bulma başarısı" kabul edildi.

Erol Kaban, 12 Eylül faşizmi ve onun zihinlere yerleştirdiği hukuku sayesinde şimdi cezaevinde ve yarı felç edilmiş olarak yargılanıyor. Polis, Erol Kaban'ı suçlu diye mahkemeye çıkararak hem Erol Kaba'ı vurup felç etme suçundan kurtulmaya çalışıyor, hem de devrimci örgütler karşısındaki çaresizliğini kendince başarıya çevirmeye çalışmaktadır.

Kaban, tutuklu bulunduğu Sağmalcılar cezaevinden DGM'ye 5 ay sonra getirildi.

Malatya Sigara Fabrikası İşçileri Sürekli Baskı Altında Tutuluyor

1800 işçinin çalıştığı Malatya Tekel Sigara İşletme Fabrikasında da, Kürdistan'ın her yanında olduğu gibi baskı, insanların günlük yaşamı haline geldi. Tekel işçileri, sürekli baskı ve tehdit altında tutuluyor. Fabrika içinde, başta İşletme Müdürü Hasan Hüseyin DEMİR ve İmalat amiri Bedrettin GELERİ olmak üzere, müdürün yaltakçıları bazı postabaşlarının baskı ve tehditleri altında olan işçiler, dışarıda da polis, kontr-gerilla ve MIT'in baskısını iliklerine kadar duyumsuyorlar.

Olur olmaz bahanelerle çeşitli para cezaları uygulanan Malatya Sigara İşletmesinde işten atılmak için birçok sebep yaratılmaktadır. İşçiler sürekli makinadan makina-ya veya ünite değiştirilerek tedirgin edilmektedir. Fabrikanın Faşist Müdürü Hasan Hüseyin DEMİR, fabrikada işi, işçileri köle gibi kullanmayı alışkanlık edinmiştir. Hakkını aramak isteyen ve postabaşlarının baskılarına karşı çıkan işçilerin ilk karşılaştıkları; para ve disiplin cezalarıyla cezalandırılma olmaktadır. Bu da işçileri susturmaya yetmezse, işten atılmaya karşı karşıya kalıyorlar.

Müdür Hasan Hüseyin Demir, işçilerin mücahedelesini kırmak, birlikte hareket etmesini önlemek için, yoğun bir hemşerilik, alevi-sünni ayrımı yaparak işçiler arasındaki birliği bozmaya çalışıyor. Özellikle insanların dini duygularını kul-

lanarak alevi-sünni çatışması çıkarmaya, işçileri bununla bölmeye çalışıyor. Ayrıca, fabrikada kendine uşaklık edecek bir kaç adımıyla işçileri ispiyonlamakta, işçiler arasındaki birliği bozmaya çalışmaktadır.

Hasan Hüseyin Demir, Bitlis Sigara Fabrikasından Malatya'ya tayin olduğu andan itibaren, önce fabrikada kendisine yaltaklık yapmayan demokrat memurları başka taraflara sürdürdü. Bir çok postabaşını değiştirip, kendine yaltaklık edenleri getirdi. Bir sürü memur içinden sadece imalat amiri Bedrettin Geler'i bıraktı. Çünkü o da, onun gibi faşist ve müdürün bir numaralı yaltakçısı durumunda bulunuyor.

Demir, müdür olur olmaz, yeni işe alınan her işçi başına en az onar milyon rüşvet aldı. Rüşvet veremeyen hiç bir işçi işe alınmadı. İşe alımlarda yapılan sınavlar ise, sadece yasal birer formalite olmaktan öteye gitmedi. Eski MHP'nin ve yeni MÇP'nin faşist kadrolarını köşe başlarına yerleştirdi. İşten anlamayan sıradan kalifiye olmayan elemanları, işten anlayan endüstri meslek lisesi mezunu kalifiye ustalarının başına posta başı olarak getirdi.

Fabrikada bu düzenlemeleri yaptıktan sonra, fabrikanın ihalelerini yüksek miktarda rüşvet alarak verdi. Alım satımların tümünde rüşvet aldı. Denetime gelen müfettişleri ise içki masala-

rasında ağırlayıp, ceplerine üç-beş kuruş vererek gönderdi.

Özellikle, fabrikanın eski bandlarını boyatıp, Tekel Genel Müdürlüğüne 'yeni alındı' diyerek, buradan milyarları cebe in-

dirdi. Buna karşı çıkan mühendisleri ise başka yerlere sürdürdü, kimisini ise, işten atma tehdidiyle susturdu.

İşçi düşmanı Hasan Hüseyin Demir, yerini sağlama almak için her dönemin adımı olarak kendini göstermekte, ANAP iktidardayken ANAP'lıydı. Şimdi ise DYP'li olarak görünmeye

Bahçeşehir'deki Mesa ve Nurol Şantiyeleri Yarıaçık Cezaevine Dönüştürüldü

Bahçeşehir'deki şantiyeler tel örgülerle çevrildi. İçeriye bir de karakol kuruldu. Baki Soysal isimli işçi gecenin üçünde jandarma karakoluna götürüldü. Sabaha kadar işkence gördü.

Bahçeşehir'deki Mesa şantiyesinde çalışan işçiler, 16 Mart'tan beri işveren verdiği yemekleri yemiyorlar. 17 Mart günü akşamı yemekhanede toplanan 250-300 dolayında Mesa işçisiyle görüştük. İşçilerin en çok yakındıkları sorun şantiyelerin (Mesa ve Nurol) yarıaçık cezaevine dönüştürülmesi. Mesa şantiyesinin sendika 2. temsilcisi ve işçi Kemal Çelik "asıl sorumuz yemekler değil, bu şantiyenin yarıaçık cezaevine dönüştürülmesi ve işçilere yoğun baskı, şiddet uygulaması ve bunlar yetmiyormuş gibi bir de buraya Jandarma karakolu kurulmasıdır. Ayrıca 14 Mart'tan beri öğle yemekleri birbirine karıştırılarak veriliyor. Sendika baş temsilcisi ise işveren tavrı gösteriyor. Buraya gelip yemekhanede işçilerle ve sosyalist basınla konuşmaktan korkuyor. İşveren, yemekler hakkında 'Bugün yiyin, yarın düzeltiriz' diyor" dedi. İşçilerden biri de "Birliğimiz bizim gücümüzdür. Şu yediğimiz yemeklere bakın; esir kampları bile buradan iyidir. İşveren Kürt-Türk ayrımı yaparak Kürt işçi arkadaşları işten çıkartıyor. Bilinçli birisi olan depo memurunu işten çıkardılar. Suçu ise, işçilerle diyalog kurması, işçilerin sorunlarıyla ilgilenmesi ve çözüm yolları göstermeye çalışmasıydı" diye konuştu.

"YARIAÇIK CEZAEVİ"NE GİRİŞ KARTI

İşveren tarafından çıkartılan kartlar; işçileri pasifize etmek, onları benliklerinden soyutlayıp birer robot haline getirmek için kullanılıyor. Bu kart gösterilmeden şantiyelere girilemiyor. Hatta bazen kart gösterilse bile işçiler içeriye giremiyorlar.

İşçilerden biri işverenin Kürt-Türk ayrımı politikasına ilişkin şunları söyledi. "İşveren işçileri bölmek istiyor. Ben Türk'üm fakat milliyeti ne olursa olsun işçiler kardeşdir. İşverenin ayrım yaparak Kürt işçileri işten atmalarına sessiz kalmayacağım. İşverenin özellik-

çalışıyor. Ayrıca, sık sık lüks davetler veriyor. Davetlere, şehrin idari ve mülki yöneticileri yanında, şehrin eşraf ve kodaman takımını da ağırlamaktan, onlara hediyeler almaktan geri durmuyor.

Bu denli yolsuzluğun içinde olan bir devlet memurunun, elbette, çiftlikleri, yazlıkları ve köşkleri olacaktır. Malatya'nın

Taştepe mahallesinde çok lüks köşk gibi bir evi, Antalya'da lüks bir yazlığı, Hekimhan'da büyük bir çiftliği ve lüks bir arabası bilinen malvarlığı.

Çiftliğinin tüm elektrik işlerini de, fabrika işçisi elektrikçilere yaptırdı. Tabii ki, elektrik işçileri bu süre içinde yine fabrika da çalışıyor gözüktüler. Sabit gelirli bir devlet

memurunun beş-altı milyarlık serveti, maaşıyla biriktirmesi olanaksızdır.

Faşist, işçi düşmanı müdür Demir, Tek Gıda İş Malatya Şube Başkanlığına da kendi adamı olan Hasan Ateş'i seçti. Patron yardakçısı Hasan Ateş, işçilerin haklarını koruyacağı yerde, Demir'in haklarını korumaya yemin etmiş durumda bulunuyor. Hangi işçi sendikaya patronu şikayet ediyor, işçilere yapılan baskıları anlatıyorsa, ertesi gün o işçiye müdür tarafından çeşitli bahanelerle ceza veriliyor. Ceza olarak da işçinin ikramiyesi ve yövmiyesi kesiliyor. Üç kere ceza alan bir işçinin iş akdi ise fesh edildiği için, işçiler bu nedenle sessiz kalmaya, müdürün ve yardakçılarının baskılarına boyun eğmeye zorlanıyor.

Bu mart ayında yenden işçi alımları gündeme geleceği için, çeşitli bahanelerle yeni işçi çıkarmalar bekleniyor. İşçiler bu nedenle huzursuz.

Hangisine atılma sırasının geldiğini bekliyorlar. Yeni işçi alımlarında işe girmek isteyenlerden yine milyonlar alınacak. Müdür istahlı bir şekilde alacağı paraların hesabını yapıyor. Demir, müdür olduğundan bu yana onlarca işçi işten atıldı. Sendika buna ses çıkarmadı, tam tersi destekledi. Bir makinada 4 işçi çalışması gerekirken, şimdi iki işçi çalışıyor. Buna karşılık işçilerden tam randıman isteniyor. Doğal olarak işçiler, tuvalete bile gitmeye korkuyor.

Faşist müdür ve sendika başkanı ne kadar el ele vererek işçileri sindirmeye çalışsalar da, Malatya Sigara Fabrikası İşçileri içten içe kaynıyor, bıçak kemiğe dayandı diyorlar. Çünkü, işçilerin kaybedecekleri fazla bir şey yok. Ama, faşist müdür Hasan Hüseyin Demir başta olmak üzere bütün yardakçıların kaybedeceği çok şey var. Çünkü, işçiler omuz omuza vererek mücadeleyi zaferle sonuçlandırabilecekler.

le Kars'lılara yüksek derecede alerjisi var."

19 Şubat'taki Komando Alayının Bahçeşehir'e yaptığı baskında 45 işçinin kimliği Jandarmalar tarafından alınmış, bu saldırı sonucunda da 45 işçi işten atılmıştı. Şantiyelerde havluyla, yarı çıplak durumda banyoya giderken bile işçilere koğuş amirleri "kart" soruyorlar.

Bahçeşehir'de kurulan Jandarma Karakolu T.C'nin başlattığı "Bahar Taarruzu"na aktif olarak destek veriyor. Baki Sosyal adındaki genç bir işçi kendisine yapılan saldırıyı gözleri yaşararak anlattı; "Jandarmalar bulduğum koğuştaki Kürtçe kasedimi görünce, beni gecenin üçünde tartaklayarak şantiyedeki karakola götürdüler. Karakolda sabaha kadar işkence yaptılar."

25 arkadaşıyla birlikte Kars'tan İstanbul'a gelen Feridun Özmen, Mesa'da bir hafta çalıştıktan sonra patron yanına çağırıldı ve şu soruyu sordu "Sen niye Kars'lısın lan?" Feridun Özmen Kars'lı olduğu için işten çıkartıldı. Bir başka işçi de "Madem ki Kürt-Türk ayrımı yapacaklar, o zaman biz de ayrılalım" diyerek asil ayırmacılık yapanın işçiler değil, TC'nin malı Emlak Kredi Bankası ve taşaron firmaları Mesa ve Nurool patronlarının olduğunu vurguladı.

İŞÇİLERE "ÖLÜM FERMANI" İMZALATTIRILYOR!

Mesa ve Nurool taseron firmasında çalışan işçilere, işe girmeden önce bir takım kağıtlar imzalatırılıyor. Kağıtlardan birisinde "İşyerinde kaza olursa bundan kendim sorumluyum", diğeri "sendikaya üye olmak istemiyorum" ifadeleri yer alıyor. Ayrıca, taşaronlarda çalışan işçilerin sendikası ve sigortası olmadığı gibi Emlak Kredi Bankası'nın işçi düşmanı bir uygulaması da her iki firmanın birinden atılan işçinin diğeri çalışmasının yasak olması. Tuvaletlerin, banyoların ve koğuşların koşullarının esir kamplarından pek farklı olmadığı Bahçeşehir'de işveren 9 Mart'ta bir duyuru yaptı: "Sağlık raporu olmayana işe almayacağız" İşçiler şu ana kadar bir kez bile sağlık muayenesi yapılmazken bugün sağlık raporu istemeleri; işverenin yüzüzlüğünü ve işçi düşmanlığını bir daha açığa çıkardı.

Sosyalist basının Bahçeşehir'e, işçilere yapılan saldırıları, baskıları ve insanlık dışı çalışma koşullarını görüştürmek için gitmeleri işçileri çok sevindirdi. Bundan sonra sosyalist basının Bahçeşehir'deki uygulamalara daha duyarlı olmasını istediler.

Bahçeşehir inşaat işçileri, işverenin Kürt-Türk ayrımı yapmasına karşı çıkıyorlar. İşverenin "İşletme" uygulamalarında komando alayının da işverenin yanında olması, Bahçeşehir'in yığıt işçilerini yıldırmıyor, mücadele devam ediyor.

Izmir Belediyesinde İşçiler Kazandı, Hukukadamı Çakmur'un Havası Söndü

Izmir Büyükşehir Belediyesinden atılan 356 işçi, hükümetle Belediye-İş sendikasının imzaladığı bir protokolle ilçe belediyelerinde yeniden işe yerleştirildiler.

Izmir'den Ankara'ya 280 kişi yirmisekiz gün boyunca kara, kışa, soğuga ve polise rağmen 550 km yürüyen İzmir Belediyesi işçileri bilindiği gibi Ankara kapılarından lüküme, Türk-İş, polis ittifakının zoruyla geri gönderilmişlerdi.

Hükümet verdiği sözleri tutmayınca Belediye-İş irtibat bürosunda 12 kişi süresiz açlık grevinde başladılar. İzmir'den gelen diğer işçilerin parça parça katılımlarıyla 130 kişilik bir kitleye ulaşan açlık grevi gergin bir bekleyişin sonunda 15. gün imzalanan bir protokol ile bitirildi.

23 Mart 1992'de eylemin 14. günü İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Yüksel Çakmur başta olmak üzere, 4 ilçe belediye başkanı, Hükümet sözcüsü Akın Gönen, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Moğoltay, Belediye-İş sendikası genel başkanı Fuat Alan, Türk-İş adına Enver Toçoğlu ve Belediye-İş 1 nolu şube başkanı Talat Özdemir'den oluşan bir heyet İzmir Belediyesinden atılan işçilerin durumunu görüşmek için biraraya geldiler.

Edindiğimiz bilgilere göre toplantıda, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden atılan 356 işçinin ilçe belediyelerine yatay geçiş

yapılmalarına karar verildi. Protokole göre işçiler önce ilçe belediyelerine geçici işçi konumunda yerleştirilecekler, ardından ilçe belediye meclisleri işçiler için kadro çıkaracak, hükümet de bu yerleştirme işleminin finansmanında kullanılmak üzere 42 milyar lira ödenek çıkaracak. İşçiler yeni işyerlerinde eski ücret ve sosyal hakları korunarak çalıştırılacaklar.

Toplantıda Yüksel Çakmur hukukun üstünlüğüne inandığını terennüm ederek alınan kararlara itiraz ediyor. Hatta yatay geçişler için Çakmur'dan 350 işçinin öz lük dosyaları istenmesine rağmen Çakmur vermeye yanaşmıyor. Moğoltay "burada işiniz yok gidin" diyor.

Toplantı sonrası Necatibey caddesindeki EGO şubesine gelen Belediye-İş Genel Başkanı Fuat Alan ve dört ilçe belediye başkanı çevrelerine toplanan işçi kalabalığına hitaben yaptıkları konuşmalarda protokolle belirlenen işçi kazanımlarını anlattılar. İlçe Belediye Başkanları işçilere adeta günah çıkardılar. Belediye başkanlarından birisi: "Yanlış yaptık. Bu yanlış bizi de, SHP'yi de çok yıprattı. Yanlışımızı zaman içinde anlayabildik" gibi sözlerle aylardır yürüyüşlerle, açlık grevleriyle süren yıpratıcı bir süreç yaşayan işçilerden kendilerine karşı anlayış göstermelerini diledi. İlçe Belediye Başkanları sendika binasından işçilerin alkış-

larıyla uğurlandılar. "Aylardır sorunlarınıza karşı duyarsız kalan bu insanları niye alkışladınız?" diye sordüğümüzde, bazı işçiler "gaz olsun" yanıtını verdiler. Aynı işçiler İlçe Belediye Başkanlarına da güvenmediklerini başta Baykalcı kanattan Bornova Belediye Başkanı Ali Sözen olmak üzere, ilçe belediye başkanlarının Çakmur'la son zamanlarda iyice açığa çıkan sürütümlerine girdiklerini anlattılar. İlçe Belediye başkanları için Çakmur'un attığı işçileri iş almak iyi bir seçim yatırı-

mı olsa gerekti.

İşçiler imzalanan protokol Bakanlar Kurulunda onaylanmadan açlık grevini bırakmama kararı aldılar. Buna rağmen açlık grevine sonradan başlayan işçiler arasında Fuat Alan'ın protokolün imzalandığını söylemesiyle birlikte açlık grevini bozular olduğu görüldü. Eylem komitesinden bir işçi "çok değişik anlayışlarda, hatta gerici ideolojilerin etkisindeki insanların da içinde bulunduğu bir kitleyle ortak hareket ediyoruz. Böyle şeylerin olmasına şaşmamak

Dersim'de 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü Çoşkuyla Kutlandı

Dünyanın ve Türkiye'nin bir çok yerinde olduğu gibi, Kürdistan'ın da bir çok yerinde 8 Mart emekçi Kadınlar Günü mücadele sularıyla kutlandı. Dersim halkı da bu günü mücadele günü, mücadeleyi daha da geliştirme günü olarak ele aldı ve kutlandı.

8 Mart'la ilgili Belediye ve İHD'de kutlamalar yapıldı. Belediye-İş'in kutlamasına valilik izin vermedi. Kutlamalar salonlarda yapıldı. Belediye'de yapılan toplantılara Yeni Demokrasi ve Yeni Demokratik Gençlik ve Halk Demokrasisi ve diğer siyasi dergi taraftarları katılmakla birlikte, insan Hakları Derneği'nde yapılan toplantı tamamen YDG ve Yeni Demokrasi dergisi okurları katıldı. Katılım çok güçlü olmamakla birlikte, şimdiye kadar bugün özelinde Dersim'de yapılan toplantıların en kalabalığı idi. Konuşmacılar bugünün özgünlüğünü ve kadınların

mücadeleye katılımının önemi üzerinde durdular. Kadınların mücadeleye aktif olarak katılmadan Kurtuluş olmayacağını dile getirdiler. Ayrıca, faşist devletin özellikle Kürdistan'daki baskıları ve katliamları üzerinde duruldu. Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu için mücadeleye veren kadın gerillalara selam gönderildi. Kadın gerillaların her türlü baskıya ve cins ayırımına karşın erkek yoldaşlarıyla beraber mücadeleyi seçtikleri, onların her birinin önder birer kadın devrimci oldukları ve onların örnek alınması gerektiği üzerinde duruldu.

Türk devletinin ve burjuvazinin kadınları birer meta ve köle olarak kullandıkları, süs eşyası olarak satışa sundukları ve bunu yaygınlaştırdıkları üzerinde durulurken, kadınların burjuvazinin bu saldırısına karşı erkek yoldaşlarıyla birlikte mücadeleye katılmaları çağrısında bulunuldu.

gerek" diyerek işçilerin birliktelik zeminin çok güçlü olmadığını vurguladı.

Açlık grevi ancak gece yarısı protokolün Bakanlar Kurulunda onaylanmadığının duyurulmasıyla onbeşinci günün sonunda bitirildi. İşçiler 24 Mart'ta tutukları otobüslerle Ankara'dan ayrıldılar. Protokolü birde kendi gözleriyle görmek için Ankara'dan ayrılanı dek Bakanlık kapılarında koşturduysalar da bir sonuç alamadılar. Protokolün kendilerine sonradan ulaştırılacağı söylendi. İşçiler arasında yayılabilecek olası kuşku dağıtmak için İlçe Belediye Başkanları, Ankara'ya telefonla "gelin Cuma günü işe başlayın" gibi haberler gönderdiler.

İşçiler biraz gevşemiş görümler de sürecin hâlâ vaatlerin icraata dönüşmesi, işçilerin İzmir'de alacağı tavıra bağlı bitmediği ortada. Eylem komitesine protokolün kendilerince bir kazanım olarak görülüp görülmediğini sorduğumuzda "belli ölçülerde bir kazanım" diye yanıtladılar. Komiteden bir işçi: "Meydanı Çakmur'a bırakmamak İzmir'de kalan geri işçi kitlesini sahipsiz koymamak için işe geri dönmemiz gerekiyor. İzmir Belediyelerindeki işçi sınıfı eylemliliğini çekip çeviren öncü kitlenin tamamının işten atılanlar arasında olduğunu unutmamak gerekiyor. Mücadele sürecinde birlikte olduğumuz 280 insanın hepsinin de aynı kararlılığa sahip olmadığı düşünülürse protokol bizim için bir kazanımdır" diyerek genel eğilimi özetledi.

Fransız Polisinden Devrimcilere Saldırıya Devam

Fransız polisinin Fransa'da yaşamakta olan politik ilticacılar üzerindeki baskıları devam ediyor.

Fransa'lı "Komiser Navaro'nun marifetlerini 40. sayımızdaki bir mektupta anlatmıştık. Paris'te yaşayan TKP/ML'nin düşüncelerini paylaşan 5 kişinin dışında 7 kişi de Nice'de tutuklandı.

Özgürlük Mahkumlarıyla Dayanışma Komitesi oluşturan Fransa'lı politik ilticacılar, olayı protesto ettiler. Türkiye'deki demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağıran komite Fransa'daki yargı kurumunun anti demokrasi uygulamalarını şöyle açıklıyor:

"5 ay kadar önce tutuklanan arkadaşlarımıza

faşizan baskılar uygulanarak, polis hayal mahsülü senaryoları zoraki kabul ettirmeye çalışılmaktadır. 5 ayı aşkın bir süredir tutukluluk hali devam eden arkadaşlarımız, eşleri ve çocuklarıyla dahi görüştürülmemektedir.

Arkadaşlarımıza gönderilen yiyecek ve benzeri gibi zorunlu acil ihtiyaçlar dahi kabul edilmemektedir. Gönderilen paralara ise cezaevi yönetiminin el konulmaktadır. Cezaevlerinde bulunan arkadaşlarımıza çifte standart uygulanarak tecrit, koşullarında tutulmaktadır. Cezaevlerinin kötü koşulları sonucu hastalanan bazı arkadaşlarımıza da tıbbi müdahale yapılması için, doktora dahi çıkarılmamaktadırlar. Keyfi

uygulamalarla tutukluluk halleri devam ettirilmekte, mahkeme önüne çıkarılmaları dahi engellenmektedir.

Fransızca konuşamayan arkadaşlara, tercüman sağlanmamakta, Avukatlarıyla görüşmelerinde bile adeta kendilerini savunması engellenmeye çalışılmaktadır. İşlet.. Yukarıda sıraladığımız uygulamalar kendini "demokrasi" ve "insan hakları savunucusu" olarak gösteren Fransa'da yaşamaktadır!"

Yurtdışındaki Türkiye'li devrimcilere Fransa tarafından saldırılmasını, faşist TC'ye verilen bir destek olarak yorumlayan komite, devrimcilere yönelik bu baskıların, saldırıların derhal son bulmasını istedi.

Malatya'da Ermenistan'ı Tel'in Mitingi

Gerici ve faşist güçlerin eylemlerine izin verilirken devrimci demokratların eylemlilikleri kolluk kuvvetleri tarafından engelleniyor.

15 Mart'ta Ermenistan'ı Tel'in mitingi yapıldı. Miting, faşist ve gerici kesimin gövde gisterisine dönüştü. Ayrıca kendini demokrat ilerici gösterip, özellikle "alevilik" rolüyle ortaya çıkıp halktan ekonomik-siyasi destek gören bir kısım dernekler de bu mitinge destek verdiler. Bu desteği Hacı Bektaş-ı Veli Derneği "mehter marşlarıyla" halkı mitinge çağırarak yaptı. Mitingde "kurt" ve "hilâl"li bayraklar açılırken polisin yoğun korumasında ve desteğinde eylemleri sona erdi.

Yine 16 Mart'ta İnönü Üniversitesinde 70-80 kişilik gerici faşist bir grup Azerbeycan ve Cezayir'deki olaylara ilişkin forum yaptı. Forum yaklaşık 25 dakika sürdü. İnönü üniversitesinde gerici faşist gösteriye müdahale etmeyen kolluk güçleri devrimci demokrat öğrencileri da-yaktan geçirdi.

16Mart'ta devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından Halepçe katliamı, Kozlu katliamı ve Erzincan'daki depremle ilgili bir forum düzenlendi. İkiyüzden fazla öğrencinin katıldığı forum meydanı kolluk güçlerince çembere alındı. Bir dakikalık saygı duruşunda bulunulduğu sırada Albay telsizden "saygı duruşunda bulunuyorlar" dedi. "Niçin saygı duruşunda bulunuyorlar?" diye soru gelince faşist Albay "Halepçe Katliamı, Kozlu'daki işçi katliamı ve 'Erzurum' depremi için saygı duruşundalar" diye yanıtladı. Albay'a emir şöyle geldi: "Beş dakika izin verin, dağılmazlarsa saldırın!" Saygı duruşunun ardından olayların içeriğini belirten bildiriler okunmaya başlandı. Bu sırada kolluk güçleri, İnönü Üniversitesinde daha önce görülmeyen vahşilikte öğrencilere jop ve dipçiklerle saldırdı. Saldırı karşısında öğrenciler güçleri oranında direnmeye çalıştılar. Eyleme katılmayan kantindeki demokrat öğrenciler de kantindeki camları kururak, askerlerin

"SSK Alacaklarının Affı" ya da "Çiftçi Borçlarının Silinmesi" Vaadleri

EGEMENLERİN VAADLERİ HALK İÇİN DEĞİL, YİNE EGEMENLERİN KENDİSİ İÇİNDİR

Komprador patron ağa devletin sözcüleri, siyasal ve ekonomik krizlerinin atlamak, yüklenen halk muhalefetini boğmak ve kaybettikleri kanı tazelemek için erken seçime başvurdular.

Seçim propagandaları boyunca, hakim sınıfların bütün partileri, birer oy tuzağı olan ve aldatmacalardan öte gidemeyecek vaatlerini bolca sıraladı!... Bu vaatler yerine getirilse bile, toplumun hangi sınıfına ve nasıl yansıtacağı bilinen bir gerçekti. Bu vaatlerde DYP ve SHP daha ileri gitti.

Hükümetin kurulma-

sıyla tartışmalar alevlendi. bu konuda kararname çıkarıldı, meclise yasa teklifi verildi. ancak, vaatlerin nereye kadar geçerli olduğu kısa sürede su yüzüne çıktı. Vaadler isim değiştirmeye başladı. "Çiftçi borçlarını silme", "Çiftçi borçlarını erteleme, çiftçi borçlarını ödemede kolaylık" olarak isim değiştirirken, "SSK alacaklarının affı" isimli vaad de önce "Belli bir miktarın af-

fına, daha sonra da faizlerin affına" dönüştü.

Çiftçilerin Ziraat Bankası'na, Tarım Kredi Kooperatifi'ne olan borçlarının yarısı, yasanın yürürlüğe girdiği tarihten sonra 6 ay içinde, kalan yarısı da 1992 sonuna kadar ödenmesi halinde, borcun faiz tutarının yarısı ödenecek biçimde yasallaş-

Lise öğrencileri, okullarındaki anti demokratik uygulamalar, dayak ve baskıları protesto için Çağaloğlu'ndan Milli Eğitim Müdürlüğü'ne kadar yürüdüler. Bilindiği gibi gerici faşist eğitimin getirdiği çarpıklıklar "Türk-İslam Sentezi"nde odaklaşıyor. Liseliler artık bu gidişe dur diyor.

Liseli Öğrenciler Gerici Faşist Eğitime Karşı Başkaldırıyor

19 Mart 1992 günü Liseli Öğrenci Birlikleri "lisedeki gerici-faşist eğitimi protesto etmek" amacıyla bir gösteri yaptı. Gösteriye müdahale eden polis 10-12 kişiyi gözaltına aldı.

Liselerde son günlerde artan dayak ve baskı özellikle Bahçelievler Lisesi'nde sık sık meydana gelen, öğrenciler dayak atma, okuldan atma sosyal etkinliklerde bulunan, kültürel faaliyetlerle ilgilenen öğrencileri idare tarafından yapılan polise verme tehditlerine karşı liseli öğrenciler önce açlık grevine gittiler. Daha sonra da Çağaloğlu'ndaki Milli Eğitim İstanbul İl Müdürlüğü'nün önünde toplanıp bir gösteri yaparak, liselerdeki öğretmenlerin ve müdürlerin baskı, dayak ve öğrencileri kişiliksizleştirmeye yönelik her türlü uygulamalarını teşhir eden bir basın açıklaması yaptılar. Polis öğrencilerin bu potestosa müdahale ederek her zamanki gibi jöj darbeleri ve tartaklamalarla 10-12 civarında öğrenciyi gözaltına aldı. Çevreden "Çocukları dövmeyin" diye müdahale eden insanlara da saaldırarak tartakladı.

Gözaltına alınan öğrenciler ertesi gün serbest bırakıldı. Hasköy'de ise Liseli Dev-Genç, liselerdeki baskıları ve Newroz kutlamalarında Kürt ulusu'na yönelik devlet terörünü ve katliamları protesto etmek amacıyla Hasköy Lisesi'ni işgal etti. 15-20 dakika süren işgalden sonra okula gelen polis protestocu öğrencileri gözaltına aldı.

üzerinde sandalye ve benzeri şeyler atan devrimci öğrencilere yardım ediyorlardı. Olayda birçok öğrenci ağır şekilde yaralanırken yedisi bayan oniki öğrenci gözaltına alındı. Jandarmanın bu saldırısı en duyarsız kitlelerde bile tepkiyle karşılandı. Gözaltına alınan öğrenciler demokratik kitle örgütleri aracılığıyla yapılan girişimler sonucu 21.30 civarında serbest bırakıldılar.

17 Mart Salı günü Jandarmanın bu saldırısı bir gösteriyle protesto edildi. Aynı gün polisle işbirliği halinde çalışan sivil faşistler bir grup devrimci öğrenciye saldırdı. Devrimci öğrenciler saldırıya karşılık verince sivil faşist-gerici öğrenciler kaçtılar.

ÜNİVERSİTE'DE NEWROZ ATEŞİ

Newroz, cumartesi günü olduğu için İnönü Üniversitesi'nde 20 Mart Cuma günü 350 öğrencinin katılımıyla halaylarla, sloganlarla, okunan bildirilerle ve Newroz ateşiyle kutlandı.

Devrimci demokrat öğrenciler jandarma saldırısına karşı daha duyarlı ve jandarmayla çatışmaya hazır bir şekilde Newroz Ateşi'nin yakılacağı alana geldiğinde jandarma müdahalede bulunmadı

Malatya'da 5 Dev-Sol Gerillası Katledildi

Türkiye Kürdistanı'nda ve diğer bölgelerde uygulanan devlet teröründen Malatya'da nasibini aldı.

6 Mart 1992'de Malatya'nın Akçadağ İlçesi Kürecik Nahiyesi'nde Devrimci Sol'un üstlenmiş olduğu "Kemal Kaplan" adlı işbirlikçinin cezalandırılması eylemi bahane edilerek jandarmanın ve polis tarafından yoğun bir operasyon başlatıldı. Köylülerin

evleri, ahırları tarandı; yaşlı, genç, kadın, erkek birçok insan gözaltına alındı, günlerce işkenceye tabi tutuldu. İşkencecilerin, işkenceden sonra izleri silme çabaları başarılı olmadı. İşkence gören insanlar İHD'de düzenledikleri basın toplantısında yapılan uygulamaları, üzerlerinde işkence izleriyle birlikte basının önünde kamuoyuna teşhir edip, kınadılar. Bu olaydan sonra Dev-Sol Gerillayla Askeri faşistler arasında çatışma oldu. Askeri faşistlerin kamuoyuna

verdiği bilgiye göre "bu çatışmada gerillalar kaçmayı başarmışlardır. Ancak, 11 saat sonra çatışma bölgesine yakın bir bölgede tekrar çatışmaya girilmiş ve 5 Dev-Sol gerillası

verilmek için de o bölgede boşa kurşun sıkıldı. Egemen sınıflar işkenceci yüzlerini gizlemek için gerçekleri ne kadar çarpırsa çarpırsınlar herşey ortadadır. Şehitlerin cesetleri üzerindeki insanı dehşete düşürücü manzara (boyun kırılması, kol kaslarının sökülmesi, üst damaktan yukarısının ke-

öldürülmüştür". Tabii ki bu egemen sınıfların açıklaması. Gerçeklerin böyle olmadığı öldürülen gerillaların cesetlerinden anlaşılmaktadır. Öldürülen gerillaların kimisinin boynu kırılmış, kol kasları kesilmiş, bacakları kırılmış, çeneden yukarısı imha edilmiş bir şekildedir. Bu şunu gösteriyor: Gerillaları ilk çatışmada sağ olarak yakalayıp işkence yapmak üzere götürdüler ve 11 saat boyunca işkence yaptıktan sonra öldürdüler. İkinci bir çatışma olduğu süsü

silmesi) yöre halkının öfkelerini çekmiştir, kinlerini artırmıştır.

25 Mart 1992 günü, Malatya'da şehit olan 5 Dev-Sol gerillasından Şerafettin Şirin, Sabit Ertürk ve Tuncay Geyik; İstanbul'da, Hasan Erkuş ve Mustafa Kemal İnan'da Malatya'da düzenlenen cenaze töreniyle toprağa verildiler.

İstanbul'daki cenaze töreni öğlen saat 13.00'te Karacaahmet Mezarlığı'nda bin kişiyi geçen aileler ve devrimci demokrat kitlenin yürüyüşüyle başladı. Üç devrimcinin tabutu omuzlarda taşınarak, 12 Temmuz Şehitlerinin bulunduğu şehitliğe götürüldü. Cenazelerin gömülmesinden sonra kısa bir konuşma yapıldı ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Devrim anısını içilmesinden sonra, insanlar tekrar düzenli bir şekilde mezarlıktan ayrıldılar.

Mersin'de Doğu İnşaat'ta İşçiler İşten Çıkarıldı

Mersin'de bulunan Doğu İnşaat Şirketinden 160 kişi, Şubat ayında işten çıkartılarak işsizler ordusuna katıldılar. İşveren, işten çıkarmayla ilgili hiçbir açıklama yapmadı. Ayrıca işçilerin üyesi olduğu Yol-İş sendikası, kendisine başvuran ve yardım isteyen işçileri adeta tehdit ederek başından savmakta ve işten çıkarmaların devamının geleceğini de söyleyerek kapısını işçilere kapatmaktadır. İşçiler, kime başvuracaklarını şaşırmış bir halde ne yapacaklarını düşünüyorlar.

ürokrasiye yaranan köylüler içinde an-ak.ggeriye kalan,orta öylülüğün biraz daha oksul kesimi,(mazo-a,gübreye,töhuma,ilaca elen zamlar karşısın-a)sürekli yoksullaştığı çin,Ziraat Bankası ve arım Kredi Kooperatifi u kesime güven duymaz ve kredi borçlandırması yapmaz. Yüksek faizle,toplu arazi teminatları ile borçlandırılır.Yoksul köylü de borçlarını ve faizlerini ödeyememek için koyununu,kuzusunu,satmak zorunda kalır.Bu nedenle borçların affı ve ödemede kolaylık bu kesim için gerekli değildir.

Özel sektörün S.S.K'ya olan borçlarının ve faizlerinin affı vaadi yine emekçilerin aleyhine,sömürücülerin lehine bir vattir.Bilindiği gibi S.S.K,işçilerin emeklerinin bir kısmının kesilmesiyle oluşturulmuştur.Ve işçilere,emekçilere hizmet verme amacıyla kurulmuştur.Ancak bugün düzen partilerinin y avcılığı için kullandığı,yine birtakım hesaplar çin yakınlarına ve bürokratlara mevki amacıyla peşkeş çektiği bir kurum haline getirilmiştir.Yani S.S.K. işçilerin,emekçinin değil,egemenlerin hizmetinde bir kurum olmuştur.İktidar,S.S.K'ya borçlanmış olan özel sektöre,borçlarını ve faizlerini erteleyeceğini bildiriyor.Alacakları yüzünden flasin eşğine gelen S.S.K. için maaşları kesintiye uğrayan emekçiler ve onların sağlığı ne özel sektörün ne de devletin ve kolışyon hükümetinin umurunda değildir.

ENTERNASYONALİST DEVRİMCİ BARBARA ANNA KISTLER İLE RÖPORTAJ: "Komünist Hareket Özü İtibarıyla Enternasyonaldır"

Soru: Barbara, Türkiye kamuoyu seni burjuvazinin söylemleriyle tanıdı. Burjuvazinin tanımadığı Barbara'yı bize tanıtır mısın?

Yanıt: İnsanın kendini tanıtmayı kolay değil. Bir insanı tanımak için onun fikirlerine ve pratiğine bakmak gerekiyor. Bundan sonraki sorulara vereceğim yanıtla kendimi biraz daha iyi tanıtabilirim, ama yine de, kim olduğumu kısaca anlatmaya çalışayım. Metropol toplumunda yetişen bir insan olarak devrimci oldum. Oradaki devrimci hareket içinde yer aldım. Baştan itibaren dünyadaki ezilen halkların verdiği mücadeleler üzerimde önemli bir etki bıraktı. Metropollerdeki koşullara göre devrimci dava için çalışarak bu mücadeleyi her zaman Enternasyonal bir dayanışma ile birleştirmek istiyordum. Süreç içinde proletaryanın büyük öğretmenleri ile tanıştım ve ML-MZD çizgiye inanmaya başladım. TKP/ML'nin çizgisinin ve ideolojisinin bu gelişmede büyük payı vardır. ML-MZD bilimine inanıp, Enternasyonal proletaryaya hizmet ederek TKP/ML ile enternasyonal bir yardımlaşmaya girdim.

19 Mayıs 1991 günü faşist Türk devletinin polisi beni İsmail Oral'ın evinde gözaltına aldı. İsmail ise aynı gün Hatice Dilek'in evindeyken, Hatice ile beraber siyasi polis tarafından pervazsızca katledildi. Hasanpaşa'da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ve Hatice, devlet terörünün vahşetinin bir kanıtıdır. İsmail ile Hatice'yi sağ olarak yakalamaya hiç bir engel yoktu, ikisi de silahsızdı, fakat faşist devletin sağ yakalamaya niyeti yoktu, infaz amacıyla bu operasyona girdiler. İsmail kararlı bir ko-

munist olarak tanınmıştı ve hakim sınıflar öyle güzel insanlardan büyük bir korku duymakta, onları öldürerek kendilerini kurtaracağını umut etmekteydiler. Fakat devrimciler öldürülse de devrimin gidişi durdurulamaz.

Sınıfsız ve zulümsüz bir toplum için mücadele veren devrimciler bu mücadelenin sıcaklığı içinde çelikleşiyor, şehitlerimizin bıraktığı mirası geliştiriyorlar. Faşist TC devleti Hasanpaşa katliamından bu yana anti terör yasasının gerekliliğini savunarak katliamlarını hızlandırmakta, proletarya enternasyonalizmini, enternasyonal terörizm olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Bunları, mahkeme önünde verdiğim ifademde biraz aydınlatmaya çalıştım. Derginizin 37. sayısında bunlar anlatılıyor. Bu operasyonun ardından 7 ay Sağmalcılar cezaevinde yattım ve siyasi tutsak olarak bu sınıf mücadelesinin önemli alanı ile tanıştım. Faşist devletin hesabı beni yıldırmaktı, ama hesabı boşa çıktı. Düşmanın yüzünü daha da yakından görüp, yaşadığım tecrübelerden

ders çıkartmaya çalıştım ve en önemlisi de, proleter devrim davası uğrunda yaşamaya daha kararlı ve daha coşkulu çıktım.

Soru: TKP/ML'den nerede ve nasıl etkilendiniz?

Yanıt: 1980'den sonrası Avrupa'ya sığınan devrimcilerle eylem birlikliklerinde ve Enternasyonal yürüyüşlerde tanıştım. Avrupa'da, Türkiye'de varolan, varolmayan bütün siyasi görüşler bulunur. Çeşitli örgütleri savunan arkadaşlarla tartıştım. Sonuçta TKP/ML'nin düşüncelerinin en doğru olduğunu gördüm ve özellikle eylem birlikleri içinde Partizanları en yakın ittifak olarak gördüm. İbrahim Kaypakka-ya'nın yazılarını okuduğumda çok etkilendim. Bu genç komünist önderin kısa yaşam sürecinde neler yaratabildiğine büyük bir hayranlık ve saygı ile baktım. Harika bir şekilde revizyonizme karşı mücadele verdiğini Türkiye'nin toplumsal yapısını inceleyerek, her milliyetten Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götüren yolu çizerek, kendisine rehber aldığı ML/MZD'yi savunan, halkı ve proletarya uğruna yaşayan bir komünistten öğrenmeye arzum büyümüştü. Bu önderin o kadar genç yaşında şehit düştüğüne çok üzülürdüm, eminim daha uzun yaşasaydı Türkiye'nin halkı ve Enternasyonal proletarya için çok yararlı olurdu. Bu Komünist önderin kanı ile köklerini suladığı proleter partisi ilgimi daha da çekti. TKP/ML'nin her şeyden önce bilimsel olarak doğru olduğunu anladım ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecektik proleter parti diye güvendim. O, her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişme-

nin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Yükselttiği kızıl bayrağı lekesizdir.

Türkiye'de TKP/ML önderliğinde yükselen devrimci mücadele dünyadaki ezilin halklara ve Enternasyonal proletaryaya umut veriyor. Beni de umutlandırdı. TKP/ML'nin siyasi ve ideolojik önderliğinde kendi siyasi kimliğimi de sağlamlaştırabildim.

Soru: "Her devrimcinin görevi öncelikle kendi ülkesinde devrim yapmak" denir. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Bağlantılı olarak Türkiye devrimine olan ilgini anlatır mısın?

Yanıt: Bence her ML-MZD'yi savunan devrimcinin esas görevi proletaryaya hizmet etmektir, proleter devrim davası uğruna hareket etmektir. Son hedefimiz tek bir ülkede değil, bütün dünyada Komünizmdir. Bugüne dek her proleter devrime ya da ezilen halkların kurtuluş savaşına çeşitli ülkelerden devrimcilerde katıldı. Ekim devriminden Çin'deki Halk savaşına kadar, İspanya'da, Küba'da, Angola'da, Vietnam'da vb. ülkelerdeki devrimci mücadelede farklı halkları temsil eden devrimciler yardımcı oldular ve hayatlarını verdiler. Proletaryaya önderliğindeki devrimlerde KP'ler arasında yardımlaşma her zaman bir ilke olarak görüldü. KP'lerin uluslararası dayanışması insanlık tarihindeki ilişkilerde bütününü yeni bir tiptir. Kendi ülkesindeki burjuvazinin iktidarını yıkmak ve proletaryaya diktatörlüğü kurmak tabii ki her KP'nin görevidir. Fakat tek görevi değildir. Her KP'de proleter enternasyonalizmi uygulanıyor ve bir bütün olarak proleter dünya devrimi hedefleniyor. Komünist hareket özü itibarıyla enternasyonalistdir. Komintern'in oluşturulması ve o dönemdeki KP'ler arasındaki ilişkileri ve yardımlaşması bunun iyi bir ifadesidir.

Komintern'in enternasyonal anlayışı tek proletaryayı değil, ezilen ulusların halkların desteklenmesini de kapsar. Ezilen ülkelerin proletaryası ezilen uluslarla ilgili görev ve sorumluluğu yüklenmelidir. Özellikle sömürgelere sahip olan emperyalist ülkelerdeki komünist

partiler enternasyonalizm konusunda açık ve belirgin bir çizgide olmak zorundadırlar. "Kendi" emperyalistlerin sömürgelerde çevirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşür-

mek, sömürgelerdeki her kurtuluş hareketini yalnız sözle değil, aynı zamanda eylemle desteklemek, "kendi" emperyalistlerinin bu sömürgelerden kovulmasını istemek, kendi ülkesinin işçilerinin yüreklerinde sömürgelerin ve ezilen ulusların emekçi halkı için kardeşlik duyguları uyandırmak, ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür." Bu alıntı Komintern'in milliyetler ve sömürge sorununa ilişkin ilkelerden birisiydi ve Lenin'de, kendi ülkesinde devrim yapmak için proleter enternasyonalizmine sınıksız bağlandı. Komünist hareket başından beri uluslararası bir karaktere sahiptir. Çünkü çeşitli ülke emekçileri, çeşitli ülkelerin burjuvazisi tarafından uygulanan ortak baskıyı ancak ortak çabalarıyla ortadan kaldırılabılır. Bütün ülkelerin emekçileri emperyalist saldırılara karşı mücadelesinde uluslararası dayanışmasını sağlamıştır. Çeşitli ülkelerdeki emperyalistler ve gerici bu dayanışmayı yıkmak ve böylece komünizm davasını yerle bir etmek amacıyla emekçiler arasında milliyetçi duyguları ve özellikle metropollerde şövenizmi yaratmaya çalışıyorlar. Buna karşı bütün ülkelerdeki devrimciler, proletaryanın ve ezilen halkların ortak çıkarı olarak bu dayanışmayı geliştirmeli, proleter enternasyonalizme göre ezen ulusların proletaryası ve komünistleri ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini faal olarak desteklemelidir. Eğer kapitalist ülkelerdeki emekçiler "kendi" burjuvazisinin ezdiği milyonlarca emekçiyle sınıksız birleşmezlerse emperyalist ülkelerdeki devrimci hareketi gerçekte basit bir

aldatmacadan ibaret kalır. Önce deşindiğim gibi Komintern'in zamanında bu yardımlaşma örgütlenmiş bir biçimde oldu. O dönemde komünistler, görevlendirilip çeşitli ülkelere gönderilmişti. Bugünkü devrimci hareketin durumu tabii ki farklı, fakat öz olarak proleter enternasyonalizmi anlayışı değişmedi.

ML-MZD ve proleter enternasyonalizmini savunan bir devrimci olarak, dünyadaki proletaryaya ve ezilen halkların mücadelesine hizmet ederken, emperyalizmin zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadalenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. Dünyada ve Türkiye'de halklara karşı uygulanan baskı, zulüm ve sömürü biz devrimcilere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalizmin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumluluğu yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmaya tüm gücü ile çalışmalıdırlar. Tüm dünyanın komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadalenin yükseldiği ülke devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir. Türkiye'nin özel durumuna gelmeden önce bir noktaya daha değinmek istiyorum. Metropollerde devrimci durum çok geri kalmış, yarı feodal yarı sömürge ülkelerde devrimci durum daha da gelişmiştir. Avrupa'da niye öyle olduğunu biraz sonra anlatacağım. Fakat emperyalist ülkelerle emperyalizme bağımlı ülkeler arasında sınıksız bir ilişki var. Geri kalmış ülkelerde devrim için elverişli bir durum bulunduğunu kimse inkar edemez. Ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş savaşı emperyalizme önemli darbeler indirmek için büyük bir güçtür. Dünyadaki çelişmeler ve siyasi mücadelenin merkezi sabit bir olay değildir, bunlar süreç içinde değişir. Avrupa'daki devrimci durgunluğun geçici olduğu ve onun yerine büyük mücadele günlerinin geleceği kuşkusuzdur.

Ama bugün yoksul ve bağımlı ülkelerde en yoğun ve en keskin çelişkilerin bulunması nedeniyle, bu bölgeler emperyalizmin en zayıf halkalarıdır. Ezilen halkların verdiği sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesiyle indirilen darbeler emperyalizmi sarsacaktır. Bundandolayı uluslararası proleter devrimi davası bu bölge halklarının devrimci mücadeleleriyle yakından ilgilidir ve salt bölgesel öneme sahip bir mesele değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimi için genel önemi olan bir meseledir. Ya da Lenin'in dediği gibi "işte içinde bulunduğumuz çağ, bu fırtınaların (Asya'da koptuğu fırtınaların) ve onların Avrupa'da yarattığı 'yankıların' çağıdır" Şimdi Türkiye'ye gelelim;

Türkiye, yarı sömürge, yarı feodal bir ülke olarak emperyalizm için önemli bir araç ve zenginleştirme kaynağıdır. Emperyalizm için en hassas bölgede bulunmaktadır. Türkiye, stratejik bir anahtar pozisyonundadır. Bu bölgeyi denetim altında tutmak, başta ABD olmak üzere, emperyalistler için askeri anlamda bir can damarıdır. Artı, Türkiye'deki sadık uşak rejimi Ortadoğu'daki halklara karşı jandarma rolü içinde emperyalistlerin yeni dünya düzeni oluşturma isteği için vazgeçilmez bir araçtır. Öte yanda, her yarı sömürge ülkenin yaşadığı gibi doğal kaynakları ve insan emeğini pervazsızca sömürüyorlar. Ben İsviçre uyrukluyum. Benim ülkenin egemen burjuvazisi Türkiye'ye epey sermaye yatırıyor ve bu ülkenin kaçak paralarının hepsine İsviçre Bankalarında faiz veriyorlar. İsviçre burjuvazisi ülkenin işçileri ve köylülerini amansızca sömürüyor ve direnen halka karşı Cantoves ve Bührle'nin silahları yöneltiyor. Bu kan kokan burjuvazinin çıkarlarını korumak için İsviçre devleti ile Türk devleti sıkı bir işbirliği içindedir. İsviçre polisi ve istihbarat teşkilatı oraya sığınan devrimcilerden alınan bilgileri istisnasız MIT'e bilgilendiriyor. Benimle ilgili olarak da öyle yaptılar. Operasyonun hemen ardından İsviçre'nin başsavcılığı işkencecilere benim üzerime varolan bilgileri gönderdi ve orda 'tetöristtir' diye bir kam-

panya başlattılar. Avukatının orada Türkiye'nin işkence politikasını teşhir etmek için yaptığı basın toplantısının ardından İsviçre'nin dışişleri bakanı yalan diye bir karşı demec verdi. Bu olay, orada demokrasinin varlığına inanan bazı insanları şaşırtmıştır. Fakat şaşıracak bir şey yok. Bunu yapmak zorundadırlar. Burjuvazi kendi sınıf çıkarlarını savunuyor. Tabii ki burjuva klikler arasında çelişki var, rekabet de var. Fakat sınıf mücadelesi içinde onlar için birlik ön planda. İsviçre'nin iki yüzlü burjuvazisi işkenceyi açıkça savunamaz. Bundan dolayı Türkiye'de işkence yok diye TC'nin işkence politikasını koruyor. Devrimcileri 'terörist' diye halka karşı, onları canavarlar olarak göstermeye çalışıyorlar. Buna karşı daha önce İsviçre'deyken 'terörist' diye ne bir sorugulama ne bir dava açılmıştı. Bu temelsiz iddiayı iki yönlü kullandılar. Birisi, işkencecilere destek vermek, diğeri halkta proleter partiye karşı güvensizlik yaratmak.

İsviçre'deki devrimci durgunluktan dolayı enternasyonal dayanışma da pek gelişmemiş. İsviçre halkının duyarsızlığı beni üzüyor ve "hal-kım" için bazen utanıyorum. Buradaki halkın Avrupa'daki proletaryaya karşı haklı güvensizliğine burada kalarak biraz güven tutabilirim. Her durumda devrimciler yetişiyor ve er geç oralarda da devrimci dava ileri adım atacaktır. Eğer bu bölgede, proletarya önderliğindeki halk savaşında halk iktidarı alırsa, emperyalistler en önemli kalalerinden birisini kaybetmiş olacak, metropol'de durum değişecek ve en önemlisi dünyadaki ezilen halklar ve enternasyonal proleterya umut kazanacaktır. Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proletaryaya hizmet etmek demektir.

Soru: Metropollerdeki devrimci durumu nasıl değerlendiriyorsun?

Yanıt: Avrupa'daki toplumda bildiğiniz gibi kapitalizm üst aşamaya gelmiştir ve emperyalist bir düzen hakimdir. Emperyalizm can çekişen birleşik olarak bugüne değin bir canavar olarak kaldı. Burjuvazinin metropollerde sağlam bir kale oluşturma çabası işçi sınıfına belli tavizler ve özellikle sus payı ver-

mişti ve hâlâ vermek durumunda. Emperyalit burjuvazi dünyadaki halkları soyarken kendi işçilerini belli bir anlamda ortaklığa soktu. Kendi işçilerine biraz daha haklar biraz daha refah verince onlardan karşılık olarak barış bekliyordu ve büyük bir düzeyde de başarılı oldu. Kapitalist üretim işçileri her zaman ve her yerde sömürüyor ve Avrupa'daki işçi sınıfının durumu da böyledir. Kapitalist meta toplumu bu gerçeklere göre çok hızlı gelişiyor. Böyle bir toplumda insanların yabancılaştırılması ve toplumsal bir yozlaşma zorunlu olarak gündeme geliyor. Emekçiler arasında büyük bir bölünme oldu ve herkes kendi çıkarlarını savunuyor. Orada da insanlar ne özgür ne de mutludur. Fakat kaybedecek zincirlerinden başka gene de epey şeyleri var. Emekçiler belli bir refaha alışmış durumdadır. Televizyondan tutun arabaya kadar özel mülkiyet bulunur. Çoğu emekçiler bu şeylere sahip olmak için borçlanıyor, yani taksitle alıyorlar. Bununla beraber işyerine daha da bağlı oluyorlar. Orada ev kirası, gıda, elbise, otobüs vb. epey pahalıdır ve bu taksitlerle beraber bir işçi sürekli çalışmak zorunda. İşyerini kaybetmek istemiyor ve sessiz kalıyor. Bunun dışında, eğer burjuvazi, koyduğu kuralları uygulanyorsa siyasi anlamda da pek rahat. İsviçre'de uzun süredir işçi sınıfı ile burjuvazi bir barış yaşıyor. Tabii ki suni bir barış. Çünkü proleterya ile burjuvazinin barışı olamaz. İşçi sınıfı sınıf bilincinden yoksun bir duruma geldiğinden dolayı olabilir. İşçi sınıfının büyük bir kesimi teslim olup, satın alınmıştır ve sınıf mücadelesinden vazgeçmiştir. Gençliğin büyük bir kesimi toplumdan memnun değil, fakat direnmeden kendi kendini eroinele yavaş yavaş öldürmeyi tercih ediyor. Ya da dost ile düşman ayırmadan sınıf kardeşlerini düşman olarak görüyor, sınıf düşmanlarını dost yerine koyuyor. Yabancı düşmanlığı özellikle gençlik kesiminde gittikçe çoğalıyor. Burjuvazi de ekonomik bunalımdan çıkışın bir yolunu faşizmde gördüğünden bu hareketi kışkırtıyor, destekliyor. Öyle çürümüş bir toplumda devrimci hareketin işi doğal olarak pek

kolay değildir. Halkı epey duyarsız ve işçiler teslim olmuş. Komünist hareket 2. Emperyalist savaşla beraber Avrupa'da büyük bir yenilgi verdi. Ve bugüne kadar bir türlü toparlanamamıştır. Bugünkü devrimci hareket bundan dolayı hâlâ güçlük çekiyor. Bugünkü emperyalist ülkelerde devrimci hareket nesnel bir zor durumun yanında komünist önderliğin yokluğu da özel durumu zorlaştırıyor. Yenilen komünist bir örgütlenme yaratmak oradaki ML'i savunan arkadaşlara yüklenmiş bir görevdir.

Bu görev yerine getirilirken proleter devrimin stratejisi ile ilgili olarak ustalardan ve kominternin vesbitlerinden yararlanılabilir. Bunlardan yararlanırken elbette somut şartların somut tahlilini gözden irak tutmamak gerek. Özellikle Avrupa'nın her ülkesinde çok farklı durumlar ve mücadele düzeyleri mevcuttur.

Soru: Cezaevi yaşamının üzerindeki olumlu ya da olumsuz etkileri ne oldu? Metropol ülkeler ile ülkemiz cezaevleri arasındaki farklılıkları açıklayabilir misin?

Yanıt: Bir devrimci her zaman her durumda kendisi ile iş hesaplaşmada bulunmalı. Olusuz yönlerine karşı mücadele verirken olumlu yönlerini geliştirmelidir. Zor durumlara düşerken kendi zaafalrı daha net ortaya çıkıyor ve eğer onları yok etmeye kararlı ve samimi bir niteyin varsa, zorluklar seni daha hızlı geliştirebilmek için bir araç olabilir, yani bir devrimci gökten düşmez, her zaman mücadele içinde gelişip çelikleşiyor. Sınıf mücadelesi var olduğu müddetçe hakim sınıflar devrimcileri ve halkı rehlin olarak cezaevlerine dolduracaktır. Cezaevi sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Gönüllü oraya hiç kimse girmez ama oraya girdikten sonra mücadele farklı şartlar altında yine devam ediyor. Sınıf düşmanının olduğu yerde ona karşı savaşmalıyız. "Cezaevi bir okuldur" denir ve bu çok doğrudur. Bu, tek kitap okumak, yani teorik bir gelişme yapmak anlamına gelmiyor. Tabii, eğer fırsat ve yeni kitap varsa, okumak çok güzel ve önemli bir şey, yani devrime bilimsel yaklaşmaya derinleşebilirsin. Teori önemlidir. Ancak

bu sağlam bir ideoloji ve doğru bir çizgiyle birleşmiş bir durumda değer kazanıyor ve gene pratiğe, devrimci mücadeleye sokmaya bir destek oluyor. Cezaevinde geçmiş değeri değerlendirip geleceği hazırlanıyor ve aynı zamanda gönüllü seçmediğin bir alanda mücadele vermeyi öğreniyorsun. Her zaman

uyanık ve yaratıcı olmak zorundasın. Dışındaki mücadeleye "tutsak" olarak nasıl katılabileceğini öğrenip çözüm buluyorsun. Ben pek fazla yatmadım. Daha önce de özgürlük mahkumlarının verdiği mücadeleyi saygı ile karşılıyordum. Bu süreci onlarla paylaştığım 7 ay hayatımda çok değerli bir yer aldı. Bu güzel insanlarla orada bulunmam ve dışarıdaki mücadelede tekrar buluşmayı arzu ediyordum. Siyasi tutsaklar kan ve can pahasına belli haklar kazanmıştır. Faşist devletin bunları ne zaman geri almaya çalışacağı belli olmaz. Eskişehir dönemindeki gibi her hangi bir olay ya da gelişme bahane edilerek birer alınabilir. Bu nedenle tutsaklar her an kazandıkları hakları savunmaya hazır olmalı ve yeni haklar elde etmek için mücadele etmelidirler. Bir mücadelede az da olsa payım olduğu için mutluyum. Benim üzerinde bıraktığı etkilere gelince; olumsuz bir etkisi yok, tam tersine. bu okuldan iyi bir öğrenci olarak çıkmışım. Avrupa'da cezaevleri çok farklı. İtalya dışında her ülkede tek hücre uygulanıyor ve siyasi tutsaklar buna karşı sayısız açlık grevi yaptılar ve onlarca şehit verdiler. Fakat değişen bir şey yok. Devrimci hareketin gücü az, halk pek ilgilenmiyor ve devlet güçlü bir pozisyonunda. Tutsaklar hiç bir hak kazanmamış oysa İspanya'da tam tersine. Siyasi tutsaklar uzun süre iki büyük komün oluşurdular ve siyasi bloğa gardıyan

bile giremedi. Daha sonra bir saldırı ile dağıtıldılar ve tutsaklar bir sene-den fazla açlık grevine irdiler, polis onları komaya girdikten sonra hastaneye götürüp, uyanana kadar serum verdiler. Tutsaklar uyandıktan sonra direnişe, geçince tekrar hücreye götürüldüler. Çok direndiler, fakat yenildiler. Almanya'da bazı RAF'lılar 13 senedir tek kişilik hücrededir. Görüş yok, kitap yok... Avrupa'da İspanya hariç, fiziksel işkence yok fakat orada da surjuvazi boş durmuyor. çok ilginç başka bir şey de ; tutsaklara karşı ve cezaevleri ile ilgili en sert ve iğrenç uygulamalar sosyal demokrat hükümetler altında gündeme geliyor. Almanya'daki özel tip cezaevleri sosyal demokrat önderliğinde inşaa edildi ve Stommheim'deki katliam da sosyal demokratların sorumluluğu altında yapıldı. İspanya'daki tutsaklara Sosyal demokrat Gonzales saldırdı ve cezaevleri katliamlarının en büyüklerinden birisi olan Peru'da bu katliam Sosyal demokrat Garsia yaptı. Bu cinayetin olduğu günlerde sosyalist enternasyonal, Lima'da toplantı yapıyordu. Sosyal demokrat SHP'nin döneminde yapılan baskı ve katliamlar da diğer sosyal demokratlarınkinden farklı değildir.

Soru: Metropoldeki kadın sorunu ile ülkemizdeki kadın sorununun benzer ya da farklı yanları nelerdir?

Yanıt: Emperyalizme bağlı ülkelerde olduğu gibi kapitalist ülkelerde de kadınlar cins baskısı altında ezilmektedir. Kadınlar modern köle olarak yaşamaktadır. Kapitalist toplumdaki özgür görüntüler alçak bir sahtekarlık. Kadınların özgürlüğü burjuvazinin çizdiği bir özgürlüktür. Kapitalist toplumda, kadınlar iktisadi bağımsızlığını kazanmıştır. Fakat bu kapitalist üretim için bir kazançtır. Kadınlar daha ucuz çalışıyorlar ve üretimin gereksinimine göre yedek güç olarak bugün işe çağırılıp yarın gene işten çıkarılabiliyor. Yani özgürlük hiç de sözkonusu değil. Bunun yanında kadınlar bütün üretken görevleri yüklenmiş. Üretimdeki iş yanında bütün ev ve çocuk sorumluluğu ona yükleniyor. İşten gel, evde uğraş ve yolda alışveriş yap.

Eşitlik de sözkonusu değil. Belli aydın kesim ve ileri insanlar tabii ki biraz farklı yaklaşıyor, yani bu kesimdeki kadınların durumu biraz daha rahat ama genellikle bu yük kadınların omuzundadır. Yarı sömürge, yarı feodal geri kalmış ülkelerde ise kadınlar daha kötü şartlar altındadır ve cins baskısı daha da fazla hissediliyor. Yarı feodal toplumda feodal baskı, emperyalizmin baskısıyla birleşmiş durumdadır. Bu nedenle kadınlar daha çok ezilmektedir. Örneğin yarı feodal toplumda kadın arkadaşlarımız devrim hizmet edebilmek için genellikle ilk adım olarak evde, bacası, abisi, eşi karşısında bu hakkı kazanmak zorunda. Emperyalist ülkelerde, özellikle büyük şehirlerde genellikle öyle bir sorun yok. Emperyalist kapitalist toplumda ailenin üretim de bağımsız kölelere ihtiyacı var. Eğer bir kız devrimci olmak istiyorsa bu çok güzel bir avantaj olabilir. Ailesi onun devrimci olmasını istemiyorsa bile ve genellikle öyledir; pek fazla bir şey yapamaz. Belli bir yaştan sonra bir kızın ne yapacağı ailesini hiç ilgilendirmez. Hiç de engel olamaz. Bu kız devrimci olsa da, fahişelik yapsa da, eroinci olsa da ya da düzenli bir yaşama girde de, ne yol seçerse seçsin hiç kimse sahip çıkmaz. Emperyalist aşamaya gelen kapitalist toplum çok yozlaşmıştır ve bunun beraberinde getirdiği dertleri de en fazla kadınlar çekiyorlar. Şiddet gitikçe çoğalıyor ve en fazla, yabancılar dışında kadınlara karşı yöneltiliyor. Büyük şehirlerde tecavüz ve cinayetler günlük bir olay. Bu sadece kadınlara dokunan bir gerçek değil, ufak kızların da yaşadığı bir derttir. Kapitalist meta toplumunda kadında meta olarak yaşayıp tüketim kurallarına göre yetiştiriliyor. Kapitalist üretim çok hızlı geliyor ve pazarda sürekli yeni mal satmak zorunda. "Tüket at!" anlayışı gelişti ve bu anlayış insanlar arasındaki ilişkilere de yansıyor. Bu yabancılaşmış ve yozlaşmış toplumda en fazla ezilen ve dert çeken kadınlar yoksul halkların kadınlarıdır. Asya ve Afrika'dan kızlar kaçırılarak ya da "gönüllü" sahte sözlerle, Avrupa'ya getirilip fahişe olarak satılıyor. Bu kadınlar köle gibi yaşıyorlar

ve hiç bir hakka sahip değiller. Bu kadınlar fuhuş sektöründeki, korkunç hayatı yaşamaya mahkumduklar. Pazar, sürekli taze mal istediğine göre tükenmiş meta çöpe atılıyor ve yerine yenisi konulur. Devlet hiç karışmaz, tam tersine gizli destek veriyor ve tahi ki para kazanıyor. Başka bir ticaret türü olarak, bir katalogdan seçip kızları evlendirmek vaadleriyle satıyorlar. Öyleki, 16 yaşında güzel bir kız dil, kültür vb. şeyler hiç bilmeden 60 yaşında çirkin bir adamla eş olarak yaşama mahkumdur. Eğer şanslı olursa en azından ona sahip çıkıyor ve iyi davranıyor, fakat gene de onun özel mülkiyeti olduğu bellidir. Genellikle bittikten sonra değiştiriyor, kadını fahişe olarak çalıştırıyor. Buna ne devlet ne de toplum karışmıyor. Türkiye'de de kızlara sormadan evlendiriliyor, bu hiç bir yerde güzel bir olay değildir. Ama burada en azından toplumsal değer bu erkeği kadına sahip çıkmaya zorluyor. Yani iyi ya da kötü eşler olarak yaşamak zorundalar. Kadın sorununun çeşitli yönlerden farklı olması toplumsal yapının farklı olmasından dolayı bir gerçektir. Yani feministlerin dediği gibi kadının ezilmesi erkeklerin sövenizminden kaynaklanmaz. Kadının ezilmesi sınıfsal, ulusal, feodal baskısı yanında buna ek olarak geliyor. Avrupa'da feminist hareketi epey güçlü ve her türlü akım var. Feminist kadınlar yaşadıkları şartları dile getiriyorlar. Feminizmin maddi zemini mevcuttur ve feminizm, burjuva ve reformist bir akım olarak kadınların üzerindeki cins baskısını kullanıp bu zemin üzerindeki kadın öfkesini burjuvaziye karşı kanalize edilmesini engelliyor. Bunun yerine emekçiler arasında bir çatışma körüklüyorlar ve kadın ile erkek omuz omuza proleterya saflarından sınıfsız ve sömürsüz bir toplum için mücadele verirken eşitliğin temelini koymayı engelliyorlar. Devrimci hareket içinde kadınların durumu buraya göre çok daha ileri. Oradaki devrimci hareket ve örgütler içinde genellikle kadın arkadaşlar önemli bir yer alıyorlar. Hem sayı hem de yetki olarak erkek arkadaşlarından geri kalmıyorlar.

Soru: Ülkemiz devrimcilerinin

yurt dışında siyasi mülteci olmalarını nasıl değerlendiriyorsun?

Yanıt: Bence devrimden kaçmaz. Bazı durumlar olur ki, bir geri çekilme gerekli olabilir, bu bölgede ülkede ya da yurtdışında yapılabilecek fakat geri çekilmenin tek bir amacı var o da güçleri toparlamak ve bir adım ileri atmanın hazırlığını yapmaktır. Bugünkü devrimci durum bu geri çekilmeyi hiç gerektirmiyor. Tam tersine kızıl siyasi iktidarın geliştirmesi için bu atılıma omuz vermek ilk ve tek görevdir.

Devrimcilik çeşitli yönleriyle çok zor bir yaşamdır. Bu, devrimci den sonsuz fedakarlık ister. İşkence var. Her an ölüm tehlikesi var, yarın bir insanın göze alması gereken çok şey var. Önemli bir noktada yenilgiye uğrarken bile hedefi ve proletaryanın tarihsel mutlak zaferine olan umudu ve inancı kaybetmemektir. Eğer işkenceler, katliamlar, cezaevleri, ekonomik bunalım, açlık vb. sorunları istemiyorsak bireysel bir "çözüm" değil, toplumsal bir çözüm aramalıyız. O zaman tek bir yolumuz var o da proletaryanın saf ve saf yer alıp bütün gücümüzü ileri götürmektir. Bunun için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadan bugünkü gündemde varolan merkezi görevlere dört elle sarılmalıyız.

Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmekteydiler. Bu nedenle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları ikincisi ise oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnilmeli, ülke devrimi ve enternasyonal mücadelelerin yararı için gerekli olan özveri ve disiplin mutlaka gösterilmelidir. Kayda değer hiç bir şey yapmadır ben mücadele ediyorum deyip vicdan rahatlatılmamalıdır.

Kendisine devrimciyim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum.

Yeni Demokrasi: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı adına çok teşekkür ediyoruz.

Barbara: Ben de teşekkür ediyorum.

Türk Barbar Burjuvazisinin Türk Barbar Aydınları!..

Ararat Eteklerinde Yenilenler, Cudi Eteklerinde Dik Durmasını Bildi!..

Bizim burjuvazi yıllardır "Ortaasya'dan Anadolu'ya At üstünde kılıç" sallamakla, "Vi-yana kapılarında küfar kafası uçurmak"la övüne gelmiş bir insan soyundan gelmektedir. ilkokul birinci sınıfa giden kör-pecik beyinlerde başlatılan eği-tim, barbarlığı "kahramanlık" olarak lanse etmekten zevk duymuştur. Bizim burjuvazi, çocuklarını okula Mehter marşıyla göndermiş, İzmir marşıyla sokaklara salmıştır. Mehter marşıyla gelip, İzmir marşıyla sokağa çıkan bir milletin çocuk-ları olarak, "Bir Türk Dünyaya Bedeldir" masallarıyla kendi-mizi hep kandırmışızdır. Ama, büyüdükçe görmüşüzdür ki, ül-kerniz parça parça emperyaliz-me peşkeş çekilmiş ve kendi bebelerimizi daha doğmadan emperyalizme borçlu kılmışlar.

Ne var ki, mehter marşıyla uyuyup, İzmir marşıyla uyanan ve "Bir Türk Dünyaya Bedel-dir" masallarıyla büyüyen Türk burjuva aydınları, eski ataları-nın kemiklerini sızlatmamaya öyle bir yemin etmişler ki; ezi-len Kürt ulusu üzerine kılıç-kalemle gitme alışkanlıklarını sürdürüyorlar. Kürt ulusu üze-rinde Osmanlı'dan bu yana ka-lemelerini kılıç gibi kullanmak-tan vazgeçemedikleri gibi, daha sert ve hızlı kim kullanıyor ya-rışına girmekten de geri dur-mamaya gayret gösteriyorlar.

Türk burjuva aydınları-bunların içine, sözde 'demok-rat' olan Türk aydınlarımız da dahil- vatan millet dolar" aşkı-

na, kılıçtan keskin, dolardan ince kalem kullanıyorlar ki, ne-redeyse bir çırpıda koca bir Kürt ulusunu yok etmek istiyorlar. Hatta bazıları Türk ordusunu eleştirircesine, "daha ne duru-yorsunuz?" sitemlerini de ekle-meyi unutmuyorlar.

Dün, Osmanlı zamanında birbuçuk milyon Ermeniye kat-leden bir ulusun efradı olarak, bugün neden Kürt katletmesin-ler? Türk'ten üstün kim var şu dünyada? Varsa yoksa Türk! Ha... Preziden Push mu? O da Türk sayılır, ne de olsa presi-den Özal'ın arkadaşı. Push'un ataları da aynı yollardan geçti-ler. Onlar da uzun süre kelle avcılığı yaptılar. Koca bir Ame-rikan kıtasının yerlileri olan Kızılderilileri yok etmediler mi?

Mustafa Kemal: "bir Türk dünyaya bedel"dir dememiş miydi? "Dünyaya bedel bir ulu-sun kalem afatları olarak, onlar da Osmanlı atalarından geri kalamazlar ya... Koçkiri, Ağrı, Zilan'da, Şeyh Said ve Der-sim'de yeterince Kürt kırma-mış olmaları ki, yeni kıyımlar, yeni kelleler istiyorlar. Bu New-roz'da yüzden fazla Kürt kellesi az geldi. Daha fazlasını, daha fazlasını...

Bakin ağabeyleri Kemal-ist aydın Yusuf Mazhar ne diyor:

"Ben isyan eden bu Kürtlere -bir vatan evladı duygusu ile- uğrayacakları akibetten dolayı hiç acımam. Hatta hükümet bunlar hakkında ihsan ve mer-hametle hareket etmesini uygun

görmem. Çünkü bunlar -tarihin tanıklığı ile sabittir ki- Ameri-ka'nın kırmızı derililerinden fazla yetenekli oldukları halde ziyadesi ile hunhar ve gaddar-dırlar" Ve Kemalist aydın Maz-har efendi katliamcı incilerini devam ettiriyor:

".. dağlardan aşağı inmeleri-ne müsaade olunmayan bu mahlukat, hakikaten nedeni haklardan istifadeye şayan de-ğildir." (18-21 Temmuz 1930, Cumhuriyet gazetesi)

62 yıl önceki Türk barbar burjuva aydını ile şimdiki me-deni barbar aydınlarımız ara-sında en küçük bir düşünce farkı var mı? Olmadığı, burju-va boyalı basının köşelerini tut-muş çanak yalayıcılarımızın bazen Kürt, bazen emekçi kanı damlayan kalemlerinden belli olmuyor mu?

Dün bunlar değil miydi, Kürtlere "dağ Türkleri" diyen-ler, resmi tarih dışında kalem oynatmayanlar, hala bu barbar aydınlar değil mi, Kürtlere "kıro" diyenler... Böyle bir ırkçı kafaya sahip olanların, kalemlerini kelle avcılığı için kullan-malarından doğal bir şey olma-sa gerek. İşte, insanoğlunun en çirkin, en barbar kesimleri bun-lardır. Ama, insanoğlunun en güzel yanları da vardır: Ezilme-ye baş kaldıran, sömürüye, zulme, işkenceye, preziden Push'un altına yatmaya başkal-dıran Kürt ve Türk emekçileri, bütün dünya halkları ve prole-terleri, bütün uluslardan ger-çekten devrimci olan, gerçek-

ten halktan yana, halklarla birlikte her türlü zulme başkaldıran aydınlar...

Ya bizim Hülâgühanların, Atilaların torunları barbar aydınlarımız, daha dün Kürtler için "kart-kurt derken, bugün biraz geri adım atarak, ama içten değil, Kürt halkının ısrarlı silahları karşısında diz çökmek zorunda kalan bu çorbacılar, yine de Kürdün ezilmesi için durmadan çan çalıyorlar, selâ veriyorlar. Kürdün ezilmesi, dağda yaşaması, mağaralara tıklılmasından, "medeni" insanlık adına övünç duyuyorlar.

21 Mart'da Newroz bayramını kutlamak isteyen bir ulusun, bir halkın üstüne, tankla, topla,, bomba yağdıran jetlerle yürümeyi marifet sayan, "aydınlık" sayan bu kepazeler, USA apoletli generalleri Doğan Güreş'in, "sabrımızı taşırmazınlar, ne yapacağımızı onlar çok iyi bilir" demesini yürekten alkışlıyor, katiller ordusunun bu kalem erbapları...

Kalem erbaplarının Amerikan esvaplı apoletli generalinin Kürt halkına anımsatmak istediği; onbini Zilan deresinde, yüzlercesinin Şeyh Sait isyanının bastırılmasında ve 60 bininin Dersim'in Leş-Demanan deresinde, katlettikleri Kürtlerin akibetini anlatmaya çalışıyor.

Ama, insanoğlunun güzelliğini çirkinleştirmeye çalışan ve dolar miktarına göre kalemlemeden kan damlatan bu reziller ve kepazeler sürüsü kalemşörler, insanoğlunun en büyük başkaldırısının köleliğe karşı olduğunu bilmemezlikten gelemeler. Ezilen bir ulusun halkı, kendisini boyun eğmeye zorlayan güç ne kadar güçlü

olursa olsun, onu yenilgiye mahkum eder. Çünkü, ezilen bir ulusun halkın gücü hiç bir zaman tükenmez. Çok acılar çeker, çok yenilgiler tadar, çok kurban verir, ama eninde sonunda zalimleri çıktıkları deliğe sokar.

Orta Asya'dan bu yana at üstünde kılıç sallayarak gelenlerin torunları aydınlarımız, Kürtlerin neden silaha sarıldığını bir türlü anlıyamıyorlar. Yıllarca dili yasaklanan, kültürü yasaklanan, siyasi hakları yasaklanan, sürekli jandarma dipçiği altında ezilen güzel insanların neden silaha sarıldığını anlayamamak için katil olmak gerekir. Bunu bilmemek için katiller sürüsünün önünde kalem oynatmak gerekir. Kürtler'de Kemalizm'den bu yana çok kurban verdiler. Çok yenil-

kaldırmak için silaha başvurur. Kürt ulusuna kendi siyasal haklarına kavuşmak için silaktan başka seçeneği yoktur. Bu seçeneği Kürtlere, Cengizhanların torunları Barbar Türk burjuvazisi vermiştir.

Hele bazı "ilerici" kesilen Mazhar'ın torunları vardır ki, insanın dili damağı tutulur, bunlar Kemalizmi överken, Kemalizmin Kürt politikasını "ilerici" bulurken... Oysa, en çok Kürt kıyımı Mustafa Kemal'in döneminde olmuştur. Bu reziller sürüsü, hiç utanmadan ve Mustafa Kemal döneminde onbinlerce can vermiş, karnında bebeleri anaları kurban vermiş insanların yüzüne baka baka; "Mustafa Kemal Kürtlere özerklik verilsin diyordu" diyerek, onbinlerce Kürdün kanına bulanmış

Kemalizmin Hitlervari elini temizlemeye çalışmazlar mı?

Yıllardır Kemalizmin sopası altında yaşayan, tüm haklarından mahrum bırakılan Kürt ulusu, Türk burjuvazisinin ve onunla

birlikte elele veren bütün Türk şovenistlerini, Yusuf, Mazhar'ların torunları kalem erbaplarını mutlaka yenilgiye uğratabacaklardır. Kürt halkı, dostluk elini Türk emekçilerine uzatmış, onlarla kardeşçe yaşamaktan yanadır. Kürt emekçilerin ve Türk emekçilerin birbirlerine düşmanlığı yoktur. Düşmanları Türk burjuva ve toprak ağaları ve bunlarla birlikte halkların ezilmesini isteyen dolar dilencileri aydınlardır.

Dün ARARAT eteklerinde ezilen Kürtler, bugün CUDİ eteklerinde dik durmasını bileceklerdir!..Selam olsun zalimin zulmüne başkaldıranlara!..

62 YIL ÖNCEKİ TÜRK BARBAR BURJUVA AYDINI İLE ŞİMDİKİ MEDENİ BARBAR AYDINLARIMIZ ARASINDA EN KÜÇÜK BİR DÜŞÜNCE FARKI VAR MI?

gi tattılar. Ölülerinin üzerinde çok ağıt yaktılar. Ama, bugün savaşmayı öğrendiler. Bugün savaşıyorlarsa, kadını çocuğu Newrozlar'da kendi bayraklarıyla yürüyorlarsa, her aileden üçer-beşer ölü vererek buraya geldiler. Baktılar olacak gibi değil, baktılar her geçen gün jandarma dipçiği artıyor omuzlarında, işte silaha karşı silah dediler. Çünkü, Türk devletinin Kürt politikası silahtı. Kürt ulusunun politikası da silah olmak zorunda kaldı. Kürt ulusu, kendi siyasal gelişiminin önündeki engelleri birer birer kaldırmak için silahlı politikayı seçti. Çünkü politika, gelişmesinin önündeki engelleri

Devrim Tasfiyeciliği "Birlik" Çağrısı Olamaz!

Çetin ORAL

İDEOLOJİK AYNILAŞMA, REVİZYONİZMİ 'YENİ DÜNYA DÜZENİ' İÇİNDE YER ARAMAYA İTTİ.

Son günlerde devrimci, demokrat ile reformcu kesimlerde birlik sorunu sıkça tartışılır oldu. Özellikle de küçük burjuva reformcu kanat, kitlelerden soyutlanmışlığundan çıkmanın bir yolu olarak birliği gündeme getiriyor. Birlik istemleri, bazen egemen sınıflar ile halk arasındaki çelişkilerin kızıştığı zaman, bazen de reformcu dalgaların yüksek olduğu bir zamanda karşımıza çıkıyor.

Birlik sorunu, bir kaç yıl önceden başlamıştı. Ne idüğü belirsiz birlik sorununun, genellikle devrimci mücadeleden uzak, devlet ile konsensüs imzalanmasını ve proletarya ile burjuvazinin parlamento da içiçe barış içinde iktidar mücadelesi verilmesini isteyen kesimlerden sürekli gelmesi de ilginç!

Yasallaşma temelinde birliği tartışanlar, kamuoyuna yanlış bir izlenim bırakmaya da çalışmayı eksik etmiyorlar. "Bakin biz birlikten yanayız, ama diğerleri bunu karşı çıkarak halkın birliğini engelliyorlar." Ama, gerçekler böyle konuşmuyor. Evet biz komünistler de birlik istiyoruz. Ama, bizim istediğimiz birlik, devrimi dışalayan, onu tasfiyeye götüren bir birliğin karşısında, onun önüne set çeken, ama, devrimi hedefleyen bir birlik...

Öncelikle, "yasallaşma" zeminini arayan böyle bir birlik sorununun hangi aşamada geldiğine bakmaya gerekiyor. Rus sosyal emperyalizminin dağıldığı, dünyada komünizmin "çöktüğü" propagandasının yoğun olarak yapıldığı ve Rusya'ya bel bağlayan grup ve örgütlerin, Rusya'daki dağılmaya paralel olarak emperyalist burjuvazinin, "Yeni Dünya Düzeni" içinde barış içinde yaşamayı esas aldıkları bir dönemde gündeme getirildi. Genellikle, Sovyetler Birliği(SB)ni "sosyalizmin merkezi" olarak gören siyasi anlayışların, SB'nin dağılmasıyla yetim çocuklar gibi ortada kalması ve bunun sonucu olarak, artık, burjuvaziyle konsensüs ilan etmek istemelerini gündeme getirmiştir. Başta TBKP gibi "komünist" maskeli burjuva partiler olmak üzere diğer reformcu gruplar, kendilerine, emperyalist burjuvazinin sahtekarca ortaya attığı ve kendi egemenliğini sağlamlaştırmanın bir aracı olan "Yeni Dünya Düzeni" içinde yer aramaya karar verdiler. Çünkü, arka planında artık, "SB" gibi sözde "sosyalizmin kalesi" kalmadı. Diğer yandan marksizmden bütünüyle uzaklaşmış olmaları, burjuvaziyle kendi aralarında öyle Çin seddi gibi kalın bir ayırım çizgisinin kalmadığını görmeleri, onları emperyalist burjuvazinin 'Yeni Dünya Düzeni' (YDD) nde yer aramaya itti. Revizyonizmin burjuvaziyle çıkar çelişkisinin ötesinde ideolojik bir ayırım çizgisinin bulunmadığı dikkate alınır, bunların bu derece savrulmasında şaşkınlık uyandıracak bir yan görülmemelidir.

Özellikle TBKP ve bazı revizyonist türevleri, Türk burjuvazisiyle aralarındaki çelişki, ideolojik olmaktan çok, RSE ile ABD arasındaki dünya pazanını paylaşma kavgasından doğan ve onun yanı sıra sömürge egemenlerine ve muhalefetteki burjuvazisine yansıyan çıkar çelişkisinden öte bir şey değil. TBKP'nin, ABD ve Avrupa emperyalistlerin uşağı Türk egemen sınıflara karşı düşmanlığının kökeninde bu olgu yatıyordu. Bu durum kalktığına göre, TBKP ve bazı türevlerinin Türk egemen sınıflarıyla barış içinde bir arada yaşamaması için nedenlerde ortadan kalkmış oldu.

Bu nedenle TBKP, ANAP, SHP ve DYP'den pek farklı bir programla kitlelerin karşısına çıkmadı.

TBKP önderlerinin bu partiyi kurmak istemesi, gerçekten "komünist" isminin sadık oldukları için değil, yıllarca "komünist" isminden dolayı yeraltında kalmaları bu nedenle bir sürü taraftarının bu uğurda mücadele etmesi ve Türk egemenlerini hüsnüne uğramış olmaları ve kamuoyuna karşı ayıp olmasını diyerdir. Onlar, çokta "komünist" ismini reddettiler. Bir çok kez dile getirdikleri gibi, böyle bir ismi şimdiye kadar taşıdıkları içinde pişmanlar. Bir kere uşak olmaya gör, bu tür insanlarda kişilik diye bir şey kalmaz. Uğrunda mücadele ettiği bir şey yoktur. Ya da bir zamanlar inanarak mücadele ettiği şey için uşaklık sıfatına büründükten sonra, on rahatlıkla satarlar. Uşaklık parayla çünkü... Bu da emperyalizmde bolca var.

TBKP'nin yeni adı SBP'nin ise, diğer burjuva partilerinden bir farkı yoktur. Bunun da sık sık 'birlik' tekrarlaması yapması ve bu partiyle 'birlik' tartışmalarına otumak, burjuvaziyle kol kola yürümek anlamına geliyor. Bunu, bununla birlik yapmak isteyenler düşünsün. Proletaryanın, böyle burjuva partileriyle (emperyalist işgal dönemleri hariç) her hangi bir birlik sorunu ya da eylem birliği sorunu olmaz.

PROLETARYA, İKTİDARI ALMAK İÇİN BİRLİK İSTİYOR

Öncelikle birlikten na anladığımızı ortaya koyalım. Ondan sonra tartışılan birlik anlayışlarını ele alacağız.

Proletaryanın iki türlü birlikteliği vardır. Birincisi ve esası; proletaryanın kendi partisi etrafındaki ideolojik, siyasi ve örgütsel birlikteliği, ikincisi ise; proletarya ile halk güçleri arasındaki birliktelik..

ML-MZD temelinde sağlanan ideolojik bir birlik ancak proletarya partisi içinde olabilir. Böyle bir birlik çeşitli halk sınıfları arasındaki bir birlik değil, komünistlerin, proletarya partisi içindeki birlikteliğidir. Proletarya, bu birliği öncelikle ve temel olarak ele alır. Bu birlik sağlanmadan, proletarya partisinin varlığından, proletaryanın devrime önderliğinden de söz edilemez. Bu birlik, ideolojik, siyasi ve örgütsel birliği içerir.

Proletarya partisi ile halk güçleri arasındaki birlik ise değişik biçimler arzedebilir. Bu birlik, halk sınıfları arasındaki birliktir. Bazen cephe, bazen eylem birliği, bazen geçici ittifaklar biçiminde kendini gösterir. Bu tür birliktelikler, ayak üstü kurulacak olgulardan öte, mücadele içinde gelişir, güçlenir ve gerçek anlamını bulur.

Eylem birlikleri her zaman olabilecek olan birlikteliklerdir. Her hangi bir olay üzerine ya da bir protesto eylemi temelinde geçici bir kaç hedef üzerinde gerçekleşen birlikteliklerdir. Bu, halkgüçleri arasında sık sık yapılabilecek bir olgudur, yapılması da gereklidir.

Cephe ise, eylem birliğinden çok farklı bir olgudur. Cephe, her şeyden önce bir iktidar organı olarak doğar ve gelişir. Cephe, proletarya ile diğer halk güçleri arasında savaş içinde kurulacak bir birlikteliktir. Özellikle Halkın Birleşik Cephesi, Proletarya partisi ile milli burjuvazi arasında sağlanan ve demokratik devrimi hedefleyen uzun vadeli bir birlikteliktir. Ve bu cephe, bir iktidar organı olarak doğar ve varlığını bu amaçla sürdürür. Halkın Birleşik Cephesi'nin Demokratik Devrimi hedeflemesi, proletarya önderliğinde işçi, köylü ittifakı temelinde milli burjuvazinin sol kanadıyla kurulmasından kaynaklanmaktadır. Yani, bir iktidar ve savaş organı olarak proletaryanın önderliğine sahip olması, ona bu özelliği kazandıran temel etken olmasındandır. Ve HBC'si, uzun süreli Halk Savaşı içinde kurulacak gerçek bir iktidar organıdır. Ancak, bizim ülkemizde, revizyonizm ve oportünizm tarafından, bu olgu, sıkça çarpıtıla gelmiştir. Cephe deyince, mücadele dışında birkaç örgütün bir araya gelerek ortak bir deklarasyon imzalamaları ve bunu kamuoyuna duyurmaları anlaşılıyor ya da böyle anlıyorlar. Bu tür cephelemleri ülkemizde çok ya-

şadık. Hep kağıt üstünde kalmaktan öteye gidemediler ve gidemezdi de... Çünkü varlık temeli, devrimci mücadele dışı oluşları, daha doğrusu düzen sınırları içinde mücadeleyi kabul etmeleridir. Varlık temeli, iktidar organı olarak görülmeyip, sadece bir kaç nedenle eylem birlikleri olarak algılanmalardır.

İktidar ve savaş organı olarak görülmeyen bir birlikteliğin ömrü kısa olur. Ve bunlar devrimi hedefleyen cephe olarak adlandırılmazlar. devrimci cephe, iktidar organı ve iktidarı almak için oluşturulan bir savaş aracı, daha doğrusu devrimci savaşı yürüten aracı olduğu için, cephe içinde yer alan güçlerin iktidar perspektiflerinde, iktidar programlarında, devrimin hedeflerinde, devrimin hargi araçlarla; savaşın hangi yol ve yöntemlerle yürütüleceğinde anlaşmaları, en azından proletaryanın asgari programında birleşmeleri gerekiyor. Diğer bir cephe örneği ise, ülkenin emperyalizm tarafından işgaline karşı çıkan burjuvaziyle yapılan ulusal cephe-dir. Bu, bugün gündemde olan bir sorun olmadığı için geçiyoruz...

Biri sadece kürt ulusal burjuvazisinin programını, öteki toplu ayaklanmayı savunup; bir diğeri parlamento içinde mücadeleyi öne çıkarırken, bunların aynı cephe içinde yer alması pek olası gözüküyor. böylesi birliktelikler olsa da, adına "cephe" deselerde, bu ancak reformist güçlerin devrim dışı ve düzen payandası birlikteliği olur, ya da daha ilerisi ezilen ulusun haklarıyla ve burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmeyi hedeflemekle sınırlı kalır, bundan ötesi değil... Ama asla, devrimi hedefleyen bir birliktelik değil... Hele hele proletarya partisinin bu tür anlaşılabilir ortak bir iktidar organı olan cephe oluşturması düşünülemez. Aksi taktirde proletaryanın iktidardan vazgeçmesi demektir. Böyle bir mücadele dışı ve iktidar organı olmayan bir cephe içinde proletaryanın yer almasını, proletaryadan kimse beklememeli. Böyle cephe, eninde sonunda burjuvazinin payandası olmaktan, devrimci savaşın önüne engel olarak dikilmekten kendini kurtaramaz.

MÜCADELE DIŞI BİRLİKTELİKLER, MÜCADELENİN KARŞISINA DİKİLMEMEYE ADAYDIR!

HEP'in PKK'nın, Özgür Halk'ın, Özgürlük Dünyası'nın, Sosyalist Parti (SP)'nin ve Yeni Ülke'nin 15 ve 16 sayısında tartışanların önerdikleri, birlik ya da cephe, düzenle uyuşmanın, ondan reformcu tavizler koparmanın kapısını açacak bir anahtar olarak ortaya çıkıyor. Böyle bir sihirli anahtar bulmak için de ister HEP olsun, isterse başka bir legal parti içinde hep birlikte örgütlenmeyi ve parlamenter mücadele etmeyi amaçlıyor. kimisi, böyle bir legal parti oluşturmayı "Sosyalistlerin birliği" olarak değerlendirirken, bazıları da legal olanaklardan yararlanma ve giderek legalize olmanın bir aracı olarak görüyorlar. Özgürlük Dünyası adına konuşan, her ne kadar legal parti içinde bir birliği proletarya partisi olarak algılamadıklarını söylese de, legalize olmak için iyi bir adım olarak ta değerlendirmekten geri kalmayarak, gerçek niyetlerini ortaya koyuyorlar.

"Birlik" tartışmalarının bu denli yoğunlaşması, ulusal demokrat ve reformcu kesimler arasında bu sorunun güçlü ve hummalı bir şekilde gündeme gelmesi, gerçekten devrimci mücadeleyi kararlı ve ısrarlı bir şekilde savunduklarından ileri gelmiyor. PKK'nın bugünkü mücadelesi ve konumu diğerlerinden farklı olmasına karşın, onları, kendi ulusal mücadelesi içine çekmeye, en azından Kürt ulusal burjuvazisinin mücadelesini desteklemeye ve hedefi kendi yörüngesiyle sınırlı kılmak istiyor. PKK'nın böyle bir politik taktik izlemesi kendi ulusal politikasına uygundur. PKK'nın böyle bir taktik ileri sürmesinin bir başka nedeni ise, kendi etrafında böyle bir güçlü oluşum meydana getirerek, bir taraftan silahıyla, diğer yandan ise geniş bir kitle hareketiyle TC devletini zorlamak ve kendisini tanımasını kolaylaştırmak. En azından bunun zeminini yaratmak... Diğer kesimlerin özlemi legalize olmak, ama PKK'nın da böyle bir özlemi olduğunu varsaymak yanlış olmaz. Çünkü bu öneri dayatmacı ve ısrarlı şekilde PKK'dan geldi. PKK'nın böyle bir görüş ve öneriyle ortaya çıkması yadırganacak bir olgu değildir. Daha 20 Ekim Genel Seçimlerinde bu tavrını belli etmişti. Seçimlerde SHP'yi destekleme durumuna girmesi ve

bu tavrını şu veya bu şekilde bugünde sürdürmesi, düşman içinde çatlak yaratma amacını taşısa da, uzun vadede kendini vuran bir taktikti. Çünkü, bir yerde kendi gücünü, düşmanın bir kanadını güçlendirme durumuna itti. Kürt ulusal burjuvazisinin bazı haklarla sınırlı kalan mücadelesi, uzlaşıcı yanının güçlü olması, tutarlı anti, emperyalist olamaya, onu, böylesi bir pragmatizme sürükledi.

PKK'nın bu tür önerilerini, kendini Kürt ulusunun meşru temsilcisi olarak, TC'ye kabul ettirmesinin ürünleri olarak ele almak gerekir. Bu, elbette PKK'nın kısa zamanda silahlı mücadeleyi bırakacağı, hemen teslim olacağı anlamına gelmiyor. Şu açık ki, TC, PKK'yı kolay kolay tanımayacak, çok uzun süreli silahlı mücadele sonucu karşılıklı tavizlerle kabullenmeler olabilecektir. Özellikle TC, tüm varlığını ortaya koyarak katliamlar pahasına Kürt ulusal hareketini ezmeye çalışacak, bunu başaramadığı taktirde bütünü kurtarmak için parçayı feda etme anlamına gelen ezilen ulusun bazı haklarını vererek PKK'yı tanıma yoluna gidebilecektir. Çünkü, burjuvazinin taktiği, bütünü kaybetmektense belli tavizlerle onu yine kendi egemenliği altında tutabilmektir. Bu, TC'nin en son tavizi olacaktır. Bunun ötesinde Kürdistan'ı yerle bir etmekten çekinmeyecek... Burjuvazinin sınıfsal hareket karşısında da tavrı aynıdır. Kendi halkının üzerine bombalar yağdırmaktan, seri katliamlar yapmaktan hiç bir şekilde kaçınmaz. Çünkü sorun iktidar sorunudur. İktidarını elinde tutmak burjuva devletin varlığını sürdürmek ve egemenliğini sürekli kılmak için elinde başka da son olarak başvurabileceği kozu yoktur. Faşist iktidarını elinde tutmanın tek önemli kozu zordur.

Diğer yandan uluslararası denge, emperyalizmin bölgedeki çıkarları, Türk egemen sınıflarını Kürt ulusal hareketine tavizi hızlandıracağı gibi, tersi bir durumu da ortaya çıkarabilir. Bunu yadsımak, emperyalizmin rolünü küçümsemek olur. Özellikle, ulusal hareketlerin emperyalizmle uzlaşıcı yanı, onu süreç içinde daha güçlü şekilde emperyalizmin kucağına ittiği, iteceği gözardı edilmemelidir. Emperyalizm, komünist hareketleri bütünüyle kökten yoketmek yolunu seçerken, ulusal hareketleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışır. Çıkarına geliyorsa destekler, çıkarına gelmiyorsa desteklemez. Emperyalizm, dünyanın bir avuç toprağında bile komünizmin yeşermemesi için tüm karşı olanaklarını seferber eder. Ama, ulusal hareketlere böyle yaklaşmazlar. Almanya'nın bugünkü tutumunu da bu açıdan ele almak gerekir. Almanya'nın bugünkü tutumu, ABD ile arasındaki çatışmadan kaynaklanıyor. ABD Türk devleti vasıtasıyla bölgede güçlü bir rol oynuyor, Almanya bunu kırmaya çalışıyor, bu nedenle de Kürt hareketini destekler konuma girdi. Yoksa, Kürt ulusunun ezilmesine karşı demokratik bir tutum içinde olduğundan değil... Aynı Almanya, Filistin ulusuna karşı İsrail'i rahatlıkla destekleyebiliyor...

Kürt ulusal hareketinin parlamento temsilci sokması, yorgun demokrat Ertuğrul Kürkçü'nün iddiasının tersine, parlamento da SHP'nin kanatları altında oynadıkları role ve buldukları konuma bakılırsa 'usta bir taktik' olarak görülemez. Evet, Kürt burjuvazisi açısından ele alınırsa doğru olabilir. Çünkü, ezilen ulus burjuvazisinin hedefi ve amacı, proletaryanınkinden çok farklı. Ancak, SHP gibi Kemalist faşist bir partinin kanatları altında değil, ona karşı mücadeleyi esas alarak kendi ulusal çıkarlarını dile getirebilir ve de savunabilirler.

Kürt ulusal burjuvazisi, savaş hükümeti dediği bir hükümet ortağı partinin kanatları altına girmeden, onu destekler duruma düşmeden de bağımsız olarak seçime katılabilir ve bugün savaş hükümetinin ortağı olan bir parti içinde hala kalmazdı. Bu parti içinde hükümetin kararlarına parmak kaldırmadan kalmak bile, egemen sınıflara hizmet etmek, daha ağır onlarla aynı cepheye görünmekten başka bir şey olmadığı gibi, 'kardeş kardeş bir arada yaşayabiliriz, yeter ki bazı haklarımızı verin' demektir. Bunun neresi iyi bir taktik...

Newroz olaylarından sonra "ayrılmayı" düşünceleri ise bugüne kadar SHP içinde kalmalarının suçluluğunu örtmeye yetmiyor; ama, Kürt ulusal burjuvazisinin uzlaşıcı yanını da ortaya koyma açısından yetti!

PKK'nın, hiç bir hak elde etmeden silahlı mücadeleyi durdurması, egemenlerle anlaşmaya gitmesi, kısa zamanda olmasa da belli bir süre içinde ölüm fermanını

imzalaması olur. Şu anda sahip olduğu kitle desteğini de yitirir ve genelde devrim cephesi açısından da önemli bir kayıp olacaktır. Proletarya, teslim anlamına gelecek uzlaşmalara her zaman karşı olmuştur, bunu yapan ezilen ulus burjuvazisi olsa bile... PKK'da bunun kısa zamanda olmayacağını bilincinde, bu nedenle uzun süre silahlı mücadeleyi sürdürecektir. Çünkü ezilen ulusun, bağımsızlığına kavuşmak için elindeki en önemli kozu, hatta tek kozu budur. Bu koz terk edildiğinde ulusal bir cinayet işleyeceğinin bilincinde olmak zorundadır. PKK'nın bugünkü mücadelesi demokratik içeriklidir. Çünkü ulusal haklarla sınırlı bir mücadele, sosyalizmi dışlayan burjuva demokrasisi sınırları içindeki bir mücadeledir.

Türk egemen sınıfların da, PKK'dan istediği, silahları bırakması ve legal olarak varlığını sürdürmesidir. Belki, bir PKK adına hemen izin vermeselerde HEP gibi yaşamaya izin vermeye ve bu doğrultuda anlaşmaya hazır. Özal'ın 'af' meselesi de bu minval üzerinde ele alınmalıdır. Türk egemenleri için, radikal silahlı bir hareket yerine, parlamento içinde yer alan reformist bir Kürt ulusal hareketi yeğdir ve buna hemen kapı açmaya da hazır görünüyorlar.

PKK'nın legal cepheye birlik çağrılarını yapması, ulusal hareket karşısında reformcu ve ilerici kesimi kendini desteklemeye zorlaması normaldir. Çünkü PKK, kendi programının bazı noktalarını ilerici öğelerle bezese de, Kürt ulusal burjuvazisinin hareketi olmadığına kimseyi inandıramaz. PKK'nın programı ortadadır. Böyle bir program proletaryanın programı olamayacağına göre, ortada bir belirsizlikte yok demektir. PKK, diğer devrimci hareketlere nazaran şimdilik daha avantajlı bir durumda, bu avantajı ona sağlayan, silahlı mücadelesi ve bu doğrultuda kendisine destek veren geniş bir kitle desteğinin varoluşudur. PKK, bu avantajlarını devrimci ve reformist kesim üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanmaya çalışıyor ve onları kendi ulusal programını desteklemeye zorluyor. Bir kısım küçük burjuva devrimcilerinin haklı olarak "kimlik bunalımı"na girmeleri (bak. Yeni Ülke, agy) ve "kimlik" tartışmalarını gündeme getirmeleri bu baskı yüzündendir. PKK'nın ulusal programını mı destekleyecekler yoksa, kendi görüşlerinde ısrarlı olabilecekler mi? Küçük burjuvazinin kendine güvensizliği, devrime ve halka olan güvensizliğinde ortaya çıkıyor ve ezilen ulus burjuvazisinin rüzgarında sağa sola yalpalamaktan kendini kurtaramıyor. Küçük burjuva devrimci, demokrat kesimin aksine, proletarya kendi sınıf çıkarlarını, ezilen ulus burjuvazisinin çıkarlarının içine hapsedemez. Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryasının sınıf çıkarları her şeyin üstünde ve önünde olmak zorunda. Proletaryanın ezilen ulusun demokratik hakları için verdiği mücadeleyi desteklemesi ve savunması ile, proletaryanın sınıf mücadelesi ne aynılaştırılabilir ne de ezilen ulus burjuvazisinin mücadelesi öne geçtiği için ona kurban edilebilir! Ve proletarya, kendi taktiklerini, kendi yöntemlerini ezilen ulus burjuvazisinin taktiklerine, istemlerine göre belirlemez. Ama, ezilen ulus üzerindeki egemen ulusun tüm tahakkümün kalkması için souna kadar mücadele eder, ezilen ulusun mücadelesini de bu minvalde destekler. Kimlik bunalımına girenler, proletaryanın çıkarlarını hiçe saydıkları için, "kimlik" sorununu tartışmak zorunda kalıyorlar. Tabi "kimlik" yitimi korkusunu gündeme getiren önemli bir öğede, hiç şüphesiz, Türk şövenizminin etkinliğini üzerlerinde taşımalarındandır. Oysa, ezilen ulus milliyetçiliği ezen ulus milliyetçiliği ile aynı kefeye konamaz, hatta ezilen ulus milliyetçiliğine komünistler daha hoşgörüle bakarlar.

PKK'nın legal bir cephe olayını gündeme getirmesi, kendini TC'ye Kürt ulusunun resmi temsilcisi olara kabul ettirecek güçlü bir desteğe ihtiyacı olduğu için. Böyle bir cephe PKK'yı düşmanla masaya da oturacak ve bazı ulusal haklarla sınırlı kalacak bir anlaşmayı da gündeme getirebilir. PKK, bunun arayışının içindedir. Türk emekçilerinin geniş kesimin güçlü bir desteği olmayınca, daha doğrusu, egemenlerin Kürt ulusu üzerindeki baskılarına karşı geniş kitleler tarafından tepki gelmeyince, ezilen ulus burjuvazisi de tam olarak amacına ulaşamayacağını bilincindedir. Özgür Halk, HEP, SP, Kurtuluş, Özgürlük Dünyası ve daha bir çoğunun legal cephe çağrılarının amacı Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmenin bir aracı olmaktan öte, bir kısmının tamamıyla legalize olmanın bir aracı olarak gündeme geti-

rilmiş, buna da küçük burjuva kesimden yeliş ışık yakılmıştır. Zaten küçük burjuva kesim bunu uzun zamandır düşünmekteydi. Ne var ki, "şeffaf" ve "demokrat" Türk hükümetinin yasalara buna pek olanak vermiyordu.

HEP, ÖNCE HÜKÜMETİN PAYANDASI OLMAKTAN KENDİNİ KURTARSIN!

HEP'in birlik çağrısı yapmasına gelince, bunun ciddiye alınır yanı olmasa gerek öncelikle HEP, -bizce bilinmesine karşı- sınıfsal kimliğini belirlemelidir. Yani, SHP içindeki parlamenterlerine karşı tavrını netleştirmelidir. Bunları, HEP, SHP içine soktu. Ve bugün bu parlamenterler, hükümet ortağı SHP'nin yaptıklarından bütünüyle sorumludurlar. Bir taraftan Kürtlere ve bütün halka yapılan hükümet baskısını ve terörünü kinayacaksınız, bir taraftan da devlet terörünü gerçekleştiren bir partinin içinde yer alacaksınız.. olmaz böyle "demokratlık"! Eğer HEP, SHP içinde yer alan eski HEP'lilerin kendi partilerinden olmadığını, kendi çağrılarına rağmen (son zamana kadar böyle bir çağrıları yoktu, böyle bir çağrıyı yapmak için Newroz katliamını beklediler) SHP'yi terk etmediklerini söylüyorsa, o zaman eleştiri noktalarımız da değişebilir, ama, kazın ayağı böyle değil. En azından hepsini olmasa da, bir kısım parlamenterleri bile bile SHP içinde tutuyor. bu da egemen sınıf hükümetinin tüm yaptıklarında kendi sorumlulukları da olduğu anlamını taşıyor. Bunun başka bir izah tarzı yok. Bu konularda hiç bir açıklama yokken, HEP'in kime birlik çağrısı yaptığı havada asılı kalıyor. HEP'in birlik çağrısını olumlu bulanlar, gerçekten demokratlarsa, HEP'e bu soruyu sormalı ve sorgulamalıdır. HEP kendini siyasi bir parti olarak da görmüyor. SHP içinde gizlenmeyi marifet ve mücadele etmek olarak algılıyor anlaşılıyor. Kendini böyle gördüğü için de, kitleleri iktidara taşıyacak bir siyasi parti görünümünü bile veremiyor.

Önce, HEP'in sınıfsal kimliği üzerinde anlaşmak gerekiyor. HEP, daha çok Kürt ulusal burjuvazisini temsil eden reformist bir partidir. Bunu içinde genel de ilerici kesimlerin yer alması, bu kimliği değiştirmeye yetmiyor. İlerici kesimlerin yer alması, HEP'in dışında diğer reformist partilerin (örn. SP'nin) ilerici kesimlere güven vermediğinden, ya da bugünkü SP'nin önderlerinin, geçmişinin oldukça olumsuz ve aşırı sınıf işbirlikçi olmalarından kaynaklanıyor. HEP'in özellikle Kürt kesimi üzerinde etki yapması, açıktan Kürt kimliği ile kitlelerin karşısına çıkması da (belki yasal engellerden dolayı böyle yaptı) bu izlenimi verdi ve süreç içinde de Kürt partisi olarak varlığını sürdürmeye çalışıyor. O'nun, "biz Kürt partisi değiliz" demesi pek bir şey ifade etmiyor.

HEP, sınıf işbirlikçisi bir partidir. Ezilen ulus kimliğini taşıması, o kesimden reformist kanadı temsil etmesi, Türk egemen sınıflarıyla da uzlaşıcı yanını ortaya koyuyor. SHP'nin kanatları altında seçime girmesi ve SHP'nin de yer aldığı yeni hükümeti desteklemesi, en azından HEP kökenli milletvekilleri SHP içinde hükümet ve hükümetin kararları lehinde parmak kaldırmaları, bu partinin egemen sınıflarla uzlaşıcı yanının güçlü olduğunu ortaya koymaya yetiyor da artıyor...

Türk egemen sınıfları HEP'e karşı değil, HEP içindeki radikal unsarlara, silahlı Kürt ulusal hareketini destekleyen kesime karşıdır. HEP'e yönelik saldırılar, HEP'i tamamen devlet ile uzlaşıcı bir noktaya çekmek içindir. Devletin, HEP'e yönelik saldırılarının amacı iyi değerlendirilemezse, HEP'e bakış açısından da yanlışlıklara varılır.

Faşist TC devletinin istediği nedir? Birincisi Misak-ı Milli sınırlarının tanınması, ikincisi; silahlı hareketlere tavır alınması, üçüncüsü aynı bir Kürt devletine karşı olmak, HEP'de bunlara yatıyor zaten. HEP'in istediği Kürtler üzerindeki baskıların kalkması ve bazı ulusal hakları verilmesi vb. gibi...

Özgür Halk dergisi (Bak. Özgür Halk, sayı 14, A. Fırat'ın yazısı) tarafından, nedensel ilerici fonksiyon biçilirse biçilsin, HEP, kitleleri reformize etmeden öte bir rol oynayamayacağı gibi, geniş devrimci kesimi içinde barındıracak bir yapıdan ve esneklikten de uzaktır.

LEGAL OLANAKLARDAN YARARLANMA ADINA DEVRİM TASFIYECİLİĞİNE HAYIR!

Küçük burjuva kesimden geniş bir siyasal yelpaze, legal olanaklardan yararlanma adına yasal parti kurma girişimi, yasallaşma girişimi içine girmişler ve bu yasallaşma çabalarını, legal olanaklardan "en iyi şekilde" yararlanma adı altında kitiliri sunmaya çalışıyorlar. bu yasallaşma çalışmalarına bir de "birlik" eklenince, uzaktan iyi niyetli havası estiriliyor.

Yasallaşma ile legal olanaklardan yararlanmayı birbirine karıştırmamak gerekir. Marksist-Leninistler öznel nedenlerden dolayı illegal çalışmayı esas almıyor; **ülkenin siyasal ve sosyal yapısı, halkın alabildiğince despot ve faşist diktatörlük altında yönetilmesi, komünist örgütlenmeye ve onun programının uygulanmasına karşı faşist yasaların ve despotizmin ayakta tutulması; komünistleri illegal çalışmaya ve silahlı mücadeleyi esas almaya iten temel öğelerin başında gelmektedir. Özellikle ülkemizin koşulları, komünistlere illegal örgütlenme ve silahlı mücadeleyi dayatmakta, komprador burjuva ve toprak ağaları faşist devletini alt edip yerine Demokratik Halk İktidarını kurmak için devrimci şiddet ve bunun yolu olarak da uzun süreli Halk Savaşı olguunu dayatmaktadır.** Devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmazıdır. Bunun tersini ifade etmek, legalleşerek iktidarı almayı hayal etmek, devrimi, burjuvaziye bir tas çorbaya satmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

Küçük burjuva reformistlerinin gerçek isteği, parlamentoya girerek, burjuvaziyi geriletmek ve adım adım isteklerini yerine getirmek... Bunları, bu noktaya getiren öge, dünya çapında emperyalist burjuvazinin komünizme saldırması, komünizmin zayıflaması ve son olarak da, RSE'nin çöküşü olmuştur. Özellikle RSE ve AEP'in çöküşü, legalleşmeyi daha da hızlandırmış, Türk egemen sınıfları da buna yeşil ışık yakmıştır. Devrimi, legal partiyle gerçekleştirme hayalleri taşıyanların en son vardığı nokta, sınıf işbirlikçiliği olacaktır. Bunu yıllardır "Aydınlık" revizyonizmi yapmaktadır. Son genel seçimde Doğu Perinçek'in TV'den seçim propagandası yapması, birçok küçük burjuva siyasal akımının ağzını sulandırmış, iştahını kabartmıştır.

AEP kökenlilerinin bir çoğu düne kadar, yasal partiye karşıydılar. Ancak, Hocaçı revizyonizmin emperyalizme teslim olması, onların umudunu kırdı. Şimdi, diğer küçük burjuva reformistlerinin kervanına katılmak için kolları sıvamış durumdadılar.

Yasallaşma kervanına katılan bir çok siyasal akımın legal alanda örgütlülüğü olması ya da bunları şimdilik dağıtmamaları, kimseyi yanıltmamalı, çünkü, bunlar, yasallaşma zeminine yerleştiklerinde illegal örgütlenmelerinin giderek dağıldığını ve bütünüyle buraya kaydıklarını göreceğiz. Ne var ki, Türk egemen sınıfları bunlar kadar aceleci değil ve yasallaşmak isteyenlere dayattıkları bazı noktalar mevcut.

Egemen sınıfların devrimci güçleri sokmak istediği rotaya Yeni Demokrasi olarak, üç yıl önce değinmiş ve bunun önemi üzerinde durmuştuk. Çünkü uluslararası alanda zehirini çoktan kismaya başlayan, reformculuk başta olmak üzere, troçkizm ve legal marksizm anlayışları, 12 Eylül sonrası ülkemizde etkisini, daha hızlı bir şekilde göstermeye başlamıştı. Yeni Demokrasi'nin Şubat'89, sayı: 18'de, "**Sokulmak İstendiğimiz Rota**" başlığıyla işlediğimiz anlayış, bugün daha net olarak karşımıza çıkmış, devrimi tasfiye çalışmaları giderek daha geniş bir küçük burjuva siyasal yapısını içine çekmiştir.

Dün şunları yazmıştık:

"Egemen güçlerin ise, sol güçlere dayattığı tavizler şunlardır: 1- Türkiye'nin toprak bütünlüğü, 2- Legalite, 3- Şiddete başvurmama, 4- Devlete ve kurumlarına karşı şiddete dayalı mücadele yok, 5- Devletin dış bağlantılarına karşı halkı kışkırtmama..." (Yeni Demokrasi, sayı 18, sayfa 12)

İşte TC devrimcilerden bunu istiyor ve dayatıyor. Legalleşmenin faturası olarak işçi sınıfına ve halka bunlar sunuluyor. Kürt ulusal hareketinden de bunlar isteniyor. Bazı ulusal haklar karşılığında devletin dayatmalarına boyun eğmek...

Küçük burjuva reformcuları, leegal olanaklardan yararlanma sahtekarlığı adı al-

ında, tamamen yasallaşmanın yollarını arıyorlar. Bu yolun hedefi, seçimlere katılmak, parlamentoya girmek ve böylece devletin baskısı olmadan ya da daha az baskısı altında "mücadele" sürdürmek...

TC'nin devrimcileri uysallaştırma ve kendi yasal çemberi içine alma rotasına, proletaryanın yanıtı dün de açıldı, bugünde açık: Devrimci şiddetten bir adım geri atmamak ve bunu daha da ileri boyutlara ulaştırmak... Proletaryanın küçük burjuvazinin reformcu rotasına da cevabı açık ve nettir: Devrim reformlarla ya da burjuvazinin seçim aldatmacalarıyla gerçekleşecek bir olgudan öte, proletarya önderliğinde halkın silaha sarılması ve ayağa kalkmasıyla gerçekleşecektir. Burjuva ahırı parlamentoya bel bağlamak, halka, parlamentoyu umut olarak göstermek, burjuvazinin çanak yalayıcılığıyla eş değerdir. Bu nedenle, proletarya legal olanaklardan yararlanma ve onu geliştirme ile, devrimci mücadeleyi burjuvazinin yasal çemberi içine hapseden devrim tasfiyeci anlayışları birbirinden Çin Seddi ile ayırmakta, egemen güçlere karşı mücadelesinden bir adım geri atmayacağı gibi, kitleleri pasifize eden sınıf işbirlikçisi küçük burjuva reformcu anlayışlara karşı da uzlaşmaz mücadelesini sürdürecektir.

Legal olanaklardan yararlanma ve onun sınırını daha da genişletme, bütün mücadele biçimlerine, ustaca baş vurma komünistlerin temel ilkelerinin başında gelmektedir. Ama, komünistler, legal olanaklardan yararlanma adına, esas örgütlenme ve mücadele biçimlerinden vaz geçmezler. Burjuva demokrasisinin kısıtlarının olmadığı, hatta kitle örgütlerine bile yaşama hakkı tanımayan, **faşist yasalarla despotizmin örüldüğü, kitlelerin faşist yasalar karşısında pasifize edilmek istendiği bir ülke de, devrimin yolunu yasallaşmada görenler, tasfiyeci ve burjuvazinin yasal çemberi içine girdiklerini bilmemezlikten gelemezler.** Burjuvazinin en büyük korkusu; devrimci şiddettir. Devrimci şiddetin kitleleri harekete geçirdiği, radikal bir örgütlenme yarattığını ve karşı-devrim karşısında güçlü bir devrimci alternatif oluşturduğunu bilmektedir. Bu nedenle de, silahların bırakılması karşılığı, yasallaşmayı istiyor. Böylece, devrimci güçler üzerindeki kontrolü de artacak ve onları kontrolleri altına alabileceklerdir.

Güçlü kitle örgütlerinin yaratılması, legalize olarak değil, tam tersi devrimci mücadeleyi geliştirerek olabilir. Devrimci mücadelenin dışında oluşturulacak ya da silahlı mücadeleyle gerektiğinde dolaylı gerektiğinde ise direkt bağı olmayan kitle örgütleri reformizme ve pasifizme hapsedilmeye mahkumdur.

Ayrıca, devrimci demokrat güçlerin aynı çatı altında kitle örgütleri oluşturulmalarıyla, yasallaşma da birbirine karıştırılmamalıdır. Biz komünistler, başından beri devrimci demokrat kesimlerin, bütün kitle örgütlerinde ortaklaşa yer almayı savunduk. Tekke miteliğinde küçük küçük kitle örgütleri yerine, bütün ilerici akımların ortaklaşa bir çatı altında kitle örgütleri oluşturmasını savunduk ve savunuyoruz. Eğer eylem birlikleri gerçekten isteniyorsa, öncelikle buralarda adım atmak ve giderek bunu daha üst boyutlarda geliştirmek gerekir.

Küçük burjuva reformcu kesimin tartıştığı kitle örgütleri değil, yasal partileşme, yasal parti içinde birlikte yer alma... Her ne kadar bu istekleri, illegal örgütlenmeyi dışlamıyor ve onların varlığını korumadan yana gibi gözükse de, işin özü hiç de böyle değil, tam tersi, tümüyle yasallaşma ve giderayak mücadeleyi bu platforma kaydırma olarak ortaya çıkıyor.

"Yasal partiye neden karşı çıkıyorsunuz?", "Neden bu olanaklardan yararlanmıyorsunuz?" vb. gibi sorularla karşımıza çıkıyorlar. Legal olanaklardan yararlanmama gibi bir düşüncemiz yok, tam tersi bu olanakları en iyi şekilde devrim lehine kullanma gibi bir durumla karşı karşıyayız. Ancak, yasal partinin devrime ne kazandırdığı ne götüreceğini düşünmek gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, parlamento, kitleler için vadesini doldurmasa da, bizim ülkemiz de bu tür partilerin işlevi; kitleleri pasifize etme, reformculuğu geliştirme olarak varlıklarını sürdürebilirler. Kitlelere devrim alternatifi sunamayan bir siyasal parti, proletaryanın partisi olamaz, olsa olsa, geçmişin TİP'i, bugünün HEP ve SP'si gibi reformcu taleplerle kitlelerin karşısına çıkabilen reformcu-pasifist olurlar. Daha ileri bir programla kitlelerin kar-

şısına çıkmak isteseler de burjuvazinin yasal 'mevzuatı' buna izin vermez.

PKK'nın silahlı hareketine bağlı olarak güçlü halk hareketini yaratması doğal ve istediği de diğer küçük burjuva kesimleri kendi eksenini etrafına çekmek. Zaten son zamanlarda Türkiye devrimini de "üstlenme"leri, devrimcileri ve Türkiye proletaryasını küçük görme anlayışları, PKK'nın kendisinde olmayan şeylerin var gibi göstermesinin bir sonucu. Ezilen ulus burjuvazisinin diğer ulustan halkların kurtarıcılığına soyunması, kendisinden başka kimseyi kandırmaz. Belki, küçük burjuva reformcu kesimi belli bir süre etkisi altına alabilir. Bunu da başarabileceğini sanmıyoruz. Çünkü, küçük burjuva kesim daha şimdiden kimliğini yitirmek istemiyor. Kimliğini yitirdiğinde hiç bir varlığının kalmayacağını da bilincinde, ayrıca şovenizm, ezilen ulus burjuvazisinin egemenliği altına girmeyi de kendine yediremez.

TASFİYECİ BİR BİRLİKTEN DEĞİL, DEVRİMCİ BİRLİKTEN YANAYIZ

Birlik, hele proletarya ve halkın kurtuluşu için birlik güzel ve en yüce amaçlardan birisi. Elbette halkın birliğini sağlamadan devrim imkansızdır. Biz komünistlerin amacı da halkın birliğini sağlayarak devrimi gerçekleştirmek ve Demokratik Halk İktidarını kurmak... Bu samimi bir istektir. Ancak, bunun gerçekleşmesi ve devrim ile sonuçlanması uzun süreli bir mücadelenin ürünü olabilir. Masa başında ve burjuvaziyle dirsek teması yaparak ya da devrimci mücadeleyi egemen sınıfının yasal sınırları içine hapsederek bir birlik, özellikle de devrimci bir birlik sağlanamaz.

Bugün tartışılan reformist ve pasifist bir birliğin içinde yokuz. Böyle bir birliğin amacı, devrimci silahlı mücadeleyi pasifize etmeyi amaçlayan reformist bir anlayış temelinde ele alınmakta. Aynı zamanda, ideolojik saflaşmayı reddedip, sadece reformcu temelde ele alınan bir birlik anlayışı egemen kılınmak istenmektedir.

Gerçekten, halk güçleri arasında birlik oluşturulmak isteniyorsa, öncelikle devrim tasfiyeciliğine karşı çıkılmalı. Silahlı mücadele desteklenmeli ve mücadeleyi burjuvazinin yasal sınırları içine almak isteyen anlayışlara karşı çıkılmalıdır. Ve hepsinden önemlisi de, illegal mücadeleyi reddeden anlayışlar ortadan kaldırılmalı ve teşhir edilmelidir.

Biz komünistler, halk güçleri arasında ilkeli eylem birlikteliklerinden yanayız. Bu konuda dağlarda olsun, fabrikada olsun, çeşitli kitle örgütleri içinde olsun eylem birliklerine varız ve destekleriz. Ancak, devrimi tasfiye eden, onu burjuvazinin bulvarına çeken küçük burjuva reformcu anlayışların şiddetle karşısındayız.

Radikal Kürt ulusal hareketiyle de bu temelde çeşitli birliktelikler oluşturulmasını başından beri savunuyoruz. Radikal Kürt ulusal hareketi, bugünkü konumuyla devrimin müttelikidir. Ancak, bugünkü durumundan geri adım atığında, Türk egemen sınıflarıyla uzlaştığında devrimin müttelikliğinden de giderek uzaklaşır. Radikal Kürt ulusal hareketiyle, bir cepheden çok eylem birlikleri ve geçici ittifaklar sözkonusu olabilir. Örneğin, PKK ile uzun vadeli bir cephe programı üzerinde birlik sağlamak pek olası değildir. onun programı ulusal bağımsızlığı içerirken, proletarya partisi TKP/ML'nin programı Türkiye'de yaşayan bütün uluslardan proletaryanın ve halkların kurtuluş programını içermektedir. Olsa olsa, egemen sınıflara karşı mücadele ettiği sürece geçici ittifaklar temelinde birliktelikler sözkonusu olabilir. Olabilecek bu ittifaklar çok sınırlı olacağı gibi, hedefi de dardır ve bilinen anlamda devrimci bir iktidar cephesi olamaz.

Sonuç olarak; devrim tasfiyeciliğin yeni adı olan legalleşme anlayışlarına karşıyız. Her türlü birliğin sıcak mücadele içinde olacağı görüşündeyiz. Bu nedenle, faşist hükümetin "şeffaflaşma" ve "demokratikleşme" aldatmacasına kimse kanmasın. Ne var ki, bizim reformcu kesimlerimiz de faşist hükümetin sesine kulak vererek "şeffaflaşmaya" çalışıyor ve bu bataklığa devrimci güçleri de çekmek istiyorlar... Bizden uyarı, faşist hükümetin şeffaflaşacağı yok, tersine, giderek daha da kapanacak ve halka yönelik saldırılarını artıracaktır.

"KOALİSYON HÜKÜMETİ DÖNEMİNDE

"Cezaevleri"nde Hiç Bir Düzeltme Olmadı

Tersine Haklarımız Budandı, Koşullar Daha da Kötüleştii."

Bursa Cezaevinden
Siyasi Tutsaklar

Bursa Özel Tıp Cezaevinden dergimize gönderilen metni olduğu gibi yayınıyoruz. Bu metinde "insan hakları bakanlığı" kuranların cezaevlerindeki insan haklarını belgelemektedir. "Yeni" cezaevi politikası, özde bir baskı yöntemi ve hak gaspları üzerine kuruludur. Bu metinde "cezaevi" gerçeğini göreceksiniz.

Her İdam Ayı Ayı Ceza Uygulanacak

Aynı kişiye verilen birden çok idam cezasına Yargıtay Birinci Dairesi, ayrı ayrı infaz gerektiğini açıkladı. İdam cezası alan kişinin "Anti Terör Yasası" gereğince tahliye olabilmesi için 10 yıl hapis yatması gerekiyor, ancak ayrı ayrı idam cezası alanların 10 yıl hapis yatmasını yetersiz bulan Yargıtay, her idam cezasına karşılık 10 yıl daha hapis yatılmasını öngördü. Böylece Türkiye'de idam infaz edildikten sonra tekrar idam etmeyi beceren bir hukuk sisteminin olduğu açığa çıktı. Bilimin gerçekleşmesi olanak veremediği ikinci yaşam olgusuna hukuk sistemi, 'İdam' edilenlerin tekrar idam edilmeleri mucizesini gerçekleştirerek olanak sağladı.

Koalisyon hükümetiyle birlikte kamuoyu ve koşullarımızı yakından bilmeyen çevreler/insanlar açısından cezaevleri koşullarının düzeltilmediği imajı yaratılmak istenmektedir. DYP-SHP hükümeti daha işbaşına gelir gelmez, cezaevi koşullarında "iyileştirme" yaptığını ve "reformlara" devam edeceğini belirtmişti. Bütün bunlar tatlı birer vaad olmaktan öteye gitmedi. Birakalım koşulların "düzeltilmesi" ve "iyileştirilmesi"ni, tersine eskiden beri direnişle, kan ve can pahasına bir dizi mücadele ile elde edilen haklar, kısmen sağlanan insani koşullar da yeni hükümet tarafından budandı, bir dizi yeni sınırlamalarla karşılaştıldı ve koşullar daha da kötüleşti.

Söyle ki; siyasi iktidar, ömrünü tüketen ANAP hükümeti eliyle Eskişehir tabutluklarını açtı. 1 Ağustos genelgesi, terör yasası ve 12 Eylül rejiminden bu yana uygulanan zindancılık politikasının bir sentezini çok boyutlu uygulamak istiyordu. Bu proje, yalnızca Eskişehir tabutluklarını kapsamıyordu. Tüm cezaevleri ve tüm tutsakları içine alıyordu. Eskişehir tabutlukları imha projesinin en uç noktasıydı. Diğer cezaevlerinde de 1 Ağustos genelgesi, terör yasasının tecritide içeren uygulamaları sahneye konulacaktı. Nitekim bunun için somut adım da atıldı. Eskişehir tabutlukları politikası mücadele ve duyarlı tepkilerle ters tepince, tutsaklar döndükleri her cezaevinde eski hakları ve koşulları bulamadılar. Her cezaevinde yeni sorunlarla karşılaştıldı.

Adalet Bakanlığının "iyileştirmelere gidiyoruz" türünden açıklamalarıyla tutsak olarak bizlerin pratikte karşılaştıkları tamamen farklıydı. DYP-SHP koalisyonunun Eskişehir tabutluklarını kapatmaya mecbur kalması dışında, uygulamalar, cezaevi koşullarını geriye doğru götürmüş, kötüleştirilmiş "reform yapacağız" adı altında haklarımızı gaspedilmiş ve sınırlandırılmıştır. Bunu da "Eskişehir tabutluklarını kapattık" havasına sığınarak gerçekleştirmiştir. Daha sonraları basında yer alan "iyileştirme", "reform" haberleri de uygulanmayan boş sözler olarak kalmıştır.

Eskişehir tabutluklarının kapatılmasını "demokratikleşme"lerinin bir kanıtı olarak sunan DYP-SHP koalisyon hükümetinin "yeni" cezaevleri politikası, özde baskı ve hak gaspları üzerine kuruludur. Eskişehir cezaevini tutsakların direnişi etrafında oluşan kamuoyu baskısı sonucu kapatmak zorunda kalmasına rağmen gelinen cezaevlerindeki uygulamalarıyla "bir yönüyle" de Eskişehir uygulamasından farklı bir pratik yaşanmamaktadır. Eskişehir'de tutsakların birbirleriyle görüşmelerini engellemek amacıyla yapılan; avukata, ziyarete tek tek çıkartma ve birbiriyle görüşmenin önüne geçme uygulaması aynı biçimde sürdürülmek istenmektedir. Değişen tek şey Eskişehir'de tutsaklar birer kişilik hücrelerde kapatılmışken şimdi üçer kişilik yerlerde tutulmaktadır. Koşu-

Siyasi Tutsaklara Hastane Yöneticilerinin İşkencesi

Sağlık sorunlarından ötürü cezaevi idaresince hastanelere sevk edilen siyasi tutsakların bazı hastahane başhekimlerinin müdahalesi sonucu hiç bir tedavi ve muayeneye tabii tutulmadan geri gönderildiği tesbit edildi.

Doktorluk mesleği yerine siyasi düşüncelerine göre hareket eden bu doktorların siyasi polisle işbirliği yapmaları Sağlıkçılar Cezaevi Siyasi tutsaklarınca kınandı. Siyasi tutsakların sağlık sorunlarıyla ilgilenmesini isteyen Sağlıkçılar Cezaevi siyasi tutsakları, kamuoyuna bir açıklama yaptılar. Açıklamada; "Hipopokrat yemini ederek insanlar arasında ayırım yapmaksızın insan sağlığıyla yakından ilgileneceğini belirten doktorların bir kısmı, özellikle de Çapa, Bakırköy, Haseki ve Bayrampaşa Devlet Hastanelerindeki Başhekimler; siyasi polisle işbirliği yaparak, doktorluk mesleği yerine, siyasal anlayışlarına göre hareket etmektedirler" dendi.

lararası görüşme olanağının engellenmesiyle sosyal-siyasal ilişkilerinin önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Siyasi tutsakların birbirinden tecrit edilmesinin hedeflendiği bu politika, diğer yandan insanca yaşam koşullarının ortadan kaldırılmasına yönelik hak gasplarını da içermektedir. Bugüne kadar şehitler, canlar pahasına direnişlerle yaratılan insanca yaşam koşulları bir çırpıda yok sayılmıştır. Tüm bu uygulamalar DYP-SHP hükümetinin demokratikleşme maskesi altında yürütülmektedir. Hak gasplarının ve baskı politikalarının sorumluları, bu politikaları belirleyen Adalet Bakanlığı ve uygulayıcıları konumdaki cezaevleri müdürleri ile savcılardır.

Bugün cezaevlerine ilişkin yeni bir hedef gösterme kampanyası yürütülmektedir. ANAP ve diğer burjuva partiler Kayseri firarını, koalisyon hükümetinin "cezaevinde iyileştirme ve reformlar yapması"na bağlıyorlar. Ancak bilmiyorlar ki, günümüzdeki cezaevi koşulları ANAP döneminden de daha kötüdür. Demirel siyasi tutsakların bulunduğu cezaevinde "otorite" olmadığını söyleyerek koşulları zorlaştırmanın ve açık baskıya yönelmenin sinyallerini veriyor. Gerçekle ilgisi olmayan "sayın yapılamıyor", "koşullara girilemiyor" sözleriyle Eskişehir tabutluklarının yeniden açılmasının propagandası yapıyor. Bütün bu ve benzeri sözler, uygulamalar gözönüne alındığında 1 Ağustos genelgesine ve terör yasasına dayanarak biz tutsaklara yönelmenin ön zemini hazırlıyor. Bu da; "iyileştirme", "reform", "insan hakları", "demokrasi" demogojisi altında yapılmaya çalışılıyor.

Başta Amasya, Aydın, Bursa, Ankara, Buca, Malatya, Konya, Erzincan vd. cezaevleri olmak üzere koalisyon hükümetiyle birlikte cezaevlerindeki koşullarımız daha da zorlaşmış, bir takım haklarımız gaspedilmiştir. Sorunlar azalmamış, artmıştır. Koalisyon hükümeti "iyileştirme" yapmamış, Eskişehir tabutlukları süreci öncesine göre daha da kötüleştirmiştir. O halde değışen nedir? Değışen sadece maskedir. Devletin zindancılık politikası yine uygulamadadır, sürmektedir. ANAP örtüsü kaldırılmış, üzerine DYP-SHP koalisyon hükümetinin "demokratik" maskesi atılmıştır.

Özal, Eskişehir cezaevinin "görülmeden kapatıldığı", "ne kadar konforlu olduğu" türünden sözleri ağzından düşürmeyerek özel savaş uygulamasının bir gereği ve mantığının sonucu olarak, özel savaş kurumları ve politikasına özgü 1 Ağustos genelgesinin, terör yasasının niye tam uygulanmadığının sinyallerini veriyor. Özel savaş taraftarları ve kontrgerillacılar ile onların siyaset düzeyinde sözcülüğünü yapanlar zindancılık politikasını hep gündemde tutarak devrimci tutsakları rehlin olarak ellerinde tuttuklarını bir biçimde ifade ediyorlar. Bu anlayışla rehlin tutma ve oç alma duygularını harekete geçiriyor, cezaevlerinde yeni rahatsızlıklar yaratmanın ön koşulunu oluşturuyor, "cezaevlerinde otorite yoktur" diyerek yeni baskı biçimlerine kapıları arıyorlar. Bu zindancılık politikasıyla cezaevlerinde insan hakları, Cenevre tutsaklık sözleşmesi ve yine demokratik, insani yaşanılır koşulların sağlanmayacağı, "reform" yapılmayacağı çok açıktır. Ölsa olsa 1 Ağustos genelgesi ve terör yasasında bazı rötuşlar yapılacak veya bunların isimleri değıştirilerek cezaevlerinde "iyileştirme yaptık" diye yutturmaya çalışacaklardır. Temel politika anlayış ve uygulama değışmeyecektir.

Şimdiye kadar olan uygulamada haklarımızın gasp edildiği, budandığı, koşulların zorlaştırılmaya çalışıldığı hususunda kamuoyunu bilgilendirmeyi görev bildik. Söylenenlerin ne yapacağız denencilerin vaadden öteye gitmediği, cezaevlerinde yeni sorunların yaşandığı ve bilhassa yaşanacağı konusunda gelişmeler mevcuttur. Biz devrimci tutsaklar olarak hak gasplarına yönelik bu politikalara seyirci kalmayacağımızı belirtiyor, kamuoyunu cezaevlerindeki gelişmelere duyarlı olmaya çağırıyoruz.

4 Mart 1992

BUNALIMIN SEBEBİ YABANCILAR MI?

Avrupa'da Burjuvazinin Ekonomik Baskısı ve Faşizmin Ayak Sesleri

M.Erdem

Avrupa ülkelerinde bu yıl peş peşe yapılan seçimlerin ortak noktasını ırkçı ve aşırı sağcı oylardaki çarpıcı artış oluşturuyor. Ekonomik krizin had safhaya ulaşması, tüm Avrupa hükümetleri tarafından kemer sıkma tedbirlerini gündeme sokmalarını zorunlu kılmıştır. Emperyalistler bu bunalımdan çıkış yolunu ekonomik ve siyasi baskıları yürürlüğe koyarak göreceli olarak atlarmaya çabalyorlar.

İlk olarak bir çırpıda tüm ekonomik ve sosyal hakların kısılmasına başvurulmaktadır. Bu kısıtlamalardan yerli işçilerde paylarına düşeni almaktadırlar. Ulaşım, tüm temel gıda maddelerine zamların yapılması ve onlar açısından en önemlisi de **ekonomik bunalımın sebebi olarak yabancıları** göstermek, yerli halktan gelen tepkileri yabancılarla yöneltmek emekçiler arasına ayrım koyup birbirleriyle çatıştırarak iktidarlarının ömürlerini biraz daha uzatmak istemektedirler. Bu konuda emperyalistler kısmı olarak başarılı olmaktadır. Çünkü bu propagandanın etkisi altında kalan önemli bir kesim mevcuttur.

Diğer yandan devlet tarafından yaratılan yabancı düşmanlığı ve bu işi pratik olarak uygulamaya sokan ırkçı, faşist parti ve örgütlerin yabancılar karşı hareketlere geçirilip haddi hesabı olmayan saldırıların yapılması, aynı zamanda onların iktidara gelmesi için taşların döşenmesi emperyalist ülkelerde alttan örgütlenerek iktidara gelmeye çalışan faşizm Avrupa'da son dönemlerde oylarını bir hayli artırarak uygun adım iktidara gelmeye aday olmuştur. Avrupa'da geçtiğimiz dönem ve yeni yapılan seçimlerde aşırı sağın boy gösterdiği ülkelerde durum şöyle şekilleniyor.

FRANSA:

Avrupa'da aşırı sağın en güçlü olduğu ülkelerden biri sayılabilir. Ekonomik krizin giderek derinleşmesi "sosyal demokrat" hükümeti anayasaya ek kanunlar çıkarmaya zorlamıştır. İrkçi şoven yasalar çıkarılarak yabancılar yönelik baskılar alabilmesine yoğunlaştırılmıştır. Avrupa'da ilk ırkçı saldırıların başladığı ve bir kaç kişinin öldürüldüğü ülkedir. İrkçi, şoven kanunların çıkarılmasında ve yabancılar hakkındaki kanunların çıkarılmasında tüm partiler elbirliği yapmaktadır.

Faşist partinin lideri olan (Milli Cephe) Jean-Marie Le Pen son dönemlerde daha azgın bir şekilde harekete geçerek "yabancılar evlerine" sloganı eşliğinde propaganda yaparak, kendi oylarını yüzde on'a yükselterek daha da pervasızlaşmıştır. En son Fransa'nın bir bölgesinde yapılan seçimlerde oyların yüzde otuz yedisini almayı başarmıştır. Milli Cephenin lideri olan Le Pen sicili temiz olmayan bir kişiliğe sahiptir. Fransız emperyalistlerinin Cezayir'i işgal ettikleri dönemde orduda subay olarak görev yapan işkenceci bir alçaktır. Şu anda yabancı ve yerli halka karşı kin kusan Le Pen gelecekte bunları basamak yaparak daha büyük işlere zemin hazırlamaya koyulmuş durumdadır. Geçtiğimiz dönemlerde Fransız burjuvazisi tarafından yurtsever devrimci ve komünist örgütlere karşı operasyonlar düzenleyip piyonların desteğiyle rasgele insanlar yakalanıp suçsuz yere tutuklanmakta ve kitleler üzerin-

de devlet terörü estirilmiştir.

AVUSTURYA:

İkinci Dünya Savaşı döneminde dünya halklarına kan kusturan halk düşmanı Onbaşı Hitler'in anavatanı Avusturya da kapitalizmin genel bunalımından nasibini almış durumdadır. Bu durumun verdiği rahatsızlığı gidermenin yolunu ekonomik, siyasi baskıları uygulamaya koymak ve yabancı düşmanlığı geliştirerek bulmaya çalışmaktadır. "Ekonomik bunalımın sebebi yabancılardır" diyerek yerli ve yabancı işçileri karşı karşıya getirmeye çalışmakta, kendisine yönelmek istenen tepkileri önlemeye çalışmaktadır.

Diğer ülkelerde olduğu gibi Avusturya'da da faşist parti ve örgütler son dönemlerde hızlı bir tempoyla sahneye çıkma durumundadırlar. Faşist örgütlerin ormanlarda **açıktan silahlı eğitim** yaptıkları ve şehirlerde 3-4 evde cephaneliklerinin

bulunduğu ortaya çıkarıldı. Legal olarak faaliyet yürüten Hürriyet Parti (FPÖ) açıktan yabancıları kınayıcı ve küçük düşürücü propaganda yapmak ve lideri olan Jorg Haider açıktan yerli ve yabancı işçiler arasındaki ayrımın doğal olduğunu, beğenmeyenlerin ülkesine geri dönebileceğini dönme dönme söylemektedir. Avusturya ulusu diye bir ulus olmadığını Alman ulusunun bir parçası olduklarını savunan ve son dönemlerde oylarını artıran bu parti, Alman emperyalizminin uluslararası arenadaki yükselişiyle birlikte ele alınıp değerlendirilmelidir.

İNGİLTERE:

Avrupa'da Almanya ve Fransa'dan sonra ekonomik olarak güçlü olan bir ülkedir. Ekonomik buhran diğer emperyalistleri çemberine aldığı gibi İngiltere'yi de sınıksız mengene arasına almış durumdadır. Kapitalizmin kendi eliyle boynuna taktığı bu değirmen taşını nasıl koparacağını yol ve yöntemlerini aramaktadır. Ekonomik bunalımın faturasını emekçilere kesen İngiliz emperyalizmine karşı halk muhalefeti de gelişmeye meyil göstermiştir.

Artırılan vergi paketine karşı (Adına kelle vergisi deniliyor) 24 Şubat 1992 tarihinde yüzbinlerin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşü dağıtmaya çalışan İngiliz polisi yürüyüşçülerden gereken dersi alarak payına düşeni aldı. Ekonomik ve siyasi bunalımın altından kalkamayan hükümetin kraliçenin vasıtasıyla parlamentoyu dağıttırarak yeni erken genel bir seçimin yapılmasını gündeme getirmiştir.

BELÇİKA:

Aşırı üretim sonucu kriz içerisinde debelenen Belçika emperyalizmi de bunalımın sebebi olarak yabancıları göstermektedir. Kendi halkından insanları yabancı işçilere karşı kışkırtmakta yabancıların saldırısına uğramasına kendisi zemin hazırlamaktadır. Her geçen gün yabancılar aleyhine ırkçı ve şöven kanunlar çıkarılıp yürürlüğe sokmakta yabancıların geleceğini belirsiz bir konuma sokmaktadır.

İktidarı verdiği zemin üzerinden rahatça hareket serbestisine sahip olan faşist parti ve örgütler son seçimlerde oylarını dört misli artırarak güçlenen Vlaams Blok Partisi meclise 12 milletvekili sokmayı başardı. Gelecekte iktidara doğru yürüyen faşist partinin önünde önemli bir engel yoktur. Aksine destek ve onay görmektedirler. Belçika'da da yabancıları yönelik ırkçı saldırılar yoğun bir şekilde sürdürülmektedir. Buna karşılık bazen yürüyüş ve mitingler tertiplenmektedir.

"Yabancılar Dışarı" diye bağırarak faşizmin bu uşakları acaba ekonomik bunalıma çare olabilecekler mi?

HOLLANDA:

Krizden etkilenen Hollanda emperyalizmi de son dönemlerde başta yabancı işçiler olmak üzere yerli işçiler üzerinde de ekonomik ve siyasi baskılarını son derece artırmıştır. Özellikle yabancıları dışlayarak birer köle konumuna sokmaya çalışmaktadır. Yabancı düşmanlığını körükleyerek yerli halkı yanına almaya özel önem göstermektedir, ne yazık ki diğer ülkelerde olduğu gibi Hollanda halkı da bu ayrımcı politikalara alet olmaktadır. Varolan zemin üzerinden hareket eden Hollanda'lı faşist hareketler önemli bir engelle karşılaşmamaktadır. Bugünlerde ekonomik bunalımın kendilerine de yüklendiğini anlayan Hollanda halkı belli bir kıpırdanma göstermeye başlamıştır. "Bunalımın sebebi yabancılardır" yalanını yaymaya çalışan burjuvazinin iki yüzlülüğünü görmeye başlamışlardır. Buna karşılık yürüyüş, miting gibi eylemler son dönemlerde başvurulan eylem tipleri gündeme sokulmuştur. Hollanda'da faşist partiler önemli varlık göstermeye başlamış ve yabancılarla saldırılar düzenlenmektedir.

Avrupa'da faşizm alttan örgütlenerek kafasını göstermiş durumda, şimdilik yabancıları hedef almakta ve onlara yönelmektedir. Bundan dolayı hiçbir yabancıların can güvenliği yoktur. Almanya vb. yerlerde kendi bağlarına çekilen yabancılar, kendi olanaklarıyla gruplar kurarak savunmaya geçmiş durumdadırlar.

İSVİÇRE:

Dünya paralarının (her türlü para, kara, sırdaş vb.) saklandığı ülke olan İsviçre bir polis devleti olarak algılanmalıdır. Diğer ülkelerde olduğu gibi İsviçre'de de yabancı düşmanlığı giderek bir turmanma göstermektedir. Yabancılar üzerinde çok ırkçı ve katmerli ekonomik baskılar uygulanmaktadır. Yerli halkın bu tür uygulamalara karşı tepkisi sıfır denecek kadar azdır. Diğer ülkelere nazaran sınıf mücadelesinin sifıra vurduğu bir ülkedir. Geçenlerde yapılan seçimlerde yabancı düşmanı tutumuyla tanınan Otomobilciler Partisi milletvekili sayısını 3'ten, 8'e çıkarması ve yine Ligue Tessinois Partisinin aşırı sağ sloganlarla Tesin bölgesinde ikinci parti konumuna yükselmesi dikkat çekilmesi gereken bir konudur.

İTALYA:

Faşizmin geçmişte mazisi olan bir ülkesidir. İtalya da son dönemlerde yabancılarla ırkçı faşist saldırıların yoğunlaştığı bir ülke konuma gelmiştir. Diktatör, Mussolini'nin ülkesi olan ve dünya halkları nezdinde iyi bir yere sahip olmayan yerdir. Ge-

lecekte ekonomik bunalımın verdiği rahatsızlık nedeniyle alt üst oluşların olacağı bir ülkedir. Kendi varlığını Almanya ile yazgı birliğine bağlamıştır.

ALMANYA:

Birinci Dünya Savaşına Wilhelm tarafından sokulan Almanya yenilgi aldı. Rus, İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından ekonomisi yerle bir olan Almanya, ABD ve İngilizler tarafından tekrar ayakları üzerine dikildi. Bu sayede güçlenen Almanya, İkinci Dünya Savaşına İtalya ve Japonya ile birlikte girdi. Önce Avrupa'ya saldırdı ve yendi. Ardından SSCB'ye yöneldi, dört sene süren savaşta Stalingrad'ta yenilgi aldı. Stalin'den şamar yiyen Hitler intihar etmek zorunda kaldı. Dünyanın fethi için savaşan Hitler'in özlemlerini bugün onun torunları devam ettirmektedirler. Hitler döneminde Yahudiler ve çingenelere karşı katliamlar düzenlendi. Bugün onların yerine yabancılar hedef alınmaktadır. İkinci Dünya Savaşı döneminde Hitlerler "dünyanın Almanlar tarafından fethedilmesi için her araca başvurulmalıdır" demektedir. İşte vicdan ve şerefi olmayan bu kişilerin bugünkü halefleri de çoluk çocuk demeden rastgele yabancılar acımasızca saldırmaktadırlar.

Almanya faşist saldırıların yoğun bir şekilde sürdürüldüğü bir ülke konumdadırlar. Faşist parti ve örgütler devlet tarafından desteklenmekte ve hiç bir engelle karşılaşmamaktadırlar.

Alman devleti, bugüne kadar eylemci faşist mensuplara gözyummuş, eylem yapmalarını objektif olarak desteklemiştir. Neo Naziler, son Avrupa Parlemantosunu seçimlerinde yüzde yedi oy alarak bütün dikkatleri üzerine çekmişlerdir. Cumhuriyetçi Partinin lideri olan Franz Schonhuber, "yabancılar dışarı" sloganıyla önemli oy potansiyeli toplamıştır.

AVRUPA PROLETARYASI VE YURT DIŞINDAKİ DEVRİMCI ÖRGÜTLERİN GÖREV VE SORUMLULUKLARI NELERDİR?

Berlin duvarını yıkan batılı emperyalistler yabancı göçünü durdurmak için yeni bir duvar örmeye çalışıyorlar. Avrupa Ekonomik Topluluğuna bağlı tüm emperyalist ülkelerde yabancılar hakkında aynı düşünceleri paylaşmaktadırlar.

Kanunlar burjuva parlemantosunda çıkarılmakta pratikte iş faşist parti ve örgütlere yaptırılmaktadır. Irkçılık alabildiğine körüklenmekte yabancılar dışlanmakta ve düşman olarak görülmektedirler.

Avrupa'da faşizm alttan örgütlenerek kafasını çıkarmış durumda, şimdilik yabancıları hedef almakta ve onlara yönelmektedir. Bundan dolayı hiçbir yabancıların can güvenliği yoktur. Almanya vb. yerlerde kendi başlarına terk edilen yabancılar, kendi olanaklarıyla gruplar kurarak savunmaya geçmiş durumdadırlar. Bu gruplar iyi örgütlenip savunma komiteleri kurmazlarsa sonucun iyi olmayacağı ortadadır.

Ekonomik ve siyasi baskının yanı sıra ırkçı ve faşist baskılara da maruz kalan yabancıların yanı sıra ekonomik baskının altında ezilen yerli işçilerde son dönemlerde daha aktifleşme ve sınıf mücadelesine meyil göstermektedirler. Bugün ML partiler olmasa da çeşitli gruplar mevcuttur. Bu gruplar sınıf mücadelesini temel alıp tükenmez bir azimle proletarya partilerini inşa etmeye çalışmalıdırlar, ırkçılığa karşı görünmeye çalışan iki yüzlü burjuva partileri teşhir edilmelidir.

Tüm devrimci ve yurtsever örgütler Avrupa devrimci, yurtsever ve anti emperyalist örgütlerle bu sorunun üzerine ciddi bir şekilde eğilmeli, ortak tavır ve eylem birlikleri geliştirmeye çalışmalıdırlar. Problemin yalnız faşistlerden ibaret olmadığını, tekelci burjuva düzenlerinin yıkılmadığı müddetçe varolacağını bıkmadan anlatmalıyız.

Bu sorunlara karşı mücadele, Türkiye devrimiyle diyalektik bir bağ içerisinde ele alınarak yürütülmelidir. Gözaltındaki kaybolmalar ve kontrgerillanın provakasyonlarını açığa çıkarmalı, TC'nin Kürdistan'a yönelik işgal, katliam provaları teşhir edilmeli, tüm bu sorunlara Avrupa'lı kamuoyunun da dikkati çekilmelidir.

İdeolojik Mücadelede Kitle İletişim Araçları

M.Ali Doğan

Sınıf savaşımının çok değişik biçimleri vardır. Bu savaşım; toplumsal, ekonomik, siyasi, ideolojik vb. yaşamın bütün alanlarını içine alır. Bu çalışma günümüz basınının ideolojik boyutunu sergileyerek ideolojik mücadeleye dikkat çekip, ideolojik mücadelede yayın faaliyetinin önemini belirlemek amacındadır. Yayın faaliyetinin şimdiki olumsuzluklarını belirleyip, öneriler geliştirmeyi hedeflemektedir. Mücadele biçimlerinin pratikteki karmaşıklığı, bu biçimlerin karıştırılmasına yol açmaktadır. Burada ideolojik mücadeleyi diğer, mücadele biçimlerinden ayrı anlatmamıza rağmen, okuyucu tarafından bu biçimlerin birbirleriyle diyalog ilişkilerinin olduğu düşünülmelidir.

Sınıf savaşımında ideolojik mücadelenin önemi tartışılmaz. "İdeolojiler öldü!" sloganları yükselirken ideolojiyi bilimsel bir disiplin içinde ifade etmeyip, bir rasgelelik içindeki aktarıp, sınıf savaşımına pek fazla yarar sağlamaz. Bu yüzden aynen Marks'ın yaptığı gibi ideolojik mücadelenin bilimsel bir disiplin içinde ifade edilmesi gerekir. Buradan çıkarak ideolojik aygıtlara geldiğimizde de ideolojik aygıtların işlevlerini; yaptıklarını ve yapabileceklerini de sınıf savaşımı verenlerin bilmesi gerekir.

İdeolojik mücadele dendiğinde önce kitle iletişim araçları akla gelmektedir. Kuşkusuz ideolojik mücadelenin araçları sadece kitle iletişim araçları değildir. Ancak en önemlisi olduğu tartışılmaz. Ajitasyon ve propaganda faaliyetleri, yüzyüze iletişim, eğitim, din vb... olgular da birer ideolojik aygittir. Bu çalışmada incelenecek konu, kitle iletişimidir. Bir başka söyleyişle; yayın faaliyeti incelenecektir.

Kitle iletişimini kapsayan araçlar topluluğu teknolojik gelişmelere bağlı olarak mesajı çoğaltmayı hedefler. Bu bakımdan bu araçlara mesaj çoğaltıcıları denmektedir. Mesajın içeriğinin ideolojik boyutu olunca ideolojik aygıtların önemi de anlaşılır. Gazete, kitap, dergi, broşür gibi yazılı basın, tiyatro, sinema, film, radyo, televizyon, plak, kaset, video kaset gibi iletişim araçları mesaj çoğaltırlar.

Her mesajın ideolojik bir içeriği taşıdığını bilince; iletişim araçlarına sahip olanların ideolojik bakış açlarına sahip olacağını söylemek de yanlış olmaz.

"Egemen ideoloji" kavramı değişken bir tanım olmasına karşın; açıklamalar boyunca kullanılacaktır. Çünkü; bu araştırmanın zaman boyutunda egemen olan ideoloji gerici-faşist yönü ağır basan burjuva ideolojisidir. Bu ideoloji sömürüye dayanan, insan haklarından uzak, iki yüzlü, acımasız ideolojidir. İdeolojilerin yok olduğunu iddia eden ideolojidir. Radyo-televizyon ve yazılı basının egemen sınıfların ideolojik aygıtı olduğu bugün tartışılmaz kabul görüyor ve basın pratiği de bunu hergün kanıtıyor. Hem ulusal hem de uluslararası düzeyde basın-yayın araçları sınıf çatışması ve ideolojik mücadelede gerici faşist burjuvazinin elindeki "kağıt"tır. Yıllardır, televizyonda, radyoda bangır bangır Sovyetler Birliği ile ilgili haberler verilir ve çok yakından takip edilerek, izleyiciye aktarılır. Burada "iflas eden komünizm" teması, Komünist Partisinin başına gelenler(!) anlatılarak yenilenir. Emekçiler bu masalı dinlemek ve kendi gerçeğinden uzaklaşmak durumundadır. Bu örnek sadece biri... Bunun yüzlerceyle/binlerceyle birleştiği düşünülünce sorunun önemi anlaşılır. Stalin'i karalamak için yapılmadık rezalet kalmadı; her seferinde toplu mezar ve Hitler'le birlikte götürülenmesi bilinçli bir propaganda yöntemidir ve dünyaya egemen olanların ideolojisini güçlü ve "demokrat" göstermeyi hedefler. Romanya olayları sırasında üretilen yalan haberler; tüm dünyaya, komünizmin çöküşü şeklinde lanse edildi... Körfez savaşını emperyalist Amerika'nın CNN televizyonunun kazandığını söylemek yanlış olmaz. Bunun gibi nice olay var. Bütün bu yalanlara imzasını koyan bir ideoloji var; burjuvazinin ideolojisi... Türkiye'de karşısında alternatifinin çok güçsüz olması, ona egemenlik sağlıyor. Bu nedenle "egemen ideoloji" dendiğinde gerici-faşist burjuvazinin ideolojisi anlaşılmalıdır.

Egemen ideoloji kitle iletişim araçlarını kullanarak olgular ve genel eğilimleri tahrif eder. Gerçekleri çarpıtır. Bu araçlarda artık haber yoktur, propaganda vardır. Sosyalizmin(!) başarısızlığı, komünizmin çöktüğü, direnişin ve mücadelenin gereksizliği, fayda etmeyeceği gibi

düşünceleri işlemektedir. Burjuvazi "ideolojik savaş" yürütmektedir. Kitle iletişim araçlarını kendi saldırgan ideolojisine hizmet için kullanmaktadır. "Ideolojik savaş"ta gizli istihbarat örgütleri, tekeller ve basın içindedir. Basın grupları incelendiğinde bu ilişkiler net bir şekilde görülmektedir.(1)

"Yeni Uluslararası İletişim Düzeni"

İlginçtir, dünyadaki enformasyon akışının yönü hep emperyalist ülkelerden; sömürülen ülkelere doğrudur. Buna karşı çıkılmasına rağmen "yeni ekonomik düzen" ve buna bağlı olarak "yeni uluslararası iletişim düzeni", haberin serbest dolaşımını pek gelişmemiş ülkeler lehine düzenlemez. Çünkü bu seferde teknolojik üstünlük haber akışına yön verir ki; değişen bir şey olmaz. İlginçtir diyoruz, çünkü bu başkaldır Birleşmiş Milletler'de gerçekleşti ve savaşta geri bırakılmış aleyhine ABD kazandı. ABD'nin Birleşmiş Milletler'deki hakimiyeti şöyledir: Hatırlanırsa ABD; 1980'lerin başında aidatlarını ödememe tehditinde bulundu. Birleşmiş Milletler dağılma noktasına geldi; çünkü giderlerin büyük kısmı ABD tarafından karşılanıyordu. Birleşmiş Milletler bu dönemi tavizlerle atlattı. Şimdi; Birleşmiş Milletler'in her kararı, ne hikmetse; ABD'nin de kararı oluyor. Ya da tam tersi; ABD'nin dedikleri BM kararı olarak çıkıyor. Dikkat edilmesi

gerekten bir nokta da BM'in yöneticilerinin ülkesi... ABD'nin dış politikasında önemli gördüğü bölge devletlerinden seçilmesi bir gelenek olmuştur. İspanyol dilinin Güney Amerika'ya hakim, olduğu biliniyor ve ABD bu nedenle BM Genel Sekreterini İspanyol kökenli biri olarak seçiyor. Şimdi de Ortadoğu, ABD'nin

SINIFLAR VAROLDUKÇA TARAFLAR DA VAROLACAKTIR. İLETİŞİM ARAÇLARI DA YA BURJUVAZİDEN YANA YA DA PROLETARYADAN YANA OLMAK DURUMUNDADIRLAR

dış politikasında başrollerde... 1991, BM Genel Sekreterinin değiştiği yıldır. Yeni dönemin BM Genel Sekreteri kuşkusuz; Arap alemine hükmetmek için Arap olacak ve yeni Genel Sekreter Mısır'dan... Bunlar tesadüf değildir. İletişim olgusu; emperyalizme hizmet etmektedir. ABD'nin burjuvazisi düzeninin devamı için en büyük silah olarak kullanmaya devam edecektir, iletişimi ve araçlarını...(2)

İdeoloji; yaşamı algılama ve değerlendirme biçimlerini ifade eder. İdeolojik aygıtlar da bunun için çalışır. Hollywood filmleri televizyonlarda, sinemalarda "yeni yaşamlar sunar", "life of America"... Her Amerikan filminde mutlaka bir "Amerika" bayrağı vardır. İletişim araçları günümüzde "halkların afyonu" olmuştur. Toplumlar, halklar, sınıflar kendi gerçeklerinden uzaklaştırılmışlardır. Bunu burjuvazi, ideolojik bombardımanıyla yapmıştır. Bu gidiş; sınıf savaşını verenlerin dikkatle tespiti şarttır. Ve çözümü mümkündür.

12 Eylül'de "Kalemlerin İhaneti"

Türkiye'de gerici-faşist ideolojinin hakimiyeti tartışılmaz. Bütün günlük gazetelerin, televizyonun, radyonun bu ideolojiden rahatsız olmadıkları anlaşılıyor. Bütün basın-yayın araçlarının içerik çözümlemesini yaptığımızda ortaya "Kalemlerin ihaneti" çıkmaktadır.(3) Gazetelerden oluk oluk onursuzluk akmaktadır. Renkler karma karışıktır, net olan "ihanet"tir, "insan haklarına saygısızlık"tır. Net olan; halkın gerçekleri öğrenme hakkı adına, "kamu yararı" adına bir takım yetkileri aldığını sananların kalemlerini gerici-faşist devlete sattığıdır. Emekten, emekçiden, devrimciden, insan haklarından, iyiden güzelden yana yazı yazılmaz. 12 Eylül basını ile olayı somut ve net olarak göstermek mümkündür. Ancak bugün de değişen birşey yoktur, doğası gereği olamaz da. Gazeteler; taraftır. Egemen ideolojilerden yana taraftır. Emir ne ise o şekilde gazetesini üretir. Savcıların iddialarını yayınlıyorlar, suçluların savunmalarını yayınlamazlar. İşkencecilere alkış tutarlar. İnsan haklarına saygı bugün dillerinden düşürmüyorlar!.. İlan-reklam, gazetelerin nereye bakacağını ortaya koyuyor. Başka bir ideolojiyi üretmelerini beklemek zaten anlamsız bu noktada. Bu gazetelerdeki "demokrasi" lafları halkın gözünde artık anlam bulmaz. Halk, bakışını net bir şekilde koymuştur. Yıllardır nüfusa oranla gazete satışlarının düşük dolmasının bir nedeni de halkın ihtiyacı olan gerçekleri öğrenme hakkını, gazetelerin dışlamış olmasıdır. Resmi egemen ideolojinin borozanı olmalarını kamuoyu hafızasında tutuyor. Gazeteler, gazetecilik yapmamaktadır. Burjuva gazetelerinin antibiyotiği lotoryalar ve promosyonlar "gazete" diye sunulan kağıtları sattırılmaktadır. Bu da özü itibarıyla burjuvaziye boyun eğmişliğin göstergesidir.

İdeolojik Aygıtların İçyüzü

TRT; devletin tekelindedir, yani radyo ve televizyon yayını devletin tekelindedir. Özel televizyon gündemdedir, radyo ve televizyonda devlet tekelinin kaldırılacağını söylüyor. Doğrudur, kaldırılır. Ancak özel televizyonlar da ruhsat almak ve yaşamak için "birlik ve beraberlik" sloganı üretmek zorundadır. Özel televizyonların da gerici faşist-faşist ideolojileri savunacağı açıktır. Özel televizyonları denetleyecek "Radyo ve Televizyon Yüksek Kurulu" bu amaçla çalışma yapacaktır. İlan ve reklam gelirleri egemen ideolojinin sloganlarını üretti-recektir. Hiçbir söze gerek yok, temcit pilavı gibi izleyiciye sunulan "12 Eylül öncesi" progra-

mı herkesin aklında... Siyasi polisin senaryoları günlük yarım saatlik haberlerin çoğunu işgal ediyor. Diğer haberlerin çoğu propaganda kampanyalarının ürünleridir. Star televizyonu için söylenecek hiçbir söz yok! GAP televizyonu ideolojik bir hedefe sahiptir. Olağanüstü Hal Bölge Valiliğinin 1990'da başlattığı "Her köye renkli televizyon" kampanyasının başka ne amacı olabilir? "Anadolu'dan Görüntüm" vb. televizyon programları devletin "Güneydoğu halkına" nasıl sıcak baktığını izleyicilere müjdelere!

Radyo yayınları da devletin tekelindedir. Belediyelerin radyoları tartışılrsa da polisin radyosu başka kurumların radyolarından önce var. Bu durumda daha ne söylenebilir?

Kitap piyasası da belli.. Egemenler kitapları yasaklıyor. Neyin okunup neyin okunmayacağına karar veriyorlar, böylece ideolojilerinin korunacağını sanıyorlar. Bunlara rağmen egemen ideoloji bütün olanaklarıyla ideolojisini yaymayı sürdürüyor. Kitleleri kendi gerçeklerinden uzaklaştırmak için bütün kurumlarını kullanıyor. Bakanlıkların ve çeşitli kurum, kuruluş ve vakıfların yayınlarındaki gerici-faşist içerikleri ortada.. Bir örnek vermek gerek: Resmi ideoloji; kültüre çok önem verir!.. Bu bilinçle gençliğe "Milli Kültür ve Gençliğin Sesi" isimli bir dergi çıkarılıyor. Dergi önce 13 bin, sonra 16 bin basılıp dağıtılıyor ve iade % 80 dolayında... Ne var ki, iade arttıkça baskı sayısı yükseltilmiş!.. Çünkü "milli" yayın politikası nitelikten öte nicelik arıyor. En çok tirajlı gençlik yayını devlet çıkarmak istiyor...(5) "Türk-İslam Sentezi"nin ürünü kitaplar, Diyanet İşleri'nin yayınları, çeşitli vakıfların yayınları "milli" bir içerikle verilir. Türkiye'de kitap okunmamasından dolayı yakınıdır. Türkiye'de kitap okumayı isteyen geniş kitle vardır, bunun bilimsel tespiti ayrıca bir araştırma konusu... Kitabevlerine girip girip kitap seyreten ancak alamadan çıkan binlerce insan vardır. Buradan kitaba ilgi var, diyebiliriz. Kitap toplatmaları, televizyonda yasak yayın diye sunulması, kütüphanelerde "YK" rümuza (yasak kitap), "milli" içerikleri toplumu okumaktan uzak kılıyor.

Burjuvazinin fikirleri, tasarımları; ideolojik aygıtlarla emekçilerin düşüncesi olmuş sanki... Bunca masal anlatan aygıtlar varken, gerçeği fısıldayan kiteselliğe ulaşmış yayının olmaması emekçilerin burjuva ideolojisinden etkilenmesi için yeterlidir. L. Althusser devletin ideolojik aygıtları kavramından bahseder ve DIA'ların "ideoloji kullanarak işlediklerini" söyler. Tüm siyasal sınıf mücadelesi devlet çevresinde döner. Bilindiği gibi marksizme göre, devlet bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde egemenlik kurduğu üst yapı kurumudur. Devlet aygıtı ile devlet iktidarı ayrıldığında, devletin aygıtının baskıcı yanının dışında ideolojik yönünün de olduğu görülür. Althusser, oğuyu açıklamak için devletin manevi zorunu, devletin ideo-

İşçi sınıfının ve emekçilerin "kendi gerçeklerini" gösterebilecek yayınlar birçok önemli işlev gerçekleştirmektedir. Bu işlevlerden biri kitleleri bilgilendirmektir. Emekçilerin "egemen ideolojiler" tarafından kuşatılmış olduğu düşünülürse bunun önemi daha iyi anlaşılır.

lojik aygıtlarıyla, devletin maddi zorunu da devletin baskı aygıtıyla ifade ediyor. "Hiç bir sınıf DİA'lar içinde ve üstünde hegemonyasını uygulamadan Devlet iktidarını sürekli olarak elinde tutamaz." Bu yüzden devletin çok sayıda DİA'sı var.(6) Bu noktada Türkiye'deki basının da çoğunun devletin "ideolojik aygıtı" olduğu gözüktür. Bu aygıtların özel ya da kamu alanında olması bir şeyi değiştirmez. Zaten yönetici sınıflar üretim araçlarının mülkiyetinin elinde bulunduranlardır ki, o da emekçi sınıflar değildir. Kısaca söylenecek olursa; ideolojisi ha Hürriyet gazetesi, ha Cumhuriyet gazetesi, ha Vakıflar Genel Müdürlüğü, ha Diyanet İşleri Müdürlüğü, ha Kültür Bakanlığı, ha TRT kurumu üretmiş farketmez. Bunların hepsi burjuvazinin egemenliği altında ideolojisinin yeniden üretimini yaparlar.

Genel olarak iletişimi incelediğimde görüntüler böyle çıkıyor ortaya... Türkiye'de sınıf savaşımına katkıda bulunacak, genel devrim çıkarlarını savunan; işçiden, emekçiden, ezilen halklardan yana taraf olan yol gösteren gazeteler, televizyonlar, radyolar gerekiyor.

İdeoloji bilindiği gibi maddi koşulların meydana getirdiği bir üstyapı kurumudur. Yani "bir kulübede, bir saraydakinden başka türlü düşünülür". Ancak, egemen ideoloji bunu tersine çevirmiştir Tersine, çevirdiği için ya da yanlış bir bilinçle düşünüldüğü için "kulübede saray hayalleri kurdurular. İnsanlara kendi maddi koşullarının dışında düşünce sunulur. Böylece egemen sınıf; ezilen sınıflara, ezilen halklara karşı baskısını, sömürülerini sürdürür. Sergilemeye çalıştığımız olay; burjuva ideolojisinin egemenlik kurduğu sınıfları; kendi gerçeklerinden uzaklaştırdığıdır. Ezilenlerin zihinleri fethedilmiştir. Bunun için sınıf savaşım yürütenlerin ezilen sınıflara, halklara zihinlerini, zincirden kurtarmasını göstermesi şarttır. Bunun yolunun yönteminin incelenmesi, bilimsel temeli olan devrimci ideolojisini, gerçek sahiplerine ulaştırma zamanı geldi de, geçiyor bile...

İdeoloji ile kitle iletişim araçları arasındaki ilişki konusunda sözlerimizi noktatalalım: "Sınıflı toplumlarda ideolojiler daima sınıfsal bir araçlardır. Marx şöyle der; 'Egemen sınıfların düşünceleri her çağda egemen düşüncelerdir, eş deyişle toplumun egemen özdeksel gücü olan sınıf aynı zamanda onun egemen tinsel gücüdür de.' Bu yüzden ki sınıflı toplumlar da ideolojilerde, tıpkı sınıflar gibi, karşıtlar ve bir savaşım (mücadele) konusu olurlar."(7)

KİTLE İLETİŞİM ARAÇLARINDA EGEMEN İDEOLOJİLERİN PROPAGANDASI

İletişim araçları etkili bir mücadele silahıdır. Bunu söylerken her türlü işlevi de ona yüklemek olmaz. Ancak ideolojik mücadelede en önemli silahtır diyebiliriz. Burjuvazi bu silahı bazen açıktan açığa bazen sinsice düzeninin yeniden üretimi için çok etkin kullanmaktadır. Emekçilere ve halklara en ağır kurşunların gazete, radyo, televizyon gibi kitle iletişim araçlarından yaydığına özel dikkat çekmek gerek. Basın, "yaşamın öbür yönlerinde olduğu gibi işçi sınıfının sorunlarına yaklaşımda da, temsil ettiği sınıfın çıkarlarına uygun bir yol izlemektedir."(8)

Bilindiği gibi, basın araştırmalarında uygulanan yöntem genellikle içerik çözümlemeleridir. Kitle iletişim araçlarının tek tek içerik çözümlemesini yapsak daha net ortaya çıkar; basının ideolojik güdümü... Biz burada yapılmış bir çalışmadan bahsederek yanlı ve amaçlı haberlerin dökümünü yapmayı, sorunu Cumhuriyet ve Tercüman'ın çalışma yaşamına bakışını sergileyen bu araştırmadan alıntılar yaparak geçiştireceğiz. Ancak ideolojik yönlendirmede basının işlevinin çok önemli olduğunu ısrarla belirtiyoruz. Bu çalışma 12 Eylül öncesinde yapılmış; örnek gösterilen gazete tarihleri biraz eski, ama bugün de karşılaşılmış olası haberlerden. Gazete başlıklarında "Çöp değil, para süpürüyorlar", 'Çöpçülerin burunlarından kıl aldırıyorlar', 'İşçiler Genel Müdürdün Fazla Maaş Alıyor' (6.8.1979 günlü Hürriyet, 10.8.1979 günlü Dünya, 1.9.1979 günlü Günaydın gazetelerinden) "Amaç, yaklaşan toplu sözleşme dönemi dolayısıyla, işverenle toplu sözleşme masasına oturacak olan sendikaları, işveren ve kamuoyu karşısında mahkum etmektir. Haberler bir yönüyle dargelirlilerin (memur, küçük esnaf ve b.g.) işçi sınıfına tepki gösterilmesini sağlayacak, öbür yönüyle işverenlere koz olacaktır. Oysa ki, bu haberlerde, işçilerin aldıkları ücretlere ilişkin olarak ortaya atılan rakamlar genellikle bürüt üzerinden, öbür çalışanları ise net üzerinden gösterilip kıyaslamalar yapılmaktadır. (Yol-İş, Sayı: 135)"(9)

Cumhuriyet ve Tercüman gazetelerindeki o günlerdeki haber metinleri ve haber dışı yazılardaki içeriklerin yüzdeleriyle verildiği Ankara Üniversitesi öğretim görevlisi Nevzat Dağlı'nın bu araştırmasının sonucu şöyle bağlanmış: "Araştırmanın sonucu bize göstermiştir ki, basınımız sahip olduğu ideolojik yapıyı büyük ölçüde işçi sorunlarına eğilmede de yan-

sıtmaktadır. Haberlerin verilışı, yorumların içeriği hep bu ideolojik yapıların güdümünde olmakta ve bu yapının doğrultusunda kamuoyu oluşturmaya, eğitmeye çalışmaktadırlar."(10)

Görölmektedir ki; gazeteler propaganda yapmaktadır. Bugün buna televizyon da eklenmiştir. Önceki satırlamızda da konuya değindik. Burjuvazi bütün kitle iletişim araçlarını çikarları doğrultusunda kullanmaktadır. Gazeteler, dergiler, kitaplar, radyo, televizyon istisnasız aynı ağızdır. Bir "fikir standartlaşması" olgusu vardır "Basın özgürlüğü" bu standartlaşma ile vardır. "Basının tarafsızlığı" ilkesi, fikir standartlaşması ile bir bütönlük arz ediyor. Basın iddia edilen aksine, tarafsız değildir. Bunun olanağı da yoktur. "... Bu araçlar doğal işleyişleri içinde tek yanlıdırlar. Tek yanlı olmanın teknik açıklaması yanında bir başka açıklaması daha vardır. Kanımıza göre kitle iletişim araçları baskıcı devlet işlevlerinin yerini almıştır. Siyasal gelişmenin ve düzeyin, bireyin temel hak ve özgürlüklerine yeterince güvence oluşturamadığı dönemlerde yani 20. yüzyıl öncesinde ideolojik yönlendirmenin eksik kalması durumunda onun yerini baskıcı işlevler almasına karşılık günümüzde ideolojik işlevler ister istemez başanlı olmak zorundadır. İdeolojik işlevin başansızlığı durumunda onun yerini uzun süre baskıcı devlet işlevlerine bırakmak mümkün gözökmemektedir. O nedenle günümüzün ideolojik yaklaşımları ve çalışmaları, tek yanlılığa önem vermek ve tek yanlı olmak durumundadır. Buna zorunluluk duymaktadır."(11)

MARX SÖYLE DER; 'EGEMEN SINIFLARIN DÜŞÜNCELERİ HER ÇAĞDA EGEMEN DÜŞÜNCELERDİR, EŞ DEYİŞLE TOPLUMUN EGEMEN ÖZDEKSEL GÜCÜ OLAN SINIF AYNI ZAMANDA ONUN EGEMEN TİNSEL GÜCÜDÜR DE' BU YÜZDENDİR Kİ SINIFLI TOPLUMLARDA İDEOLOJİLERDE, TPKİ SINIFLAR GİBİ, KARŐITTIRLAR VE BİR SAVAŞIM (MÜCADELE) KONUSU OLURLAR

Ancak, Türkiye gibi ölkelerde faşizmin sürekli olması nedeniyle dvetin ideolojik baskısının yanında fiili zor kendini daha çok hissettirmiştir.

Devlet-Basın Elele

Devletle, basının içiçeliği ve ideolojik işlev için birlikteliği artık kimseyi şaşırtmıyor. 12 Eylül sonrasında 1982'de gazeteler dillerini teknik olarak değiştirdiler. Bu değiştirme sürecinde başlıklar, önpłana çıkacak haberler ve geriye itilecek haberler de belirlenmiştir. Sözelimi çeşitli örgüt isimlerini haber başlığına çıkarmama-

ya başlanmışlardır. Böylece okur, bazı gerçeklerden uzak tutılmaya çalışılmıştır. Okur, basının ideolojik işlevi kullanılarak bazı konulara duyarsız hale getirilmeye başlanmıştır. Burjuvazinin basını, ideolojik güdüleme işlevini gerçekten başarmıştır. 12 Eylül'ün baskıcı yönü de bu güdülemeyi derinleştirmiştir.

Basının ideolojik işlevi okura/bireye nasıl etki ediyor? "... Birey, günün her saatinde olduğu gibi, yaşamın her anında ya da döneminde kitle kültürünün oluşturucu kaynağı olan kitle ileşitim araçlarının denetimi altındadır. Kitle kültürü uyulurucu özelliğiyle kişilerin zamanlarını doldurup onların denetim dışı ekonomik ve siyasal sorunlarla uğraşmasını engellemeye çalışır."(12) Hatta ekonomik ve siyasal sorunların içeriği değiştirilip, onları da kontrole çalışır. 12 Eylül sonrası ekonomik haberler daha çok TUSİAD, TOBB, Ziraat Odası, Genç Sanayiciler Derneği ya da holdingler, şirketler ve KİT'lerdir. şimdi buna borsa haberleri eklendi.

"Haber, propagandanın ana unsurudur."(13) "Çağdaş propaganda, haber gibi ağırlıklı gerçek olgu ve olaylara dayanmaktadır. Günümüz propagandasının kullandığı olgu ve olayların çok büyük bir oranda gerçek olduğu anlaşılmaktadır. Çağdaş propaganda kuşkusuz bazı gerçekleri saklar (...) Haber ve haber kaynakları hemen her sistem ve ölkede belirli çikarların, ya da en azından toplumun yararına onu temsil ettiği varsayılan Devletin hizmetindedir."(14) Burada 'gerçek' sözcüğü varolan durum anlamında kullanılmaktadır. Burjuvazinin gazetelerindeki haberler 'gerçek'tir, ancak bazı gerçekler de saklanmaktadır. İstatistikler 'gerçek'leri saptırmak için kullanılmaktadır. Spor, önemli bir politik olayı bastırmak için gündeme sokulmaktadır. Galatasaray-Monako maçının; seçimleri örtbas ettiği bir gerçektir. Tanju-Hölyü aşkı basının manşetlerinde gündemdedir. Geniş halk yığınları kendilerine sunulan manşetlerle, gerçek öğreniyor ve dünyayı artık bu çerçeveyle algılıyorlar. İşte bu nedenle çağdaş propaganda; haberde gerçeği kullanır. Ama bu gerçek nedir? Boş, ivir zivir gerçektir.. Bu saptamadan sonra dikkati son dönemlerde iktidarlar tarafından sloganlaştırılan

"demokrasi", "insanca yaşama" ve "ilerleme" konularına çekiyoruz. Egemen sınıf gene sahtekarlık yapmaktadır. İletişim araçlarının olanaklarıyla insanları şaşkınlığa sürükleyen, kendi gerçeklerinden uzaklaştırılan propagandalar yapılmaktadır. Yukarıda söylenen kavramların yanında sürekli "birlik ve beraberlik", "bölünmez bütünlük" sloganlarının kullanılması, ideolojiktir. Basının güdülendirici işlevi artık bu yöndedir.

Kitle iletişim araçlarının egemen sınıfların kontrolüne düşüşü bakın nasıl oluyor? Özü itibarıyla eleştiren olan kitle iletişim araçlarını iyi niyetle değendirelim. "...Kuruluşların, ne denli iyi niyetli olursa olsun, şekilleri ne olursa olsun (Devlet, Kilise, gönüllü grupları, politik partiler) halk gemisinin şiddetle kayalara bindirilmesini önlemede çıkarı vardır, bu yüzden de medya içinde çalışanları öylesine etkiler ki, bunlar, tartışma ve sorgulama yapar gibi görünseler de, bu tür sorgulamaların gerçekten zarar verebileceği yerlerde deriyi çatlatmayan üretim biçimlerine duygusuzca yönelirler. Sorunları sergilerken, demokratik toplumun herkesin kabul ettiği basmakalıp varsayımlarının tamamen içinde hareket etmeye yönelecek; ne bu basmakalıp varsayımları kökten sorgulamaya, ne de bunları çağdaş yaşamın özelliklerine rahatsız edici bir biçimde uygulamaya girişecektir; programların verdiği 'uyarı'yı vurgulayacaktır, ama bu, çok geçmeden, ajitasyonun kendisinin ilginçliği adına sorunların bir ajitasyonu haline dönüşecektir; dolayısıyla bu da yine status quo'nun bir kabul şekli olacaktır." Dolayısıyla kitle iletişim araçlarının işlevi; "günün belirli yaşamını güçlendirmek, yeni ya da belirmekte olan alıcı kitlenin kendilerine sunulan 'gerçekliği' kabul etmelerine yardımcı olmaktadır. Her şey 'ilginç', hatta aynı derecede 'ilginç' olarak gösterilmek zorundadır, çünkü bunun dışında bir şey yapmak, genellikle her biri bir sonraki kadar önemli, birbirini izleyen eğlenceler bütünü olarak gösterilir."(15)

İktidardan serbest rekabete dayalı düzende, amacın "kar" olduğu düzende, emekçilerin "insanca yaşama"sını sağlayacağı sözü inandırıcı mıdır? "Hukuksal eşitlik" sağlanamazken, ekonomik eşitlik mi sağlanacak? Hangi "demokrasi", hangi "ilerleme"? Gayet açık; emekten, emekçiden yana değil. Ezilen halklardan yana hiç değil... Sömürü düzenini, baskıcı işlevlerden yararlanarak sürdürme halkta önlenemez tepkilere yol açtığından ideolojik işlevlerle halletme gayretindedir. Kapitalizm, sistemini yeniden üretmek için ideolojik bombardımana başlamıştır. "Herşeyin açıkça tartışıldığı" Türkiye'de önemli gerçekler tartışılmaz, mahkemelerde yargılanır!(16)

İletişimin Bazı Kavramları

Sanılır ki, iletişim kavramları serbest girişim toplumlarının kavramlarıdır. Kitle iletişimiyle ilgili kavramların kapitalizmin kurumlarını yansıttığı görülmektedir. Bunda 'sol' örgütlenmelerin bu alana boş vermişliğinin yanı sıra, serbest girişimcilerin "iletişim" olgusunu kendi hanelerine yontmalarının da payı vardır. "Kitle", "kitle iletişimi", "kitle toplumu", "kitle kültürü", "iletişim toplumu", "tüketim toplumu", "yabancılaştırma", "bütünleştirme", "reklam", "halkla ilişkiler" v.b... gibi kavramların serbest rekabete dayalı rejimlerin imajıyla bütünleştiği görülmüyor. Oysa iletişim; bilgi, düşünce ve tutumların karşılıklı aktarılmasıdır, insanın insan tarafından sömürülmesinin aracı olmamalıdır. Marksist-leninistlere düzen görev; iletişimi sınıfa, emekçi halklara sunmaktır. Bundan önce, serbest girişimci ideolojinin propagandalarını tespit etmek ve bunu kamuoyuna aktarmak gerekiyor. Bu aktarma işi için de mutlaka iletişim araçlarına ihtiyaç var.

"Tarafsız Gazetecilik" ve Savaş Mantiği İçinde Taraf Olmak

Sınıflar varoldukça taraflar da varolacaktır. İletişim araçları da ya burjuvaziden yana, ya da proletaryadan yana olmak durumundadırlar. Eleştirisini yaptığımız iletişim araçları taraflarını belirlemişlerdir. Burjuvazinin egemenliğindeki ideolojileri savunan iletişim araçlarının taraf oldukları gayet açık. Ancak onlar kitleleri yanıltmak için tezler üretmektedirler. "Tarafsız gazetecilik" kavramını kullanırlar. "Tarafsız gazetecilik", taraf olduğunu gizlemenin sloganıdır. Egemen ideoloji sınıf varlığını reddeder, bu sloganla bunun propagandasını yapmaktadır. Egemen ideoloji iletişim araçlarını propaganda aracı olarak kullanırken, iletişime ilişkin kavramları da yozlaştırıp, içini boşaltmayı ve kendi ideolojisinin kamuoyu gözünde meşruiyetini sağlamak istemektedir. Ancak gerçeklerle istenilenlerin uyuşmadığı gözüküyor. Doğanın yasaları gereği... Burjuvazinin egemenliğinde "sınıfsız toplum" olamayacağı ne kadar açıksa, iletişim araçlarının "tarafsız" olamayacağı da o kadar açıktır. Bu olguyu açıkladıktan sonra burjuvazi ve proletarya arasındaki savaş olgusuyla, onların kullandıkları iletişim araçlarını silah olgusuyla bütünleştirebiliriz.

İletişim araçları, ideolojik silahlardır. Sınıf savaşımında ideolojik araçların silah olarak kullanılabilirliği, pratikte birçok kez kanıtlanmıştır. Sözgelimi; "Pravda", güçlü bir siyasal örgüte, Sovyet Devriminde ideolojik bir silah olmuştur. Olabilirliği de ortadadır. Bu silahın bilinciyle birçok siyasal örgüt, yayın faaliyetine önem vermektedir, bu silahı kullanmaktadır. Ancak ne kadar etkin kullanabiliyor? İdeolojik araçlar, sınıf savaşımına tabi kullanılabilir mi? Tartışılması gereken önemli konulardır bunlar.

"Basın, devletleşmiştir. Milliyet, Sabah, Cumhuriyet, Hürriyet artık devlet aygıtlarıdır. Üst düzeyde çalışanları, büyük devlet bürokratları oldular. (...) Yönetenleri soldan geldiği için propagandayı ve ajitasyonu ve solda etkili olanı biliyorlar; MIT, böylece gerçek uzmanlarını bulmuş oluyor."

"Nasıl mı? Leyla Zana ile Hatip Dicle, gecenin geç saatlerinde yeminlerini yerine getirince, sabahın erken saatinde çıkan Sabah Gazetesi'ne, eski solcu Zafer, "infial" diye başlık atabiliyor. Halkın değil MIT'in infialine kulak veriyor. İstanbul Emniyet Müdür yardımcısının öldürülmesini haber yapan, başında Altan Öymen'in bulunduğu Milliyet, 'İşte Katiller' diyerek isim sayabiliyor; Polisin uçak kaçırma suçuyla suçlanmış olduğu Altan, artık polisin bütün iddialarına iman edecek duruma geliyor. Kaybettiği büyük tırajın bir bölümünü alabilmek için 'Sola açılan' Hasan Cemal, son HEP Kongresi'ni 'PKK şov' olarak sunmaktan kendisini alamıyor;

MIT'ten alınan bir direktifi yerine getiriyor."(17)

EGEMEN İDEOLOJİ KİTLE İLETİŞİM ARAÇLARINI KULLANARAK OLGULAR VE GENEL EGİLİMLERİ TAHRİF EDER.

Yalçın Küçük, alıntısını yaptığımız bu yazısında Emniyet Müdürlüğü ve MIT'in çıkarlarının çatıştığı "büyük" basınla, alternatifini "savaş" olgusuyla değerlendirmiş: "... hepsi bir savaş mantığı içinde

geliyor. Aylık basını hep bir topçu savaşına benzetiyorum; önemli olan sütre gerisinden atışlarla düşmanın moralini bozmaktır. Haftalık basını, hep tank savaşı olarak görüyorum; zirhin içinde bir alan savaşı olarak gerçekleşiyor. Günlük basın, piyasa savaşıdır; sonuca yakın bir zamanda olmak zorundadır."

Egemen sınıfın iletişim araçlarının çok çeşitli olduğu bir gerçek; başta televizyon ve radyo, gazete, dergi, kitap, binbir çeşit broşür vb... Savaşın öbür cephesindeki yayınlara baktığımızda ise yetersizlik göze çarpıyor. Televizyon ve radyoyu şimdilik bu araştırma dışında tutalım; yok yasalar yok yokluklar!... Ekonomik güçle ilgili bir konudur. Yazılı iletişim araçlarının, emekçi sınıf cephesinde tek olduğunu görüyoruz. Sorun bunların bu ideolojik savaşında işlevini yerine getirip getirmediğidir.

Egemen sınıf, halkı kendi gerçeklerinden uzaklaştırmak için baskıcı her türlü yöntemi izliyor. Kitap toplatıyor, gazete kapatıyor, 413 sayılı kanunhükmünde kararname çıkarıyor, basın özgürlüğünü anti-terör yasasına hapsediyor. İdeolojik olarak kavramları, çarpıtıyor; "Tarafsız gazetecilik", "basın özgürlüğü", "yeni iletişim düzeni" vb... İletişim araçlarının işlevlerini, kendi sınıf çıkarlarına göre yönlendiriyor. Haber vermiyor, gerçeği yanlıyor. Eğitmiyor, uyutuyor. Kamuoyunu oluştururken, yanlışlar üzerine kuruyor. Emekçi sınıfları kendi gerçeklerinden uzak olgularla meşgul ediyor. Tespit edilecek çok gerçek var, burada bu gerçeklerin birkaçını sergilemek yetiyor. Ancak; egemen sınıfa karşı savaşım yürüten sınıfın iletişim araçlarının bu savaşımında başarılı olduğunu göremiyoruz. Türkiye'de emekçi sınıfların çıkarlarını savunan iletişim araçları yetersizdir.

"Sosyalist Basın" mı?

"Siyasal Dergi" mi?

"Sol dergi"lerden, "sosyalist basın"dan, "devrimci-demokrat basın"dan sözedilir. Biz burada bunları "siyasal dergi" diye anacağız. Başta; bu kavram diğerlerinin kullanılmasına fırsat vermez, isimlerdeki kargaşalık önlenir. Bir de bu yayınların birbirleriyle polemiklerinde, çeşitli kavramlar kabul edilmez. "Sosyalist Basın" diye anılan dergilerin birbirlerini bile, "sosyalist" görmedikleri bilinmektedir. Kendine "sosyalist" diyen yayınların, diğerleri tarafından "sosyalist" olmadığı iddiası; yayınların toptan değerlendirilmesini engeller ve araştırmanın amacının dışına taşar. Bu nedenle; daha anlamlı olan "siyasal dergi" kavramını kullanacağız.

Emekçi sınıflardan yana; siyasal dergileri görüyoruz. Bunlar; 15 günlük, aylık, iki aylık ya da düzensiz aralıklarla çıkmaktadır. Kitlelere bilinç taşımaya hedeflerler; ancak hiçbirinin belli örgütlenmelerin tabanının dışında hedef kitleye seslenemediği de ortadadır. Bu konuda

gerek kendi özeleştireli, gerekse somut saldırılardaki konularını bize ipucu verir. Bir sistemin varlığını sürdürebilmesi için kendi iç yapısı ve süreçlerini dönüştürme yeteneğine sahip olması gerekir. Sistemin sorunlara yanıtlar üretilebilmesi için "geribeslenme" ve "yanıtlama" gibi iki temel hedefe dönük etkinlikte bulunma ya da erişilecek yeni hedefler saptama süreçleri aydınlatılmaktadır.(18) Geri beslenmenin olmadığı ya da yeterli olmadığı yayıncılık hedefine ulaşamaz, güdük kalır. Siyasal dergilerin kitleselliğe ulaşamamasının da en önemli nedenlerinden birisi budur; yani geribeslenme ve yanıtlama sürecinin olmamasıdır. Ciddi boyutta kurumsal bir yayıncılık yapılamamaktadır. "Kitle yayın organı" olarak yayın yaşamına başlamış, ancak kitleselliğe ulaşamamış onlarca "siyasal dergi" vardır. Neden böyle olmuştur? Yayın faaliyetine ne çeşit işlevler yükleyiyorlar? "Siyasal örgüt"le, "siyasal dergi" aynı şeyler mi? Ya da "siyasal örgüt üyesi" ile "siyasal dergi okuru" aynı kişiler midir? Neden böyle karşılıklar yaşanıyor? Bunlara benzer soruları çoğaltmak mümkün. Karışıklıkların asıl nedeni; yayın faaliyetini ilkelere bağlamamış olmak. Kitleselliğe ulaşamayan yayınların başarısızlığı da kadro sorunu, teknik altyapı, ekonomik yoksulluklar ve yayıncılıkta örgütlenememek. "Devrim" propagandası yapacak geniş katılımlı yayınlar için çaba harcamamak da önemli bir neden. Bu konuda siyasal yapıların, birlikte hareket etmenin avantajlarını kavrayamamış olması emekçi sınıflar adına büyük kayıp...

Gazeteciliğin Geleceği

Türkiye'de artık fikir gazeteciliği yapılmamaktadır. Egemen sınıfların borozanlığını yapan "gazete"ler vardır. Özü itibarıyla devrimci olan gazeteciliğin; devrimciler tarafından öneminin belirlenmesi ve ona payının verilmesi artık gerekmektedir. Yayınları toplumu bilgilendirme ve giderek dönüştürmeye aracılık yapacak boyuta ulaşmanın günü gelmiş ve geçmiştir. Çok acil; gazetecilik pratiklerine girilmelidir. Sınıf savaşının bir boyutunun da ideolojik mücadele olduğu hatırlanmalı... Ve buna bağlı olarak yayın faaliyetinin etkin bir şekilde yapılması; iletişim araçlarının işlevlerinin emekçilerden yana işletilmesi artık bir zorunluluktur. Çünkü; çağdaş masallar konusunda egemen sınıf uzmandır. Marksist-leninistler ise en yalın gerçeği bile emekçilere zor anlatabilmektedir, çünkü gerekli iletişim araçlarından yoksundurlar. Emekçilerden yana taraf olan iletişim araçları; halka ve sınıfa kendi gerçeklerini anlatıp, onlarda bilgilendirip-dönüştürme sağlanacaktır.

DİPNOTLAR

- (1) Dünyada ve Türkiye'de Basın ve Tekellerin ilişkilerini inceleyen **Basında Tekelleşmeler**, İletişim Araştırmaları Derneği tarafından 1989'da yayınlandı. Ayrıca **Dünya Solu**, Bahar-Yaz 91, sayı: 7'de Fransız Komünist Partisi üyesi Jacques Fath'un "Basın-Yayın, İletişim ve Uluslararası Düzeyde Sınıf Mücadelesi" adlı makalesi okunabilir. Burada da televizyon kanalları ve tekellerin ilişkileri ayrıntılı sergileniyor.
- (2) "Yeni Uluslararası İletişim Düzeni" kavramı için bkz. **Temel Gazetecilik**, Oya Tokgöz, AÜ BYYO Yayını 1987 Ankara, sayfa 22-34.
- (3) Zeki Saral, **12 Eylül Basınının İkinci Yüzü Kalemlerin İhaneti**, Yurt Kitap-Yayın, Mayıs 1991 Ankara.
- (4) Gerici bir örgütlülük olan Gazeteciler Cemiyeti; "**Bizim Gazete**" diye aylık bir mesleki gazete çıkarıyor. Bu gazetede, verilen lotarya ve promosyonlar her ay için listelerle belirlenmektedir.
- (5) Fatih Çekirge, Notlar, "Kültürümüzün halidir", Hürriyet 15 Aralık 1991
- (6) Louis Althusser, **İdeoloji ve Devletin İdeolojik Aygıtları**, (çev. Yusuf Alp-Mahmut Özışık), İletişim Yayınları 1989 İstanbul
- (7) Orhan Hançerlioğlu, **Felsefe Sözlüğü**, 5. Baskı, 1979 İstanbul; "İdeoloji" maddesi. Ayrıca bkz. Marx-Engels, **Alman İdeolojisi**, (çev. Sevim Belli), 2. Baskı, Sol Yayınları, s.79
- (8) "Çalışma Yaşamının Demokratikleştirilmesi Açısından Basınının Görünümü (Cumhuriyet ve Teraküman Gazeteleri) Örneği" Nevzat Dağlı, Yıllık 1982 (VII), AÜ BYYO, s. 24.
- (9) Aktaran, Nevzat Dağlı, a.g.e, s: 29
- (10) Nevzat Dağlı, a.g.e, s. 45
- (11) "Kitle İletişim Olayı ve Yığınların İdeolojik Yönlendirilmesi ve İki Örnek Üzerine Tartışmalar", Doç. Dr. Metin Kazancı, YILLIK SBF BYYO VI-1981 S. 425
- (12) Metin Kazancı, a.g.e, s. 423-424
- (13) Barlas Tolan, **Toplum Bilimlerine Giriş**, Kalite Matbaası, 1975 Ankara, s. 443
- (14) Barlas Tolan, a.g.e, s. 442
- (15) Richard Hogart, "Kitle İletişim ve Sanat-Kültür İlişkileri", (çev. Mehmet H. Doğan), Adam Sanat Dergisi, Ocak 1992, Sayı: 74, s. 75-76
- (16) Resmî ideoloji, bazı konularda çok hassastır. Bu hassas konulardan birini tartışan Dr. İsmail Beşikçi, sürekli mahkemelerde yargılanmaktadır. "Kürtlerin Mecburi İskan" adlı kitabından dolayı TCK'nun kaldırılan 141-142. maddelerinden dolayı ceza almıştır. Bu maddeler kalkınca, kitaptaki "suç" artık "suç" olmaktan çıkması gerekirken, kitabın 2. baskısının ayrıca "vatanın bölünmez bütünlüğüne" yönelik yayın diye tekrar yargılanmaya başlaması "hukuk devleti" açısından düşündürücüdür.
- (17) Yalçın Küçük, "Basın mı, Başalım mı?", Yeni Ülke, Yıl 2, Sayı: 11, 29 Aralık-4 Ocak 1992
- (18) Metin Inceoğlu, **Güdüleme Yöntemleri**, AÜ BYYO Yayını 1985, s. 60

Bizim Kızıl Bayrağımız Dalgalanıyor Peru'da 3

PKP, Mao Zedung tarafından geliştirilmiş olan bu Yeni Demokratik Devrim kavramını Peru'daki somut koşullara uygulamaktadır. Bu devrimin görevlerini PKP şöyle tanımlamaktadır:

1) "Emperyalist tahakkümü, bizim durumumuzda, esas olarak Yanki emperyalizmin tahakkümünü yıkıp ortadan kaldırmak ve diğer süper gücü ve diğer emperyalistleri de savuşturmak. 2) Devlet sektörü içi ve dışındaki tekeli sermayeye el koyarak bürokrat kapitalizmi yıkıp ortadan kaldırmak. 3) İster birleşik teşebbüs biçiminde olsun ister olmasın büyük toprak mülkiyetine el koyarak, tek tek kişiye dağıtım temelinde ve "toprak işleyene" sloganının kılavuzluğu altında, herkesten önce ve en başta yoksul köylülere olmak üzere, toprağın yeni baştan dağıtım yoluyla feodal toprak mülkiyetini yıkıp yoketmek. 4) Belirli bazı koşullara uyulduğu takdirde işleyişine izin verilecek olan orta çaplı sermayeye destek vermek. Bütün bunlar, Komünist Partisi önderliği altındaki devrimci silahlı kuvvetlerin aracılığıyla yürütülen halk savaşı yoluyla eski devletin devrilmesi ve yeni devletin inşasını içerir."

Peru Komünist Partisi, Lenin tarafından oluşturulmuş olan Üçüncü Enternasyonal'in bir parçası olarak, 1928 yılında Jose Carlos Mariategui tarafından devrimci bir temelde kurulmuştur. Mariategui, Peru toplumunun bugün için hâlâ geçerli olan bir temel çözümlenmesini yaptı. Örneğin, Mariategui, "Kızılderişiler"i "Peru'lular"dan farklı birşey olarak görenlere karşı, Peru'yu, nüfusun dörtte üçünü oluşturan Kızılderişiler üstünde odaklaşan, "oluşum sürecindeki bir ulus" biçiminde değerlendirmiştir. Bunun yanısıra Kızılderişiler sorununun esas olarak bir köylü sorunu olduğunu vurgulamıştır. Devrimin Peru'da izleyeceği yolu ise, proletarya partisi tarafından önderlik edilecek bir köylü savaşı olarak belirlemiştir. Ne var ki, Mariategui'nin ölümünden sonraki birkaç sene içinde, Parti önderliği revizyonistlerin eline düştü; bunlar güzergahı terkettiler, gene de Parti içinde dirençli devrimciler vardı.

1960'ların ortalarında, Mao Zedung'un SSCB'de iktidarı gaspetmiş olan yeni kapitalist sınıfa karşı önderlik ettiği polemiklerin etkisi altında, devrimci güçler PKP içinde öne çıkmaya başladılar. Yoldaş Gonzalo'nun önderliğinde, bu güçler devrimci bir genel yönelim ve ideoloji için, devrimin güzergahı ve hedeflerinin doğru tanımlanması için ve bunları yerine getirmeye gücü olan bir Parti için savaştılar. Bu yeniden oluşturulan partinin 1988'de, halk savaşının ilerleyişi ve kazanımları temelinde yapılan Birinci Kongresi, kilit noktayı oluşturan siyasi çizgi, yöntem ve genel yaklaşımı ifade etmek için Marksizm - Leninizm - Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'ni benimsemiştir, "zira, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i Peru gerçeğinin somut koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulayan, onu geliştiren, böylece Parti ve devrime zaferin garantisi olan vazgeçilmez bir silah temin etmiş olan Başkan'dır."

Parti'nin yeniden oluşturulması süreci, bir parti-inşası süreci idi ve özellikle son aşamalarında bu süreç, Yoldaş Gonzalo'nun güçlerinin üslenmiş olduğu Ayacucho'dan ülkenin diğer kesimlerine, çevresinde birliğin şekillenmekte olduğu çizgi ve programa tekabül eden stratejik gereksinimlere göre, Parti örgütü ve kitlelerle ilişki kurmak, insan gönderilmesi de dahil olmak üzere, belli özgül örgütsel adımları da içeriyordu. PKP Parti önderliğindeki kitle örgütlerini ve halk okullarını oluşturdu, daha sonra halk savaşında önemli bir rol oynayan bu örgütler o dönemde ise halk savaşının hazırlığında rol oynadılar. 1979 Haziran'ında, Parti'nin yeniden örgütlenmesini en yüksek noktasına getiren bir Genişletilmiş Konferans yaptı. Konferans, halk savaşını başlatma kararı aldı. PKP bunun ardından kısa bir dönem için, askeri sorunla-

rın yoğun bir biçimde incelendiği, askeri eğitimin yapıldığı ve bunların yanı sıra savaşın başlangıç döneminin dikkatle planlandığı bir hazırlık dönemine geçti.

Halk savaşı, gücünü oldukça yitirmiş ve yaygın bir muhalefet ile karşı karşıya bulunan askeri cuntanın iktidarı sivil mirasçılara devretmeyi ümid ettiği seçimlerin akşamında, 17 Mayıs 1980'de, Ayacucho'nun Chuschi köyünde oy sandıklarının ele geçirilmesi ve yakılmasıyla birlikte başlatıldı. "Silahlı Mücadele! İşçi ve Köylü Hükümeti! Kahrolsun Yeni Gerici Hükümet!" sloganları, bir eylem programının onurunu taşıyor duruma gelmişti. Parti, ülkenin büyük kesimlerinde en geniş halk kitlelerinin desteğine henüz sahip değildi, fakat başından itibaren, düşmanın saldırıları karşısında, kitlelere dayanmanın, yiyecek ve barınak için onları yardıma çağırmanın ve kitleleri mücadeleye dahil etmenin, savaşı kitlelerin bir savaşı olarak yürütmenin yollarını aradı.

Yine Ayacucho eyaletinde olan Ayrabamba'da yüzlerce köylü, ellerinden toprağı çalmış, zalimliği ve yağmacılığı ile ünlü bir toprak ağasının konağını yakmak için seferber edilmişti. Gerillalar köylülere çağırıp biraraya topladılar. Parti programını onlara açıklamak ve köylülerin kendi dertlerini ve şikayetlerini dile getirebilmeleri için bir toplantı düzenlediler. Toprak ağası sürülüp köyden kovalandı, malı mülkü, çift hayvanları ve hasat, köylülerin kendileri arasında paylaşıldı. Parti, köylülere, otorite sahiplerinin öc almaya girişeceği konusunda uyardı; buna kulak veren bazıları geçici olarak geri çekilerek tedbirli davrandıysa da, diğerleri, hak ve adalet kendilerinden yana olduğu için, otorite sahiplerinin de kendilerinden yana olabileceği hayalinin etkisi altında kaldılar. Devrimci iktidarın kurulması için savaşın gerekliliği hakkında dersi bizzat düşmanın kendisi pratikte sağladı. Kitleler üzerinde terör estirmek ve feodal düzeni yeniden oluşturmak için polis kuvvetleri geldiğinde, gerillalar mücadeleyi bir aşama daha ilerleterek polis karakoluna saldırıp yaktılar. Lima'nın yoksul mahallelerinden biri olan San Martin de Porros'da gerillalar kitleleri biraraya toplayarak yerel polis karakoluna saldırıp yangın bombasına tutmalarına önderlik ettiler. Lima'nın merkezinde ajitasyon yapıldı, halk savaşının bilfiil kendisi kitleleri uyandırıyor, onları savaşa katılmaya yöneltiyordu.

17 Mayıs 1980'de başlatılmasından bu yana, halk savaşı dört farklı dönemden geçmiştir; herbiri kendine özgü bir plana sahiptir. Silahlı Mücadeleyi Başlatmak için Parti Planı'nın ilk birkaç ayı boyunca, sadece birkaç yüz çatışma oldu, az sayıda silahlı kadın ve erkek, kırlarda, Ayacucho, Huancavelica ve Apurimac eyaletlerinin dağlık kesimlerinde ve başkentini içi dahil olmak üzere diğer yerlerde polis karakollarına ve yerel otorite temsilcilerine saldırıdılar. Başlangıçtaki ana hedef, silah ele geçirmektir; ilk saldırıların birisinde, gerillalar boyanmış tahtadan yaptıkları silah taklitleri ile sürpriz baskın yapıp bir polis kışlasını teslim aldılar. Polis karakollarına başlangıçta düzenlenen diğer saldırılar, köhne binaların içine yangın bombası ve dinamit fırlatılmasına dayanıyordu. Daha sonra, 1981'de, Halk Savaşını Yaygınlaştırma Planı'nda, Parti, gerilla alanları açmak için savaşan müfreze ve birliklerin oluşturulmasına önderlik etti, ki bu gerilla alanları, ilerde üs bölgeleri kurma perspektifi göz önünde bulundurularak, gerilla güçlerinin hareket edebilmek ve düşmana darbe vurabilmek için kitle desteğine dayanmaya güveneceği bölgelerdir. Bazı yerlerde, Parti yıllardır yerel kitlelerle ilişki durumundayken, diğer yerlerde faaliyetlerin başlangıcı daha zordu ve gerillalar, yerel halkın desteğini kazanana dek, mağaralarda yatmak ve aç kalmak zorundaydılar.

İlk gerilla bölüğü (birkaç müfrezeden oluşmuştu), Ayacucho şehrindeki hapishaneye saldırıyla eyleme girdi. Gerillalar polis güçlerini mevzilerinde sıkıştırdılar, silah ve bomba ateşi ile hapishaneye giriş yolu açtılar ve düzinelerce savaş tutuklusunu kurtardılar. Birkaç ay sonra, bir gerilla birliği saldırıdan sonra geri çekildiği sırada, kaçan tutuklulardan bir kadın gerilla, Edith Lagos, yakalandı ve polis tarafından süngülenerek katledildi. Bu kadın gerillanın cezaesi, Ayacucho'da hiçbir zaman eşi görülmemiş bir kitle gösterisine sahne oldu. Parti'nin kızıl bayraklarına sarılmış tabutunun ardında on binlerce kitle sokaklarda yürüdü.

1982'nin sonuna doğru, artık birçok kırlık bölgede iktidar boşluğu yaratılmış durumundaydı. Devrimci siyasi iktidarın ilk filizleri, eski tip toprak ağalarının ve devlete bağlı çiftliklerin el konulan toprak ve ürünlerini bölüştüren köylü komiteleri biçiminde ortaya çıkmıştı. Şimdi bunlar filiz vermeye başlıyorlardı. Gerillalar, köyden köye hareket edip köylüleri seferber ederek yerel otoritelere saldırılar düzenlerken, birimler köylerde kalıyor, Parti'yi örgütüyor, savaşçıları topluyor ve Halk Komiteleri inşa ediyordu. Bu biçimde, kitlelere dayanarak, gerilla alanları, devrimin siyasi iktidarı elinde tuttuğu üs alanlarına dönüştürülüyordu.

1982'nin sonunda, Başkan Belaunde, egemen sınıflar içerisindeki rakip fraksiyonlar fırsat bilip bir darbe düzenlerler korkusuyla daha önceleri tereddüt etmesine karşın, Peru Silahlı Kuvvetleri'ni devreye sokmak zorunda kaldı. Şimdi ilk kez düzenli ordu ile doğrudan doğruya karşı karşıya gelmiş olan devrim, özellikle çetin bir döneme girmiş bulunuyordu. "Bir gerilla öldürmek için on köylü öldürmek gereklidir" şeklinde kayda geçmiş politikasıyla, Silahlı Kuvvetler devrimine sempati duyduğundan kuşkulandıkları köylerde birbiri ardına toptan kitle katliamlarına girişti. Savaşçı olsun olmasın binlerce köylü bu katliamlarda can verdi. Halk Komiteleri'nden bazıları yok edildi. Bütün bunlara rağmen Parti, bu durumda gereken daha yüksek düzeyde savaşıma gereksiniminin üstesinden gelebilmek için, Halk Gerilla Ordusu'nu kurdu, ve devrilen Halk Komiteleri'ni yeniden oluşturarak ve yenilerini inşa ederek, kendi Üs Bölgeleri Kazanma Planı'nı yürürlüğe koydu. Bu gerilla ordusu henüz düşmanın tesis etmekte olduğu ordugahları tehdit eder duruma gelmemiş olmasına karşın, köylerde hükümetin iktidarını uygulamaya çalışan Silahlı Kuvvetleri pusuya düşürmeyi öğrendi. Ancak bu devrimci güç henüz pekiştirilmiş durumda değildi, çünkü düşman gelişmekte olan üs alanlarına hâlâ üstüste saldırılar düzenleyebiliyordu. "Restorasyon ve karşı-restorasyon"un, kırlarda siyasi iktidar için mevzilerin ileri-geri el değiştirmesinin, halk savaşının bu aşamasını karakterize ettiği, PKP tarafından açıklanmaktadır.

1986'ya gelindiğinde, halk savaşı And dağları boyunca güneyde Puno'dan ülkenin orta kesimlerini katederek kuzeyde Cajamarca'ya dek genişlemiş durumdaydı. Devrimci kabarışın yükselmesi üzerine hükümet, savaş tutsaklarını kırsal alanların dışına nakletti ve üç Lima hapishanesinde topladı. Yeni seçilmiş Garcia hükümeti'nin güç gösterisi yapmak ve devrimci kitleleri demoralize etmek için savaş tutsaklarının hepsini katletmek üzere plan yapmakta olduğuna dair gayet açık belirtiler karşısında, hapishanedeki tutsaklar ayaklandılar ve hapishaneleri ele geçirdiler.

Tutsaklar devrimin moralini kendi yaşamları ile savunmaya kararlıydılar. Az miktarda dinamit ele geçirebilmişlerdi. Kendileri mızrak ve ilkel bazı ateş fırlatıcıları ürettiler, torbalarda kaya parçaları toparladılar. Garcia üzerlerine Silahlı Kuvvetleri gönderdi. Fronton ada hapishanesinde, donanma toplarının herşeyi yerle bir etmesine kadar devrimciler 20 saat mevzilerinde direndiler. Çatışmada ele geçirdikleri silahlarla tutsaklar, çıkartma yapan deniz piyade güçleri içinden altı subayı öldürdüler. Cam tavanı ve açık duvarları olan Lurigancho hapishanesinde ise tutsaklar bu kadar uzun süre direnmeleri mümkün olmamasına karşın savaştılar. Callao hapishanesinde kadın tutsaklar Hava Kuvvetleri'nin saldırısına karşı koydular. Buhapishanelerin üçünde de hiçbir tutsak teslim olmadı. Üçyüz tutuklu arasından sadece birkaçı hayatta kaldı. "Kahramanlık Günü" — 19 Haziran 1986 — olarak bilinegelen bu günde savaş tutsaklarının bu direnişi, hükümeti kriz içine yuvarladı, ki bu krizden bir daha kurtulması mümkün olmadı. Bir yan duvar üzerine boyanmış kocaman bir kızıl orak-çekic, Fronton'daki harabelerin arasında hâlâ ayakta duruyor.

(O tarihten bu yana birkaç yüz eski ve yeni savaş tutsağı, Canto Grande adlı yeni bir Lima hapishanesinde toplanmış bulunuyor. Diğer tutuklulardan ayrı olmak üzere eşit sayıda kadın ve erkek savaş esirleri, biri kadınlar diğeri de erkekler için olan iki ayrı binaya kapatılmıştır. Elektriksiz, susuz ve hapishane muhafızlarının sürekli saldırıyla karşı karşıya, devrime katkıda bulunmaya devam edebilmek için el sanatı ve diğer kolektif faaliyet, siyasi inceleme ve beden eğitimi programlarını uygulamayı sürdürmektedirler. Savaş Esirleri,

Siyasi Tutuklular ve Kaybolanların Akrabaları Komitesi, yeni bir katliam tehlikesi hakkında uyarıda bulunmuştur.)

1986'nın sonunda halk savaşı yeni bir aşamaya, Üs Bölgelerini Geliştirme — mümkün olan her yerde üs alanlarını yaygınlaştırma ve pekiştirme — Planı aşamasına erişti. Bu aşamanın pilot planı Mayıs 1989'da tamamlandı. Bunu, PKP'nin Ülke Çapında İktidarı Ele Geçirmek İçin Üs Alanlarını Geliştirme Büyük Planı izledi. Bu planın içeriği adından bellidir.

Halk savaşının başlangıcı üzerine açıklamalarında PKP şuna işaret etmişti: "Bu, uzun süreli öneme sahip, düzene meydan okuyan bir siyasi darbe idi; kızıl bayrakları rüzgara açıp, orak ve çekici göğe yükselterek, 'İsyan Etmek Haklıdır!' ve 'İktidar Namlunun Ucundadır!' şiarını duyurdu, halkı, özellikle yoksul köylüleri, silah elde ayağa kalkmaya, büyük bir ateşi tutuşturup And dağlarını sarsmaya, güçlükle ve fırtınalı coğrafyamızın kırlarında, dağlarında ve vadilerinde yeni bir tarih yazmaya, bu baskı ve zulüm düzeninin hurda duvarlarını yerle bir etmeye, tüfekler elde dağ zirvelerini zaptetmeye, gökkub-beyi fethedip yeni bir şafağın yolunu açmaya çağırırdı. Başlangıç mütevazı idi, hemen hemen hiçbir modern silaha sahip olmaksızın, savaştık, ilerledik, küçükten büyüğe doğru inşa ettik ve zayıf silahlarımızdan gelen başlangıç ateşi, kükreyen, kasırga gibi sarsıp şiddetlenen ve yayılan bir yangına dönüştü, devrim tohumlarını daha ötelere yaydı ve halk savaşına infilak edici bir tempo kazandırdı."

KIRLARDA SİYASİ İKTİDAR İCRASI

Şehirlerde İktidarı
Ele Geçirmek İçin Hazırlanış

Yeni devrimci siyasi iktidar, tüm hayatları boyunca hiçbir zaman bir nebze bile iktidar sahibi olmamış olanlar, ülkeyi sırtlarında taşıdıkları halde toplumun en hakir görülen ve aşağılananları içindir: İşçiler ve köylüler için ve onlarla birlikte orta sınıflardan ilerici güçler içindir. PKP bunu dört sınıfın ortak diktatörlüğü olarak tarif etmektedir, zira zayıf ve tereddütlü sallantılı millî burjuvazi bugün devrime iştirak etmemesine rağmen gelecekte edebilir ve onun çıkarları da hesaba katılmaktadır. Doğmakta olan bu yeni devlet, kendisinin bir diktatörlük olduğunu açıkça beyan etmektedir, çünkü herkesin çıkarları hesabına iktidar icra ettiği yalanına başvurana ve silahlı güce dayanarak halka karşı ayakta duruşunu saklamaya çabalayan eski devletin tersine, devrimin, halk kitlelerinin çıkarları ile büyük burjuvazi, toprak ağaları ve emperyalizmin çıkarları arasındaki antagonizmanın açık seçik ortaya dökülmesinden yana oluşu için her sebep mevcuttur.

PKP Başkanı Gonzalo'nun, savaşın daha başında bile gerillaların yeni siyasi iktidarı sırt çantalarında taşımakta olduklarını söylediği rivayet edilir. Siyasi iktidarın ele geçirilmesi her devrimin merkezi görevidir. Peru devriminin koşullarında bu görev, onu parça parça, Halk Komiteleri biçiminde kurmaya başlamaktı.

Bu Komiteler beş üyeden müteşekkildir, bu üyelere görevli komisar denilmektedir, çünkü bunlar kitlelerin kendileri tarafından görevle tayin edilmişlerdir ve her an kitleler tarafından görevden alınmaya maruzdurlar. Bu görevliler Temsilciler Meclisi'nde seçilmektedir, Temsilciler Meclisi'nin kendisi ise köy halkının bütününün Halk Meclisi'nde seçilmektedir. Halk Komitesi'ne Parti önderlik etmektedir, komiteyi oluşturan komisarlar, komünistlerden, sıradan köylülerden ve yörenin diğer ilerici güçleri arasından gelmektedir. Bunların görevi, aynı şeyi ülke çapında icra edebilmeye hazırlanmanın bir parçası olarak, kırlarda yeni bir siyaset, yeni bir iktisat ve yeni bir kültür yaratmaya başlamaktır.

Bu beş görevli komisar arasından sekreter, Parti'yi ve proletarya'yı temsil etmektedir (ki proletarya kırlarda esas itibarıyla Parti aracılığıyla mevcuttur). Emniyet komiseri de gene bir PKP üyesidir ve milisler halinde örgütlenmiş yerel nüfus, yerel gerilla güçleri ve Halk Gerilla Ordusu'nun temel güçleri tara-

ından bu yeni devletin müdafaası ile görevlidir. Bu aynı zamanda, gerekirse, köylülerin bölgeden örgütlü olarak geri çekilmesini hazırlamak anlamına da gelir. Emniyet görevlisi aynı zamanda polis işlevleri ile yükümlüdür, yeni devlete saldıran karşı-devrimcilere ve kitlelere zarar veren adi suç faillerine karşı tedbir alır. Hırsızlık, uyuşturucu, sürekli sarhoşluk, fahişelik, kadınlara ve çocuklara dayak atılması, tecavüz ve eski mevcut otoritenin koruması altında uzun zamandır dal budak sarmış olan musibetler şimdi artık menedilmektedir.

Üretim ve ekonomi komisarı, halk arasında yeni tip ilişkiler temelinde tamamen yeni bir ekonominin örgütlenmesine önderlik eder. Toprak bölüştürülmekte ve ilk önce hiç toprağı olmayanlara, sonra, şayet elde toprak kalmıyorsa, az toprak sahibi olanlara, ailede kaç kişi olduğu temelinde, verilmektedir. Toprak bir bütün olarak aile birimine verilmektedir, sırf babalara veya genel olarak erkeklere değil. (Ana-babasının yanından ayrılmak ve kendi ailelerini kurmak isteyen gençler de toprak elde etmektedirler.) Fakat bu toprak sahipliği kişi temelinde olduğu halde, toprağın ekimi ve hasadın kaldırılması kolektiftir ve herkes tarafından yapılmaktadır. PKP bu politikayı, geleceğin, devrimin sosyalist aşamasının tohumu olarak tanımlamaktadır. Üretim ve ekonomi komisarı, yaşlıların, dul ve yetimlerin topraklarının ihmale uğramasına dikkat etmekle de yükümlüdür. Kadın veya erkek bu görevli, alışverişin, ticaretin ve köy pazarlarının ve bunun yanı sıra, tavuk, ördek veya domuz türü hayvanların komünal yetiştirimi vb. gibi, doğrudan doğruya Halk Komitesi'nin mülkiyeti altındaki üretimin ve sulama projelerindeki kolektif çalışmaların örgütlenmesini üstlenmiştir.

Üs bölgesinin daha fazla kendi kendine yeterli hale gelmesini sağlamak için, zaman zaman hangi mahsülün ekileceği açısından değişikliklerin yapılması gerekmektedir. Halk Komitesi, tohumun bilimsel temelde seçimini ve mahsül türünün çeşitlendirilmesini mümkün kılmak amacıyla karşılıklı tohum mübadelelerini düzenlemektedir. Bu tohum mübadelesi özellikle önemlidir. İthalata-bağımlı kimyevi gübrenin yerini alacak çözümler getirme çabası ile birlikte, bu tohum mübadelesi özellikle önemlidir. İthalata-bağımlı kimyevi gübrenin yerini alacak çözümler getirme çabası ile birlikte, bu tohum mübadelesi kredi ihtiyacına da son vermektedir. Bu tedbirler ve kiralardan ortadan kaldırılması, köylüleri, ne zamandır tarımın kanını emen hükümet bürokrasisinin yıldırıcı ve ağır yükünden kurtarmakta ve toprak, kredi ve tarımsal üretim girdisi üzerindeki kontrol ve yetkilerini en keyfi tarzda kullanan

yerli zorbarların istibdatından kurtulmalarını sağlamaktadır. Halkın ve halk sa-
vasının ihtiyaçlarını karşılayacak tarzda düzenlenmiş olan bu yeni üretim ve
değişim ilişkilerinin örgütlenmesi, üretim güçlerini engelleyici zincirlerinden
kurtarmakta ve üretkenlikte gelişmelere yol açmaktadır. Bu üs bölgelerinin
daha fazla kendi kendilerine yeterli hale gelebilmeleri için, şimdiden alet veya
giyecek imalatının belli bir başlangıcı bile mevcuttur.

Küçük ve orta-seviyede tüccarların öneme sahip bu kendi işlerini yürütme-
lerine izin verilmektedir; ki gerçekte, bu durum onlar için de bir kurtuluştur.
Fakat buna ek olarak, Halk Komitesi de mübadeleyi örgütlemektedir. Yerel
çapta bu, ürünlerin doğrudan doğruya üreticiden tüketiciye satımı veya de-
ğişiminin yapıldığı bir Halk Pazarı olabilir. Aynı zamanda bu, dağları emin bir şe-
kilde geçen ve diğer yörelerle ticareti mümkün kılan katır kervanlarının ör-
gütlenmesi biçimini de alabilmektedir, zira üs bölgesinin tamamıyla kendi
kendine yeterli olması mümkün değildir ve Parti'nin bu problemi çözümüne
önderlik etmesi gerekmektedir.

Devrimin askeri gücü geliştikçe ve siyasi hakimiyeti bazı bölgelerde artık
izafi pekişme ve istikrar elde etmeye başladıkça, bu iktisadi sorunlar giderek
daha hayati bir önem kazanmaktadır. İktisadi olarak kendi kendine yeterlilik,
borçtan ve enflasyondan kendini kurtarabilme ve halkı kendine yem olarak
kullanan bir ekonomi yerine halkı besleyen bir ekonomi geliştirmeye başla-
ma fırsatı anlamına gelmektedir. Savaş için bu, son derece önemlidir, çünkü
bu ilerlemeler olmaksızın devrimci siyasi iktidar çökecek ve devrimci ordu-
nun mevcudiyetini sürdürebilmek için halka dayanabilmesi artık mümkün ol-
mayacaktır. Bu değişiklikler aynı zamanda, geleceği, iktisadi olarak bağımsız
ve askeri olarak güçlü bir Peru'nun emperyalizme karşı koyabileceği ve dünya
devrimine hizmet edebileceği geleceği inşa etmenin bir parçasıdır.

Halk işleri komisarı, adaletin ifası ile yükümlüdür. Bu halk mahkemeleri-
nin örgütlenmesi anlamına gelmektedir; savcı Halk Komitesi'nin davaya iliş-
kin tavrını sunar, sanık kendini savunma ve delil gösterme hakkına sahiptir,
halk kitleleri ise dinleyip karar verme hakkına. Bir diğer örnek, köylüler ara-
sından devir sırası ile değişen temelde bir tazminat komitesinin oluşturulma-
sıdır. Şayet bir köylünün ineği bir diğer köylünün tohum ekilmiş tarlasına
zarar vermişse, tazminat ödeneğinin tesbiti bu komiteye aittir. İlk seferinde
ihtar verilir; ikinci seferde, inek kesilip, eti köylülerin ihtiyaçlarına göre
kendi aralarında bölüştürülür.

Bu komisar aynı zamanda evlenme işlemlerine nezaret eder. Birbirleriyle ev-
lenmek isteyen iki kişi, her ikisinin de başka biri ile evli olma durumu olma-
dığına şahadet edecek iki şahit getirmesi gereklidir — (düşmandan ele geçiril-
en ilaçlar ve bitkisel ilaçlardan) halk dispanserlerinin ihtiyaçlarının temin
edilmesini, yeni evlilerin sağlık muayenelerinin sağlanmasını ve benzeri
diğer şeyleri de içermektedir. Eğitim, komünist dünya görüşünün rehberliği
altındadır ve emekle bağıntılıdır. Köylülere temel matematik bilgisi, İspanyolca
(ki PKP, İspanyolca'sı olmayan kitlelerin geri kalan dünya ile irtibat imkanı
elde edebilmeleri için, buna önem vermektedir), tabii bilimler ve tarih öğretil-
mektedir. Aynı zamanda bu komisar, spor ve kültür (tiyatro ve kukla gösteri-
leri gibi) şenlikleri, devrimci yıldönümü kutlamaları dahil olmak üzere din-
lenme ve eğlence faaliyetlerini düzenlemekte ve köy azizi için şölenlere
yardımcı olmaktadır. Bu şölen, bir halk bayramı halini almaktadır. Parti,
geniş anlamı ile Lenin'in dini inanç özgürlüğü olarak adlandırılmış olduğu poli-
tikayı uygulamaktadır — yani, Parti insanların kendi dini inançlarına bağlı-
lık duyma hakkına saygı göstermektedir, aynı zamanda da, insanları diyalek-
tik materyalizm ile eğitmek hakkını da kendisi için muhafaza etmektedir.

Boşanma, taraflardan herhangi birinin talebi üzerine, hiçbir şart koşul-
maksızın, derhal tasdik edilmektedir. Halk işleri komisarı, ana ile babanın ço-
cuklar konusunda bir anlaşmaya varmalarını sağlamaya çalışır. Genel ola-
rak bu komisar, evliler arasındaki veya ana-baba ile çocuklar arasındaki aile
anlaşmazlıklarını eleştirir/öz-eleştiri süreci işleyişi ile çözüme kavuşturmaya
çalışır. Şayet bir kadın Halk Gerilla Ordusu'na katılmak için ayrılmak istiyor-
sa, ana-babası veya kocası buna karşı çıksa da, kadın gene de gitmekte serbest-

tir. Eğer gönüllüye, koca çocukları üstlenmekte öncelik hakkına sahiptir, sayet değilse, Halk Komitesi başka bir hal çaresi bulur.

Parti'nin önderliğindeki kitle örgütlerinin toplantılarının planlanması ve yapılmasıyla görevlendirilmiş ayrı bir komisar daha mevcuttur.

Açık bir Halk Komitesi, bu şekilde çalışmaktadır. Bu komiteler, belli bir alanda devrim ve karşı-devrimin, belli bir dönemde karşılıklı sahip oldukları izafi güçlülüğe göre farklı biçimlere bürünmektedir ve halk savaşının akıcılığına göre genişlemekte, ortaya çıkmakta veya kaybolmaktadır, ama sadece orda veya başka bir yerde yeniden zuhur etmek üzere. Mesela, 1989'a kadar Komite üyeleri (sadece onları seçen Temsilciler Meclisi tarafından tanınmak üzere) hep gizliydi. Bu komiteleri açıktan işletme çabaları halk savaşının başında gerçekleştirilememiştir; çünkü komisarlara çoğu kez katlediliyorlardı. Eğer, karşı-devrim bölgenin kontrolünü yeniden ele geçirirse, Komite, bu eski otoriteye paralel olarak kendi otoritesini icra etmeye devam edebilir. İmha edilen bir Komite yeniden bir tam teşekküllü Komitenin ortaya çıkabilmesinin koşullarını yaratmak üzere mücadele yürütecektir. Elbette ki, gizli, yeraltı komitelerinin işleyişi belli ölçülerde engellenme ile karşılaşmaktadır; bilhassa, komisarlara açıkça tanımlanmaması ve delegeler aracılığıyla çalışmalarını yürütmek zorunda kalmalarından ötürü bu böyledir. Her halükarda, Parti gayet net ve berrak bir şekilde herkesi haberdar etmektedir ki, proletarya ve halkın iktidarını amaçlamaktadır, yoksa kişilerin otorite sahibi olmasını değil. Kişisel iktidar icra etmeye kalkışan herhangi bir komisar derhal halk mahkemesine teslim edilmekte, görevden uzaklaştırılmakta veya başka şekilde disipline tabi tutulmaktadır. İlk Açık Üs Alanlarının ortaya çıkması ile birlikte, tüm bu işleyiş tarzı daha dört başı mağmur ve özgür bir şekilde yürütülebilmektedir.

DEVİRİMİN TARİHİ VE KARAKTERİ

PKP'nin önderlik ettiği savaş esas olarak bir köylü savaşıdır. Şehirlerde de muhabereyi ve diğer faaliyetleri içerdiği halde, bu savaş kırsal alanlar üzerinde temellendirilmiştir ve temel stratejisi şehirlerin kırlardan kuşatılmasıdır. Peru devrimi, günümüz dünyasında emperyalizm tarafından ezilen çoğu ülkelerle genel özelliklerini paylaşır durumda olduğu, kendi özgül koşulları ve tarihesinden ötürü bu güzergahı izlemektedir.

İspanyol İstilacıları Peru'ya vardıklarında, PKP tarafından tahlil edildiği gibi, kendilerini "komünal bir tarım sistemi ve bunun bir köle sistemine, İnka imparatorluğuna yol vermeye başlamış olması" karşısında buldular. Bu imparatorluk İspanyol çeliğine karşı koyacak durumda değildi ve yerle bir edildi. Kızılderililerin direnişine rağmen, İspanyollar kendi feodal düzenlerini empoze ettiler. Halkın ezici çoğunluğu feodal derebeylik köleleri, serfler durumuna getirildi, uzaktaki krallar tarafından kendilerine toprakların çoğu ve Kızılderililerin ruhları emanet edilen derebeyi ağalarına hizmet etmek zorunda bırakıldılar. Kendilerine "haklar ve görevler" verildi: Kendilerine ait verimsiz kötü topraklarda çalışma veya toprak ağalarının tarlalarında hayvanlarını otlatma hakkı karşılığında, toprak ağalarının arazilerinde ve malikanelerinde karşılıksız çalışmak zorundaydılar, ağanın keyfine göre bıçaklanmaya ve asılmaya maruzlardı.

Birkaç yüzyıl boyunca ülke bir sömürge idi. Daha sonra Peru bağımsızlık elde ettiği halde yine de tahakküm altında bir ülke olmaya devam etti. Yüksek döneminde burjuvazinin (kapitalist sınıfın) feodalizmle hesaplaşır bütünlüklü bir kapitalist gelişmeye serbest olanak sağlamış olduğu emperyalist ülkelerden farklı olarak, Peru hiçbir zaman bir burjuva-demokratik devrim geçirmedi. PKP Başkanı Gonzalo'nun tanımladığı gibi, "günümüz Peru'su bünyesinde bürokrat kapitalizmin gelişmekte olduğu yarı-feodal, yarı-sömürge bir toplumdur."

Yarı-feodal kavramıyla anlatılmak istenen şudur: "hurdaya çıkmış yarı-feodal sistem mevcudiyetini sürdürmekte ve ülkeyi en dipteki temellerinden en gelişmiş düşüncelerine kadar etkilemeye devam etmektedir, ki burada

köylülerin ve özellikle çoğunluğu oluşturan yoksul köylülerin sınıf mücadelesini harekete geçirici güç olarak toprak sorunu canalcı devamlılığa sahiptir." Toprağın çoğunluğu hâlâ birkaç kişinin elinde toplanmış haldedir; bu durum hem geleneksel toprak ağalığı biçimini hem de, 1960'larda ve 70'lerde devletin kişisel malikane sahiplerini satın alarak kurmuş olduğu ve idarecileri genellikle toprak ağalarının oğulları veya siyasi mirasçıları olan devlete bağlı "tarım teşebbüsleri" (SAIS) biçimindeki, "birleşik" toprak mülkiyeti tarzını içine almaktadır. SAIS'lerin yöneticileri genellikle toprak ağalarının oğullarıdır ve bunlar, iktidarı toprağın tekeli biçiminde mülkiyetine dayanan yerel siyasi zorbaların geleneğini sürdürmektedirler. Hükümete toprak için ödeme yapma zorunluluğu, tarımın gelişmesini önlemeye devam etmektedir. PKP, bu SAIS'leri "feodalizmin evrimi" olarak görmektedir, çünkü hemen hemen tüm üyeleri eski zengin veya orta köylülerdir; köylülerin büyük çoğunluğu, özellikle dağlık bölgelerde, hâlâ hem topraksız ve aletsizdirler, hem de kölelik ilişkileriyle karşı karşıyadırlar. Yatak ve yemek karşılığında bu çiftliklerde çalışmaya ve bu çiftlikleri işleten yeni feodal zorbaların kişisel hizmetlerine koşturmaya maruz bırakılmışlardır (örneğin, onların paketlerini taşımak zorundadırlar — kendini bilen hiçbir kırsal kodaman yük taşımaz). Özellikle dağlık bölgelerde, ulusal ekonominin yanısıra, yerel olarak kendi kendine yeterli (otonom) bir tarımsal ekonomi mevcuttur. "Yarı-feodalizm yeni biçimlerde mevcudiyetini sürdürmektedir, ama ülkenin esas sorunu olmaya devam etmektedir."

Avrupalı tarım uzmanları ve diğer kırsal bilimcilerin yönettiği And yöresindeki bir dizi deneysel çiftliğe karşı PKP önderliğindeki saldırılar hakkında, yabancı basında çok söz edilmiştir. Güya bu saldırılar, PKP'nin açıklanamaz bir nedenden ötürü "ilerleme"ye karşı olduğunu gösteriyormuş. Bu çiftlikler, üniversite kılıfı altında emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda işletiliyorlar (hangi Avrupa üniversitesi halkın elindedir ki?). Bu çiftliklerin Peru'da işletilmesini ucuz kılan, hayvanlara bakan köylülerin genellikle görmemezlikten gelirler, tekellerine aldıkları toprağa (genellikle binlerce hektarlık bu arazilere) kendilerini kurtarmak ve ailelerine bakmak için bu toprakları işleten köylülerin ivedilikle gereksinimi olduğunu anlamazlar. Üretkenliği çoğaltmak yerine masrafları azaltmak derdinde olan, dolayısıyla topraklarının çoğunu boş bırakan geleneksel toprak ağalarının tersine ve üretkenlik kavramları, zenginlere et üretmenin ve patates ekmek yerine buğday ithal etmenin daha akıllı kârı olduğu sonucuna ittiği teknokratların tersine, köylüler, mümkün olduğu kadar fazla yiyecek üretmeyle ilgilenirler. Böylesi çiftlikler aslında ülkenin bütünsel gelişmesi karşısında engeldir. Kimmiş ilerlemeyi gerçekten bloke eden?

PKP, yarı-sömürge durumu, "siyasi olarak bağımsız fakat ekonomik olarak boyunduruk altında" tutulma anlamında tanımlamaktadır; bürokrat kapitalizm "emperyalizm tarafından geri ülkelerde yaratılan" özgül tipte bir kapitalizm olarak tahlil edilmektedir ki, bu tür kapitalizm mevcut feodalizmi bütünüyle yerinden etmekte başarısız kalır ve ülkenin kendi ulusal gelişmesi yerine yabancı sermayeye hizmet eder.

Bu çözümleme iki temel sonuca varmaktadır: Birincisi, koşulları sosyalizm ve komünizm için en çok haykırın mülksüzler sınıfı proletarya, devrimin ilk elden saldırısına hedef durumunda olan emperyalizmi, büyük burjuvaziyi ve toprak ağalarını yıkmak, böylece sosyalizme kapıyı açmak ve komünizm davasına hizmet etmek için, köylülere, özellikle topraksız ve yoksul köylülere dayanabilir, onlara ve yanısıra kent küçük burjuvazisine (orta sınıflara) önderlik edebilir ve hatta, belli zamanlarda ve belli koşullar altında, ulusal burjuvazi (ülkenin tahakküm altında olmasıyla çatışan iktisadi çıkarlara sahip, orta-seviyede kapitalistler) de proletaryanın yanına katılabilir veya proletarya onları tarafsızlaştırabilir. İkincisi, gücünü silahlı mücadele ile inşa etmek için, siyasi iktidarı kırlarda parça parça ele geçirmek ve ülke çapında iktidarı almak için yeterli güce sahip olana dek diğer faaliyetleri de bu temelde yürütmek üzere, devrim en başından itibaren silahlı mücadele yürütebilir ve yürütmek zorundadır.

Dünyadaki Siyasi Duruma Proleter Devrimci Bakış

3

BULGARİSTAN

Balkanlarda RSE'nin en güvenilir müttefiklerinden biri iken, "kurnaz politikacıların liderliğinde" bir "halk ayaklanması yaşanmadan değişimi gerçekleştirebilen" ülke olarak emperyalist mali-sermayenin övgülerine mahzar kaldı. Geri tarım ülkesi olmanın yanında, ulusal çelişmelerin giderek boyutlandığı bir ülkedir. "Serbest seçimlerle" iktidardan uzaklaşan eski bürokrat sosyal-faşist kliğin siyasi temsilcisi Bulgaristan sosyalist partisi (Değişimlerle birlikte KP'lerin isim değiştirerek 'sosyalist' (?) etiketi alması moda oldu), Jivkov'u yargılanmaktan kurtarmaya çalışıyor. Geçmişteki pisliklerin ortak sorumluluğundan kaçarcasına feda edilmek istenen Jivkov'un "direnişi" şimdilik mahkeme dosyalarında kalmışa benziyor. Artık iktidar Batılı güçlerin temsilcisi konumundaki Jelev önderliğindeki Bulgaristan Demokrat partisinin elinde.

Bulgaristan'da bütün diğer Balkan ülkeleri gibi, 1400'lü yılların ortasında Osmanlı egemenliği altına girdi. Balkanlara yapılan fetihlerde önemli bir çıkış kapısı olduğundan merkezi-feodal Osmanlı imparatorluğu buraya özel bir önem verdi. Başta Boşnaklar olmak üzere önemli aşiretler Bulgaristan ulusal uyanışın Balkanlarda estirdiği rüsgardan etkilenerken (özellikle Jön Türk hareketi bu süreçte önemli bir rol oynamıştır.) Osmanlı hanedanlığına karşı Balkanlardaki ittifakta merkezi bir rol aldı. Rus burjuvazisinde desteğiyle (Rusya uzun bir dönem Bulgarları Balkanlardaki Ruslar olarak gördü.) Yenilgiye uğratılan Osmanlı İmparatorluğu Bulgaristan'ın ulusal bir devlet biçiminde ortaya çıkmasını beraberinde getirdi.

İkinci paylaşım savaşı öncesinde Hitler faşistlerinin yardımıyla iktidarı ele geçiren faşistler, Balkanlarda faşizmin önemli bir mevzisi konumuna geldiler. Ancak, Hitler faşizminin kızıl ordu tarafından yenilgiye uğratılması ve balkan steplerinde başlayan partizan savaşları Dimitrov önderliğinde Demokratik Halk Cumhuriyetini doğurdu. Bütün anti-faşist kanatları etrafında toplanan BKP ve onun önderliğindeki FKBHC, savaş sonrası hızla sosyalizmin inşasına yöneldi. Önemli başarılar kısa sürede sağlandı. Stalin önderliğindeki SB ile yapılan bir çok ikili anlaşmayla Bulgaristan SB'ce büyük destekler gördü. Çok geri bir tarım ülkesi konumundaki Bulgaristan'da başta ağır sanayi olmak üzere tarımsal reformlar ve kollektif kooperatifler hızla gelişti. Bu durum COMECON içinde Bulgaristan'ı gelişmiş bir ülke haline getirdi. Stalin'in ölümü ertesinde iktidarı SB'de ele geçiren yeni tipteki bürokrat burjuvazi, geçmişten gelen ilişkileride kullanarak Bulgaristan'da da yandaşlarını iktidara getirdiler. Başta parti üst yönetiminde başlıyan bu ele geçirmem operasyonu, alt kademelerdeki kesimlerin tasfiyesiyle kısa sürede başarıya ulaştı. Bunda SB'nin önemli prestiji ve yapılan ekonomik yardımlar büyük rol oynadı. Jivkov kliğinin Brejnevci siyaseti sayesinde Bulguristan kısa sürede RSE'nin Balkanlardaki önemli bir karakolu haline getirildi. Bütün iktisadi politikası RSE'nin pazar paylaşımındaki ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirildi. Ordu yeniden organize edilerek RSE'nin Balkanlardaki "Küba Askerlerine" dönüştürüldü. Halkın yaşam standartları hızla gerileyerek, Bulgaristan

ordusu stratejik füze ve nükleer silahlarla donatıldı.

1988-89 yıllarında Rusya'da iktidarı ele geçiren atılcı Rus Bürokrat burjuvazisinin Gorbaçov önderliğindeki kanadınca yeni bir hamle başlatıldı. Tasfiyeler eski hantal bürokratları kapsayınca, uydularda da aynı durum yaşandı. Jivkov iktidardan uzaklaştırıldı. Yerine "demokrasi" yanlısı klikler getirildiler. Bu değişimde dikkat çeken bir durum var, o da, Bulgaristan'da iktidar koltuğunda bulunan Brejnevci kanadın hiç bir direnme göstermeden değişime razı olmasıdır. Yine başka bir değişiklik ise, diğer ülkelerin aksine adını BSP'ne çeviren sosyal-faşist eski partinin halen önemli bir güç oluşturmasıdır. Yapılan "hür seçimler"de iktidarı DP'yi çok az bir farkla devralmıştır. Ayrıca Türk egemen güçlerince kurulan Halklar ve Özgürlükler Hareketi adlı oluşumda bu iktidar değişiminde önemli bir rol oynamıştır.

Yıllarca Jivkov önderliğindeki kanatlar azgın şöven bir politikayla müslüman ve Türk azınlıklar üzerinde milli bir baskı politikası oluşturdu. İçteki hoşnutsuzlukları ve iktisadi çıkmazdan kurtuluşu bu siyasette bulan Jivkov kliği, uzun bir göç olayının yaşanmasında mucitleri olmuşlardır. Diğer yandan, Osmanlı İmparatorluğunun mirası peşinde koşan türk devletide bu politikayı kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak iç siyasal çıkmazlarının önemli bir malzemesi haline getirdiler. Ne var ki, iktisadi krizi Bulgaristandan da derin olan Türk egemen güçleri başlayan göçleri kaldıracak güce sahip değildiler. "Hür Dünya"ya "umut"la koşanlar birer birer hayal kırıklığına uğrayıp geri döndüler. Ne Bulgaristan'ın şöven politikası ne de Türk devletinin ırkçı politikası kanayan yaraya derman olmadı, olamazdı da. Türk egemen güçleri daha sonra bu ülkede kendi denetimlerinde bir oluşuma yöneldiler ve Halklar ve özgürlükler hareketi doğdu. Bu hareket ilerici-demokrat bir muhtevaya sahip değildir. Haklı bir zeminde yükselen ulusal tepkiyi Türk devletinin çıkarları doğrultusunda, Bulgar Burjuvazisine karşı kullanmaktadır. "Dr. Ahmet"lerle başlayan TC'nin Balkan politikasının somut bir yansımasıdır bu oluşum. Bulgaristan bugün Alman emperyalizminin önemli etkinlik sağladığı yarı-sömürge bir ülkedir. İktisadi krizin boyutları önümüzdeki günlerde çok daha büyük kitlesel dalgalanmalar beraberinde getirecektir. Alman emperyalistlerince finanse edilen Jelev kliğide yeni bir şey getirmeyecektir. İktidar, iktisadi alandaki güçsüzlüğünden dolayı faşist bir karakterdedir. Ulusal baskı bugün azalmış gibi görünüyorsa da, klikler arası dalaşma ve ABD'nin Türkiye'ye biçtiği yeni rollere paralel bir iç çatışmaya dönüşecektir. Bulgar işçi sınıfı iktidarını tekrar kazanmadığı sürece Bulgaristan emperyalizmin bir pazarı olmaya devam edecektir.

ROMANYA

Tarihe "Halk ayaklanması" gibi üstü örtülü RSE'ce tezgahmana askeri faşist bir darbeye iktidardan uzaklaştırılan Çavusesku hanedanlığının hüküm sürdüğü Balkanların en yoksul ülkesi olarak geçecek Romanya, klikler arası dalaşların kıyasıya sürdüğü süreçten henüz kurtulamamıştır. Çavusesku'nun saltanatını yıkmak için RSE'ce bir araya getirilenler bugün, yeni post kavgalarının tezgahı peşindeler. "Büyük umut Gorbaçov'un okul arkadaşı "İ. İliescu, halkın değişen bir şey olmadığını görüp tekrar ayaklanması üzerine en yakın adamı Başbakan Petra Roman'ı da feda ederek yeni bir manevra başlatmış bulunmaktadır. Çavuşu yıkmak için Bükreşe gönderilerek kullanılan maden işçileri, bugün İliescu'yu sıkıştırmak için Bükreş önlerindedirler. Halkın deyişiyle "gitti bir Çavuşesku, geldi bir Çavuşesku"

İkinci paylaşım savaşında Hitler faşizminin yanında yer alan romanya, SB'ne saldıran Hitler faşistine askeri yardımda da bulunarak bizzat savaşın içinde yer aldı. Ancak, kızıl ordunun zaferiyle savaşın noktalanması, güçlü

konumdaki KP'ye iktidar yolunu açtı. Çeşitli sınıflara mensup siyasal örgütlülüklerin ortaklaşa oluşturdukları iktidar, SB ile bir dizi karşılıklı anlaşma imzalayarak dostluğunu ilan etti. Peşinden batılı emperyalist güçlerin saldırganlığına karşı oluşturulan Varşova paktına katıldı. COMECON üyeside olan Romanya, SB'deki geriye dönüşe bağlı olarak iktidardaki kesimler bürokratlaşarak işçi sınıfı iktidarını gasp ettiler. Ağır sanayi hamlesi henüz bitmeden kendisini RSE'nin kucağında bulan Romanya, geri bir tarım ülkesi olarak Rus bürokrat burjuvazisinin pazırı haline geldi. Çavuşesku önderliğindeki Romanya, Stalin düşmanlığıyla emperyalistlerin övgülerine mahzar kaldı.

Ancak, ülkedeki büyük iktisadi bunalım, Çavuşesku iktidarını yeni arayışlara yöneltti. Pakt içinde RSE ile çelişkili bir politika gütmeye başladı. Esasen Çavuşesku batrya yönelmeye başlamıştı. Gorbaçov'un iktidarı ile birlikte başlayan "değişim" Romanya da etkilerini göstermeye başladı. Uzun yıllar halkın ihtiyaçlarını kısma pahasına bir borç ödeme süreci başlattı. (sanki, önemli anti-emperyalist bir tavırmış gibi, aydınlık kalemleri bu kampanyayı göklere çıkarmaya çalıştılar. Hiç kimse bu borcun niye yapıldığını sormadı bile. Hatta, Çavuşesku'nun devrilmesini bile bu 'tekellere karşı verilen mücadeleye bağlayacak kadar ileri gittiler. Öyle ki, sosyal-faşist Çavuşesku bir gecede 'anti-emperyalist Çavuşesku'ya dönüşmüştü.) Rusya'daki dönüşümü kabullenmeyen Çavuşesku, yaptığı parti kongresiyle güç gösterisine başladı. Varlığı RSE için bir tehdit olmaya başlayan Çavuşesku hanedanının kaderi Malta'da Gorbaçov-Reagen arasındaki görüşmeyle çizildi. Ve, KGB askeri faşist darbeyle Çavuşesku'yu iktidardan alacağı ederek yerine kendilerine yakın illiescu'yu iktidar koltuğuna oturttu.

Bugünkü gelinen noktada, illiescu faşist yöntemlerle iktidarını korumaya çalışmaktadır. Romanya İMF ile bir dizi anlaşmalar imzalayarak yeni bir borç batağının içine yuvarlanmaktadır. Ülkede başta maden işçileri olmak üzere, geniş yığınlar hoşnutsuzdurlar. Umutla iktidara getirdikleri yeni klîğinde uşaklığını görünce işçi eylemleri ve gösterilerle tavırlarını sergilemektedirler. İktidar Fransız emperyalizminin ülkedeki siyasal temsilcisi konumundadır. Miterand'ın Romanya gezisi ile bu ilişki pekiştirilmiştir. Göstermelik bir biçimde olumsuzlukların günah keçisi gösterilerek görevden alınan P.Roman'ında illiescuyu kurtarmaya gücü yetmeyecektir. "Serbest piyasa ekonomisi" adıyla yapılan sürekle zamlar ve yaşanan ahlakı çöküntüsü, halkı yeni arayışlara sürüklemektedir.

**ULUSLARARASI DURUM
VE YENİ GÖREVLER**

ULUSLARARASI DURUM

VE YENİ GÖREVLER

RSE' nin pazarlardan çekilmesiyle birlikte, çelişmelerin merkezine ABD ve Almanya yerleşerek yeni didişmelerin taraflarını belirlemeye başladılar. RSE'nin boşalan pazarlarına girip, giderek güçlenen Almanya, AT'nin önderliğine soyunarak yeni bir kutup başı rolüyle soygun sofrasındaki yerini almış bulunmaktadır. Asyada sivrilen Japonya ve BDT ile tekrar dirilmeye çalışan Rusya federasyonu yeni dönemdeki güç odakları. Emperyalist mali-sermayenin RSE'nin pes etmesiyle görece sağladığı "istikrar", yerini (resmi ağızlarda) "durgunluğa" bırakmış durumda. Bu çok daha derin ve sarsıcı krizlerin habercisidir. Sömürge ve yarı-sömürge ül-

kelerde geniş yığınlar mevcut iktidarlarını sarsacak yeni eylemlilikler arayışında. Yani, devrimci durum esas akım olarak varlığını sürdürmektedir.

PROLETARYA CEPHESİNDE DURUM NEDİR?

Proletaryanın peş peşe iktidarını kayıp etmesi, başta geriye dönüşün yaşandığı ülkeler olmak üzere, genelde dünya işçi sınıfı ve onun övgülerde ki bağlaşıklarında da ideolojik ve siyasi planda önemli tahribatlar yarattı. Bu durum, Dünya ölçeğinde devrimci bunalımı giderek derinleştirdi. Bu daralma tek tek ülkelerde devrimci ve komünist hareketleri dolaysız etkileyen bir rol oynadı. Mevziler tek tek terk edilirken, saflarda inançsızlık ihanet etmeler olağana hale geldi. UKH'nin güçsüz oluşundan doğan ön-

derlik edememe, işçi sınıfı saflarındaki bu olumsuzluğa önemli derecede neden olmaktadır. Emperyalizmin teknolojik plandaki büyük gelişimi ve RSE'nin çöküşüyle başlatılan burjuva tarzı yaşam biçimine ilişkin propaganda bir çok kesimi derinde etkilemektedir. Özellikle, devrimci durumun güçlü olduğu geri ve sömürge ülkelerdeki iktisadi yapıdan kaynaklanan K.Burjuva sınıflarının büyüklüğü ve devrimci mücadeledeki etkinlikleri, Gorbaçov rüzgarıyla birlikte teslimiyet yolunu seçerek "barış sürecine ayak uydurmaları mevcut olumsuzlukları derinleştirmiştir.

1956 yılındaki revizyonizm-leninizm ayrımında ML saflarda yer alan AEP'in "Stalinci" politikadan çark ederek klasik kapitalist yola yönelmesi, "bütün saldırılara rağmen ayakta duran sosyalizmin son kalesi"ne umut bağlayanları çok daha büyük siyasi ve ideolojik buhranın içine itmiştir. ML'lerin ısrarla 1978 yılında gerçekleşen "Tiran Konferansı" ile AEP'in revizyonist bir kulvara yöneldiğini söylemesi karşısında AEP'in varlığını karşı duran kesimlerin tekrar ML saflarda kümelenmesi ise mevcut derinleşen durumun kabarmasına bağlı bir olaydır. İskender bey meydanında sökülen E.Hoca ve Stalin heykelleri "anti-Mao'cu"ların yüzlerine sürülmesi kara bir lekedir. Kulağın boynuzu sonradan geçmesi misali RSE'nin karar gahlarıca başlatılan anti-Mao kampanyasına çok daha hareketli bir biçimde katılan Zeri-Popilit yazarları ve tek tek ülkelerdeki yandaşları, Mao Zedung şahsında ML yönelen saldırıların günahlarıyla tarihin kendilerini layık gördüğü yere gitmişlerdir. İşçi sınıfına ihanetin bedelini ise, Arnavut işçi sınıfı ve yoksul köylüsü "serbest pazar ekonomisi"nin cenderesinde her geçen gün yoksullaşarak ödüyor.

Çin'de Mao Zedung yoldaşın ölümü ertesinde darbeyle iktidarı ele geçiren Teng Sio pink şürekası, Mao Zedung önderliğinde büyük özverilerle kurulan sosyalist yapıyı sinsi bir biçimde tarif ederek ihanet kervanına katıldılar. Büyük öğretmen başkan Mao Zedung yoldaşın DKH içinde başlayan revizyonizm-ML ayrışımındaki önemli öğretileri, BPKD'ne dönüşür-

ken, sınıfsız ve sömürsüz bir Dünya kurulana değin sürecek bir kavganın ilk adımlarıydı. Çünkü, henüz kimin kazandığının belli olmadığı bir mücadele süreci başlatılmıştı. ancak, ÇKP'nin üst yönetimini gasp edenlerin bu zaferi, DKH'ne inen önemli bir darbeydi. Üç Dünyacı çizgilerini adım adım partiyeye yerleştiren bu kliğin, Çin özgülünde başlayan eylemler karşısında yeni arayışlara yönelmesi, BPKD'nin küçükte olsa ekilen tohumlarıydılar. "Maocu" Li-pen gibilerinin "sosyalizm ölmedi" gibi teraneleri bile, Çin topraklarına ekilen sosyalizm tohumlarının ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Tarihi iki çizgi mücadelesiyle yazılı ÇKP ve Mao Zedung öğretileri doğrultusunda kitlesel seferberliklere aşına Çin halkı bu revizyonist-karşı devrimci çemberide kıracaktır. Li-li-san'lar, Vang-Ming'ler nasıl yenilgiye uğratılmışsa, yeni Çin bürokrat burjuvazisinde aynı akibeti paylaşacaktır.

ZAFERİN YEGANE REHBERİ

MARKSİZM-LENİNİZM

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'DİR

"Komünizm Öldü" çılgınlıklarının uyyuka çıktığı günümüzde, Mao Zedung düşüncesinin dünya işçi sınıfına ve ezilen mazlum halklara rehberliği çok daha berrak bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Onun ölümsüz öğretileri sınıf mücadelesinin amansız sürdürülüşü içinde gelişmekte ve çelikleşmektedir.

Marksizmin üç bileşkeni olan Felsefe, Ekonomi-Politik ve bilimsel sosyalizme yaptığı katkılar, sınıf mücadelesinin zafer anahtarlarıdır. İki çizgi mücadelesinin önemi bugün çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bugün yaşanan olayları ve anlayabilmenin yolu bu sorunu kavramaktan geçmektedir.

Proletarya diktatörlüğü altında yürütülmesi gereken sınıf mücadelesinin can alıcı önemi, sovyet, Çin ve Arnavutluk deneyimleriyle zenginleşerek ortaya çıkmıştır. Sosyalizmin inşası sürecinde kazanılan iktisadi zaferlerin herşeyi çözemediği, kitlelerin beyinlerinde değişimler yaratılmadan kazanımların korunamayacağı ve daha da önemlisi, sosyalizmin inşasında ve korunmasında yığınların seferber edilerek kitlesel inisiyatiflerin sağlanmamasının parti örgütlülüğünde bürokratzmi geliştirdiği gerçekliği onun öğretileri ile ortaya çıkmış doğrulardır. O, devrimin üç alanda sürekli yürütülmesini öğütledi, SİYASİ, İDEOLOJİK VE İKTİSADİ

Gücünü uluslararası sermayeden alan burjuvazi proletarya iktidarı altında da iktidar mücadelesini sürdürecektir. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasında yürütülen bu mücadelenin ateş hattı, en sıcak olan KP'nin içidir. Burjuvazi, toplumsal yapı içinde burjuva unsurlarla, parti içinde yer alan eski alışkanlıklarından arınmamış yönetici kademelerle, kitlelerden koparak bürokratlaşmış unsurlarla ittifaklar geliştirerek varlığını sürdürmeye çalışır. Bu anlamda da parti içi iki çizgi mücadelesi, kazanıp kayıp etmenin miheng taşıdır.

Toparlarsak, yer küredeki alt üst oluşların ve saflaşmaların kavranılmasında anahtar ML-MZD bilimidir. O, devrimin hazırlanmasında, sosyalizmin kurulup yaşatılmasında önemli bir anahtardır. O, burjuvazinin her cepheden yönelen saldırılarını püskürtmenin yegane silahıdır. Onu uygulayıp geliştirmek, sınıf mücadelisini bütün olumsuzluklara rağmen inatçı bir biçimde sürdürmekten geçer. Proletaryanın yeni 17 Ekim devrimleri yaratarak yaşatılmasının biricik yolu ML-MZD biliminin aydınlık yoludur. BPKD'nin kızıl ateşiyle parti içi burjuva unsurları temizlemenin rehberi ML-MZD bilimidir. MZD bilimi savunulmadan ML savunulamaz. Bunun için diyoruz ki, yaşasın sınıf mücadelesinin rehberi;

MARKSİZM, LENİNİZM, MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!

TKP/ML 20. Kuruluş Yılıni Kutluyor

1973 yılında Diyarbakır'da işkenceye öldürülen İbrahim Kaypakkaya'nın önderliğinde Nisan 1972'de kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) kuruluşunun 20. yılını çeşitli etkinliklerle kutluyor.

İllegal olarak faaliyet gösteren TKP/ML'nin merkezi yayın organı "İşçi Köylünün Kurtuluşu" gazetesi 20. kuruluş yılı dolayısıyla çıkardığı özel sayısından özetle aldığımız bilgilerde TKP/ML'nin 20 yıllık tarihine ilişkin şu bilgiler veriliyor:

"Nisan 1972 partimiz TKP/ML'nin kuruluş tarihidir. Bundan tam yirmi yıl önce İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş önderliğinde kurulan partimiz, yirmi yıllık şanlı mücadele tarihine sahiptir. TKP/ML, kurulduğundan bu yana doğru bildiği görüşlerinden ve yüce komünizm ideallerinden taviz vermeden, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için komprador patron-ağa devletine karşı mücadelesini kesintiye uğratmadan, kararlı ve yılmaz bir şekilde sürdürmeye devam ediyor.

Geçen yirmi yıl içerisinde verdiği savaşında önemli ve zorlu sınavlardan geçen partimiz TKP/ML, engin deneyim ve tecrübe birikimine sahip oldu. Zor aşılabilir engellerle karşılaştı ve bunları aştı. Sık sayılabilecek parti içinden çıkan hırsızlarla tanıştı ve bölünmeler yaşadı. Partinin gücünü zayıflatan ve bölen bu olumsuzluklara karşı taviz vermedi, hiç bir kaygıya kapılmadan doğru bildiği çizgide açık ve net tavırlar koydu, bunlara karşı mücadelede koca bir tarih yarattı.

Partimiz TKP/ML, kurulduğu günden başlayarak geçen yirmi yıllık dönemde, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi bilimsel yolunu kendisine rehber aldı. Bu ML biliminin saflığından ve doğruluğundan emin olarak, ML-MZD'ne karşı değişik açılardan ve cephelerden, değişik görünüm ve kıyılar altında yönelen anti ML ideolojik saldırı ve sapmalara karşı, inanca ve kararlılıkla karşı koydu, ideolojik mücadele yürüttü.

Partimiz TKP/ML, ülkemiz koşullarında geçerli olan silahlı mücadele hattından asla vazgeçmedi. Merkezi görevi Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşını ısrarla tutundu, dağların doruklarında adımlarını sıklaştırmaktan geri kalmadı. Hatalar yaptı, geçici yenilgiler aldı; ama yüzleri aşan parti şehidimizin uğruna savaştığı devrim ve yüce komünizm davasını hiç bir zaman bırakmadı.

Bilinsin ve unutulmasın ki; partimiz TKP/ML, Demokratik Halk Devrimini yolunda Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı'nı tepe noktasına çıkarmaya kararlıdır. Silahların eleştirel gücüyle mücadeleyi derinliğine ve genişliğine doruklara çıkarmaya and içmiştir. Yirmi yılın verdiği tecrübe, birlik, güç ve inanca, partimiz TKP/ML 20. yılında, bunda kararlıdır.

Partimiz TKP/ML'nin 20.yılına girdiğimiz bir sırada, partimizin, en güç dönemlerini aşarak yeni bir sürece, yeni bir ruh ve yeni bir anlayışla girmiş olduğunu açıklıkla belirtmeliyiz. İstikrarlı bir önderliğimiz, işçi, köylü, öğrenci, memur ve genelde halk kesimleri arasında sağlıklı örgütlülüğümüz, silahlı mücadele için özgün aşamanın bize yüklediği görevleri yerine getirmede yeterli temel, şu anki parti gerçekliğimizdir. Bu parti gerçekliği, içinden geçtiğimiz bu süreçte kendisini somut pratikle adım adım ortaya koyacaktır. Her şeyden önce parti önderliğimiz başta olmak üzere tüm partimiz, bu sorunun, görev ve sorumluluklarının bilincine varmış olarak, işe koyulmuşlardır. Bunun meyveleri yakın bir geleceğin gerçekliği olarak yankılanacaktır."

Savaşçı bir parti olduğunu ve Gerilla Savaşını sistemleştirerek adım adım yükselteceği ifade edilen özel sayıda köylü kitlelerinin ve emekçi kesimin gerçek ve köklü desteği halkımızı kurtuluşa götürecektir olan Demokratik Halk Devriminde kararlı olmakla olanaklı olduğunu belirtirken çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına da şu çağırısı yapmaktadır:

"Egemen sınıf partilerinin peşine takılma. Faşist Türk devletinin kardeş halklarımızı birbirine düşman eden ve haklarını almak için özgürlük mücadelesi veren Kürt halkına karşı şiddet uygulayan ve katliam yapan politikasına karşı çıkalım "

BUTUN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLİŞİN !

1000
1000
1000

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

TKP/ML'nin Kitlesele Yayın Organı "İşçi Köylü Kurtuluşu" gazetesinin logosu

ALTIN ÇAGA UZANAN YOLDA OLUMSUZLEŞTİLER

İSMAİL HANOĞLU

ELİF ATAKLI

VEYSEL YILDIZ

YAHYA KARA

ADİL CAN MUSTAFA TEPELİ TAMER SAATÇIOĞLU

Nisan-Mayıs 81

CEZAEVLERİNDE ve ÇATIŞMADA KATLEDİLENLER

AZİZ AĞAÇ / ABDURRAHMAN ÇEÇEN / M.SELİM YÜCEL
NURETTİN YEDİGÜL / NECİP KUTLU / SEDİYE YAVUZ / H.ALİ DEMİR
MEHMET GÜMÜŞ / ÖMER ÇAVUŞOĞLU / SEVİM AKBAŞ / SALİH KUL

ÖZTÜRK ACARI / ALİ UÇAR / YUSUF ERİŞTİ / CEMAL FERHAT

Ali Uçar
1958-1983

1958 yılında Tunceli ili Ovacık ilçesi Güneykonak köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğu olduğu için ortaokulu bitirdikten sonra lise tahsiline devam edemedi. Ailesine maddi katkıda bulunmak için İstanbul Kazlıçeşme'de Deri fabrikalarında küçük yaşta çalışmaya başladı.

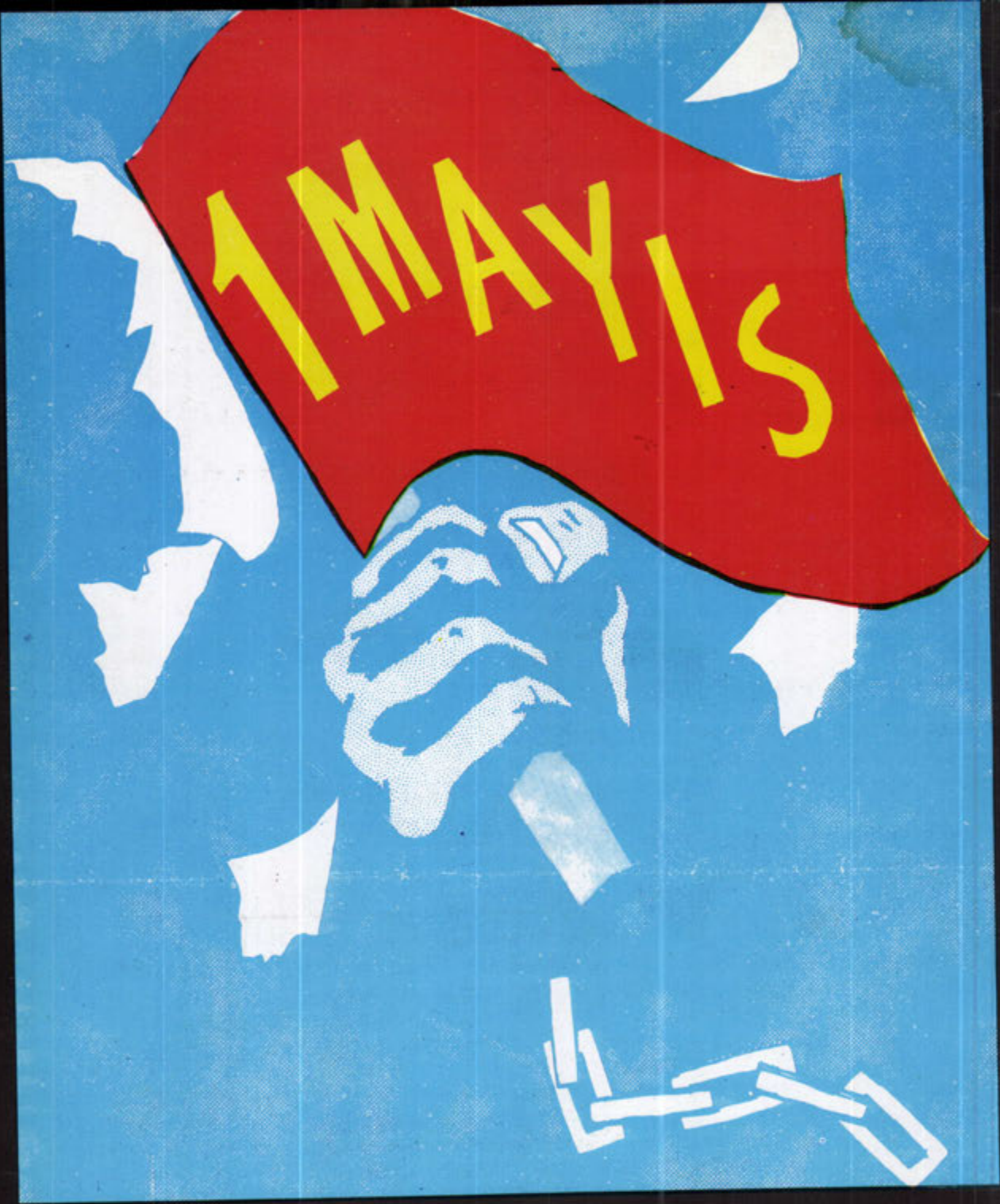
1975 yılında devrimci düşünceleriyle tanıştı. Daha sonra giderek İbrahim Kaypakbayram'ın düşüncesini benimsemeye başladı. Deri işçileri arasında ön saflarda yer aldı, burunla yetinmeyip profesyonel olarak devrimci mücadeleye katkıda bulundu.

Toptaşı cezaevinden adam kaçırma (H.Aksu vs.) eylemlerine katıldıktan sonra Tunceli yöresine gidip, çalışmalarına orada Asker kod adıyla devam etti. Tunceli halkı onu Asker diye anar.

Daha sonraları erzincan, Elazığ, Malatya ve Kars illerinde askeri bir nefer olarak çalışmalarını sürdürdü.

Son olarak çalışmasını İstanbul'da sürdürmek için 1982 yılında İstanbul'a geldi. A. Haydar Akgün'ün evini basılmaya giderken şehit oldu.

Sağ olarak yakalanmasına rağmen öldürüldü. Çünkü yakalanan yakalanmaz kendisinden kalacağı evin verilmesi isteniyordu. "Korun yoksa seni öldürürüz" tehditlerine karşılık o koru-nu bir tavır göstererek ve aktif direnerek "Korunmaktan şerefli ölmeyi tercih ederim" demis-ti.

**1 MAYIS'IN MİLİTAN
RUHUNU YAŞATALIM!
SOKAKLARI,
MEYDANLARI
KİSİTALİMİ**